FRANCIS CARSAC
LA VERMINE DU LION
EONS
FUTURS

Francis Carsac

PARAZIŢII LEULUI

Traducerea ANCA OBROCEA

Ilustraţii de Viorel Pîrligras

Editura S.F.V.A.[1]

1 Romanul a apărut sub titlul original *La vermine du lion* în anul 1967 la editura Fleuve Noir (Fleuve Noir – Anticipation #310). În româneşte apare în anul 1990 în foileton în revista „467” editată sub egida „Societăţii Fanilor «Victor Anesti»” în nr. 1 (aprilie 1990), nr. 2 (mai 1990) , nr. 3 (iunie 1990) şi nr. 4; 5; 6 (iulie-septembrie 1990).

1992

FRANCIS CARSAC este cunoscut cititorilor români graţie romanului „*Robinsonii cosmosului*” (1955), apărut în limba română în 1964 la Editura tineretului. Puţini însă ştiu că în spatele acestui pseudonim se ascunde de fapt François Bordes, *doctor ès sciences*, vechi cercetător în cadrul C.N.R.S. francez (Centrul naţional de cercetări spaţiale) şi fost director al Antichităţilor preistorice din Aquitania.
Laolaltă cu Fred Hoyle şi John Taine, face parte din mica grupare a personalităţilor ştiinţifice de marcă ce s-au interesat îndeaproape de SF. Biografia sa cuprinde peste două sute de cărţi ce tratează geologia cuaternarului şi preistoria paleolitică, dar şi câteva volume de space opera publicate între 1954 şi 1967:
Ceux de Nulle part (Cei de nicăieri – 1954)
Terre en fuite (Pământul dezertor – 1960)
Pour patrie, l'espace (Ca patrie, spaţiul – 1962)
Ce monde est nôtre (Lumea aceasta e a noastră – 1962). Tema acestei cărţi gravitează în jurul convieţuirii. Consiliul Ligii Galactice nu admite mai mult de o specie umană pe planetă. Dar pe planeta Nérat, trei umanităţi afirmă: „Lumea aceasta e a noastră” ... O parabolă asupra războiului din Algeria ce se afla, pe atunci, în centrul tuturor dezbaterilor...
La vermine du lion (Paraziţii leului -1967) este o carte despre colonizarea spaţiului. Faună, floră, umanitate extraterestră se întâlnesc într-o naraţiune trepidantă pe care F. Carsac o conduce cu măiestrie şi pe care v-o oferim în paginile următoare...

Viorel Pîrligras

Lui L. Sprague de Camp
de la care am împrumutat Biştarii,
şi lui Poul Anderson,
cerându-mi scuze că i-am creat lui
sir Dominic Flandry un predecesor.

467

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Prima parte

ELDORADO

Capitolul I

PORT-MÉTAL

— Am ajuns, *miss* Henderson.

— Simţisem asta şi eu.

Tânărului locotenent îi revenise surâsul amabil.

— Pe legea mea, *miss,* n-am putut să vă asigurăm luxul cu care sunteţi fără îndoială obişnuită, dar *Sirius* este o navă bună şi dacă un gravitron s-a dereglat în ultimul moment este un accident obişnuit…

— Chiar şi celor mai mari pacheboturi interstelare? Ştiu. Asta vrea să spună că pe cele mai bune linii există totuşi mecanici incapabili.

Ofiţerul roşi, se crispă.

— Bine, *miss.* O să trimit să vă ia bagajele.

Rămasă singură, Stella Henderson ridică din umeri.

Ce-o apucase să se răstească aşa la bietul Hopkins?

Acesta făcuse tot posibilul ca ei să-i fie plăcută călătoria interminabilă de patruzeci de zile de la Sean IV până la această planetă pierdută a stelei Van Paepe. N-ar fi depins decât de ea ca această călătorie să fi fost plăcută.

Eldorado: G.C. G143. Distanţa faţă de Soare: 22.500 ani lumină.

A treia planetă a unei stele G.O. Densitate, diametru… nu-şi mai amintea; era puţin mai mare decât Terra, cu gravitaţia la suprafaţă de 1,05 g, cu o atmosferă densă, puţin bogată în oxigen. Recunoscută în 2161 de expediţia lui Van Paepe. Indigeni umanoizi, cei mai umanoizi cunoscuţi. Stadii primitive de civilizaţie, atingând în unele locuri gradul vechilor asirieni, dar nedepăşind în general epoca pietrei. Fusese uitată până în 2210, dată când

expediţia Clement-Cogswell făcu aici o scurtă escală. Descoperirea de bogate mine de aur, metale rare şi diamante îi atribuise numele de Eldorado şi antrenase aici fondarea unei cetăţi miniere de către Biroul Internaţional al Metalelor, al cărui director, John Henderson, era tatăl ei.

Un steward intră, îi luă valiza de piele şi sacoşa. Cu o ultimă privire, ea se asigură că nu uitase nimic în cabină şi îl urmă.

Clipind din ochi uimită, se opri o secundă pe platforma de debarcare. Betonul astroportului, alb de soare, se desfăşura până la barăcile sărăcăcioase ale Vămii şi ale Sănătăţii, apoi brusc, unduindu-se în valuri verzi şi purpurii, se înălţa pădurea, asaltând înălţimile muntoase şi pline de zăpadă de la Est.

— Unde se află Port-Métal? întrebă ea stewardul.

— În spatele nostru, *miss.* Astroportul ascunde oraşul. E adevărat că nu ascunde mare lucru. Vreţi să mă urmaţi pentru formalităţile de debarcare?

Nu erau decât trei pasageri, aşa că mergea repede.

— Câţi locuitori are Port-Métal?

— 35 000, *miss.* Cu cei două sau trei sute prospectori şi cei patru mii cinci sute de mineri, populaţia terriană nu atinge totuşi cifra de patruzeci de mii. Dar dacă ce-am auzit eu e adevărat, o să se schimbe situaţia în curând, dacă B.I.M. Obţine permisul de liberă exploatare.

— Şi mai există şi vamă? Numai pentru atât?

— Nu la sosire, *miss.* Dar, la plecare, bagajele sunt verificate din cauza diamantelor. În acest sens, nu există decât serviciul de sănătate şi poliţia.

Vizita medicală nu fu decât o formalitate. Un amărât de doctor, plictisit, aruncă o privire distrată pe certificatele de vaccinare şi arătă cu un gest uşa. Poliţistul de serviciu era un băiat tânăr şi, fiindcă rareori vedea pasagere drăguţe, se întinse la vorbă.

— Henderson Stella, Jane, 24 ani, 1,73 m, păr blond, ochi verzi. Bun, asta e întocmai. Profesia: ziaristă. Hm! Hm! Sunteţi cumva rudă cu marele Boss?

— Cu cine?

— Marele Boss, John Henderson de la B.I.M.!

— Credeţi dvs. că în cazul acesta aş fi venit aici într-o epavă de cargou, ca acest *Sirius?*

— Nu, bineînţeles! Scopul venirii dvs?

— Un reportaj despre Eldorado, pentru *Intermondial...*

— Eldorado? Ah, da! Asta-i numele oficial, într-adevăr! Aproape că-l uitasem. Aici îl numim Hell, Diavolul Verde, Teufel, Tchort, totul depinde de originea naţionalităţii fiecăruia. Dar orice nume poartă menţiunea diavolului. Eldorado! Da, presupun că există un Eldorado pentru cine visează crom, tungsten, samariu, beriliu, zirconiu, praseodim, rodiu, tantal sau foarte simplu, aur sau platină!

— Dar cunoaşteţi prea multă chimie pentru un poliţist!

— Aici, *miss,* toată lumea vorbeşte despre metal. Este singurul subiect de conversaţie, o să vedeţi... împreună cu data expirării contractului şi cu reîntoarcerea la o lume civilizată!

— Ceea ce am văzut în timpul circumvoluţiei pe orbită, m-ar fi făcut să mă gândesc la contrariul – acela că Eldorado este o lume minunată. Păduri, câmpii întinse, mări, râuri, atmosferă respirabilă fără aparate...

— Da, fără îndoială. Eldorado ar fi putut fi minunată... dacă ar fi fost colonizată cu adevărat. Dar noi suntem a zecea spiţă de la roată şi nu vin pe-aici decât câteva cargouri care fac raidul în acest colţ pierdut al galaxiei! Acum că putem produce singuri utilajul pentru mine sau rafinării... Terra nu se interesează decât câte tone de metal putem trimite săptămânal.

— Pot să plec?

— Da, totul e în ordine. Mă întreb numai ce speraţi să găsiţi aici, dar asta bineînţeles e treaba dvs. Aţi reţinut o cameră la hotel?

— Da, la *Mondial.*

— Este singurul convenabil. Poate găsiţi un taxi la poartă. Dacă nu, reveniţi. Mă întorc în oraş într-o jumătate de oră şi pot să vă duc cu maşina poliţiei.

— Mulţumesc. Sper să nu fie nevoie să vă deranjez.

— Plăcerea va fi de partea mea, *miss.*

Mondialul – cel mai mare hotel din Port-Métal, n-ar fi fost pe Terra, la New York, Chicago, Londra, Tokio sau Paris decât un hotel de mâna a treia, în cel mai bun caz. Cu toate astea, clientela sa fiind compusă în special din ingineri sau din rarii trimişi ai B.I.M.-ului, hotelul era foarte curat.

În hol, un bătrân recepţioner mustăcios îi dădu să completeze o fişă.

Apartamentul avea vedere spre strada principală a Port-Métalului şi dacă nu era luxos, avea cel puţin sală de baie, studio cu radio şi un balcon întins.

Hotelul se afla la capătul unei străzi în pantă şi acoperişurile se vedeau în dezordine, până la liniile negre care marcau bulevardele largi, perpendiculare, ce încadrau uzinele B.I.M.-ului. În spatele clădirilor înalte, garnisite cu coşuri şi turnuri metalice din care porneau cablurile în arabescuri lungi, se ghiceau lacul şi râul. Mai departe începea pădurea, dincolo de câteva culturi, şi urca până la un al doilea lanţ de munţi, paralel cu cel văzut la sosire. Ansamblul dădea o impresie dezastruoasă de cetate provizorie, instabilă, neterminată, construită fără tragere de inimă, asemănătoare cu Terra numai prin masivitatea imensei uzine. Calea ferată care ducea la puţurile miniere tăia pădurea pierzându-se între colinele albăstrui şi era mereu circulată de vagonetele trenurilor de minereu, abia vizibile, pe care le-ai fi ghicit mai curând după zgomot.

Stella aruncă o privire la ceas: 18,30. Mai avea timp înainte de cina care se servea la ora 20, să exploreze împrejurările hotelului. Întotdeauna când ajungea într-un oraş străin îi plăcea să-l dimensioneze. Însă după câteva

ceasuri petrecute aici, era prea târziu, începuse să se obişnuiască şi impresiile îşi pierdeau prospeţimea. Scoase din valiză un mini-pistolet cu ace care-şi arunca în surdină, cu mare precizie, până la vreo 30 minusculele proiectile. Îl încărcă, ezitând între muniţia roşie, mortală la cea mai fină înţepătură şi cea albastră, paralizantă numai. Şi în final o alese pe ultima. Arma încărcată, o strecură într-un buzunar al pantalonului de pânză. Se pregătea să iasă din hotel, când recepţionerul o strigă.

— *Miss* Henderson!

Se întoarse plictisită.

— Da?

— Vreţi să ieşiţi?

— Întocmai.

— Ieşiţi singură?

— Bineînţeles!

— Iertaţi-mă, dacă las impresia că vreau să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, dar v-aş sfătui în acest caz să nu mergeţi mai departe de cele patru blocuri. De altfel, tot ce e interesant se află în acest perimetru.

— De ce? E periculos oraşul?

— De obicei nu, atâta timp cât nu e noapte. Dar astăzi suntem în 3 iulie. E aniversarea descoperirii planetei şi sărbătoarea prospectorilor. Nu sunt oameni răi, dar se vor îmbăta şi ar fi neplăcut pentru o tânără să-i întâlnească, mai ales în grup.

— I-auzi! Chiar m-ar interesa să-i întâlnesc! Ştiţi că sunt ziaristă şi în meseria asta trebuie să mai şi rişti ca să poţi oferi cititorilor ceva pitoresc.

— Cum doriţi, *miss,* dar eu v-am prevenit.

— Mulţumesc. De altfel sunt înarmată şi sunt o trăgătoare bună.

Scoase din buzunar pistolul minuscul şi-l puse pe birou. Omul făcu ochii mari.

— Un pistol cu ace! Aveţi permis?

— Se înţelege! Atunci la revedere şi să nu vă temeţi pentru mine. Am văzut locuri mai rele decât orăşelul ăsta minor.

— Mă îndoiesc, *miss!*

Soarele era tot sus şi mai lumina încă vreo patru ore din zi, o zi care dura aproape cât ziua terestră. Strada era puţin animată, cum e şi firesc în cartierul rezidenţial al unui orăşel industrial. În jurul hotelului, câteva magazine mai puţin jalnice decât te-ai fi aşteptat, numeroase birouri ale companiilor care-şi cumpărau metalele rare de la B.I.M. În faţa porţilor erau parcate, alături de vehiculele de teren sau amfibii, câteva maşini splendide. Pietoni puţini, câţiva copii jucându-se pe trotuare şi nelipsiţii câini vagabonzi ai planetelor necivilizate.

Coborî pe strada principală, strada Stevenson, după numele unui fost manager al companiei. La capătul a 4 blocuri, strada se deschidea într-o piaţetă rotundă şi de acolo începea cartierul popular, sectorul caselor muncitoreşti, al barurilor mai mult sau mai puţin dubioase. Acolo circulaţia, aproape în exclusivitate pedestră, era mai animată şi magazinele alimentare îşi împingeau tarabele până pe trotuar, aglomerând şi stânjenind grupurile de femei cu coşurile pentru cumpărături.

„Nu merita atâta drum pentru un spectacol ca ăsta – gândi ea. Cel mai prăpădit târguşor al Africii centrale mi-ar fi oferit tot atât!”

Nişte ţipete îi atraseră atenţia. Un bărbat urca repede strada, urmărit de o ceată de băieţandrii care-l huiduiau şi-l loveau cu pietre. Se grăbea, cu siguranţă, dar mergea drept ca şi cum urmărirea i-ar fi fost indiferentă.

— Huo! Huo! Maimuţa! cântau copiii.

Omul trecu prin faţa ei şi pentru prima oară, fata văzu în carne şi oase, un indigen din Eldorado. Mergea ţanţoş, cu capul în sus; înalt, cu umeri laţi, cu picioare foarte lungi şi subţiri, goale ieşind dintr-un fel de ponche de piele care-i acoperea corpul. Stella văzu o faţă slabă cu nas fin acvilin, ochii negri îngropaţi în orbite şi o gură mare ca tăiată cu sabia.

Omul se strecurase deja pe o stradă lăturalnică.

— E un indigen? întrebă ea o cumătră grasă care cumpăra carne învelită în celofan.

— Da, e una dintre maimuţele astea! spuse cealaltă şi scuipă cu dispreţ.

Stella se simţi tulburată. Mai întâlnise ea extratereştrii şi formele lor stranii nu o şocaseră. Era normal ca unul născut în Belfegor IV să aibă şase braţe şi patru labe, un indigen din Méroé să aibă un nas ca o trompă. Dar acest eldoradian care era aproape uman, avea totuşi carnaţia ciudată, fructul unei evoluţii sub alt soare. Ştiuse ea dinaintea plecării că eldoradienii aveau înfăţişarea exterioară asemănătoare cu cea a oamenilor, văzuse chiar şi filme, dar înainte de această întâlnire nu-şi imaginase cu exactitate. Şi simţi născându-se în ea o neîncredere rasială, o repulsie, care o surprinseră şi înţelese atunci calificativul de „maimuţă” acordat de clasele populare din Port-Métal.

Se întoarse la hotel, mâncă frugal şi veni să ceară câteva informaţii recepţionerului, care, flatat, de atenţia ce i se acorda, nici nu aştepta mai mult.

— Sunteţi de mult timp aici?

— De 20 de ani, domnişoară. Din 2214. Eram contramaistru. Uzina nu era ca azi, cu toate trucurile astea automate! Eram vreo sută de muncitori pe atunci, nu mai mult! Şi toate astea pe vremea domnului Dupont, înainte ca B.I.M. să ia conducerea. Pe urmă am ieşit la pensie. Să mă-ntorc pe Pământ? Ah, nu! L-am părăsit de prea mult timp şi nu mai am pe nimeni acolo.

— Şi, aici, cunoaşteţi toată lumea?

— Aproape, domnişoară, aproape toată.

— Am întâlnit un indigen. E ceva obişnuit să-i vezi pe străzi?

— Acum nu mai e obişnuit. Oraşul nu le e interzis, dar nu sunt încurajaţi să vină. Niciun bar nu le-ar vinde o băutură, amenzile sunt prea mari, niciun magazin n-ar fi bucuros să-i primească, chiar dac-ar avea bani. Cel pe care l-aţi văzut trebuie să fie însoţitorul vreunui prospector care s-a întors cu el la Port-Métal. Unii dintre ei au legat prietenii cu triburile, asta le uşurează munca – aşa spun ei. Alţii ar trăi chiar cu femei indigene…

— Ieh!

— Oh! unele sunt foarte frumoase, numai dacă le-ai putea suporta mirosul.

— Miros urât? spuse ea amuzată.

— Urât? Nu. Ciudat, mai curând.

— Am să mă conving şi eu de asta, fiindcă reportajul îi cuprinde şi pe eldoradieni. Că veni vorba, cineva de pe Pământ m-a îndrumat să iau contact aici cu un anume Laprade. Are un prenume caraghios… Téraï? Da, cred că ăsta e.

— Laprade? îl cunosc. Nu ştiu dacă ar trebui să vi-l recomand.

— Ce e tipul? Prospector? Bandit?

— Niciuna, nici alta. E geolog. El e singurul aici independent de B.I.M. Are un birou aproape de hotelul ăsta, pe strada Stevenson, dar nu prea stă pe-acolo. E omul care-i cunoaşte cel mai bine pe indigeni. Dar e tare bizar. E metis din nu prea ştiu bine ce şi un francez şi se plimbă de obicei cu un leu – de fapt un animal care s-ar părea că înţelege graiul.

— Un superleu? Credeam c-au pierit toţi în incendiul staţiunii biologice din Toronto, în timpul răscoalelor fundamentaliştilor din 2223!

— Laprade a venit aici în 2225, acum nouă ani. S-a înfundat bine în mină şi trei ani nu l-a mai văzut nimeni. Toată lumea îl credea mort. Apoi a apărut. Pe atunci B.I.M. nu deţinea încă monopolul minelor… Le-a vândut mina lui foarte scump – fiindcă şi acum e cea mai bogată – şi a înfiinţat un birou de consultaţii geologice. B.I.M.-ul a apelat la el de câte ori, a fost nevoie să se prospecteze în câmp, dincolo de munţii Franklin. Acolo indigenii nu sunt ca cei de aici, sunt mai sălbatici, mai puternici şi nu-i prea iubesc pe terrieni. Dar se spune că Laprade e frate de sânge cu mai mulţi din şefii lor.

— E un personaj pasionant cel pe care-l descrieţi! Ce vârstă are? Şi de ce ezitaţi să mi-l recomandaţi?

— Este într-adevăr extraordinar! Trebuie să aibă în jur de 35 de ani. Dar nu prezintă siguranţă, mai ales pentru femei! Mulţi dintre cei de aici nu-l agreează din această cauză, dar şi pentru că e prea pro-indigen.

— Şi unde l-aş putea vedea? Aş putea să-i telefonez să-l întâlnesc astă seară?

— În niciun caz! Acum trebuie să colinde barurile cu prietenii săi, prospectorii. Dar mâine va fi cu siguranţă la birou. Şi ieri a fost acolo. Aveţi noroc, fiindcă stă în Port-Métal din ce în ce mai puţin.

— Este abia ora 21. Puteţi să-mi spuneţi ce bar frecventează?

— De obicei, pe trei iulie începe şi termină raidul la *Calul Negru.* Dar nu puteţi merge acolo! E un loc rău famat, nicidecum pentru o fată tânără, şi mai ales astă-seară.

— Pentru o tânără, poate. Pentru o ziaristă, e cu totul altceva! Unde se află barul?

— Pe strada Clarion, numărul 56. Dar eu aş zice totuşi…

— Şi eu atunci v-aş suspecta de a fi furnizorul domnului Laprade! Îmi stârniţi curiozitatea, pretindeţi să-mi schimb hotărârea de a-l întâlni şi totuşi îmi daţi toate informaţiile necesare! Vă mulţumesc.

Pocni din degete pe sub nasul omului şi-l lăsă cu gura căscată.

Clarion era o străduţă întunecată al cărui pavaj pus în grabă la construcţia oraşului era acum spart şi fragmentat. Strada se întindea cât vedeai cu ochii într-o semiobscuritate punctată ici şi colo de strălucirea firmelor luminoase care indicau mai ales barurile şi hotelurile deocheate.

Stella mergea repede, cu mâna pe trăgaciul pistolului, ştiind din experienţă că cel mai sigur mijloc ca o femeie să se lase acostată într-un astfel de loc era să lase impresia de a căuta ceva. Într-un gang întunecat o mână o apucă de braţul stâng dar scăpă de urmăritor printr-o lovitură scurtă de karate.

Calul Negru nu era greu de găsit.

Sub numele scris în franceză, firma reprezenta într-o lumină fosforescentă roşie un cal care se împleticise, cu capul pe spate, şi care bea cu lăcomie dintr-o sticlă enormă al cărui gât se pierdea între buzele sale răsfrânte. Gâtul umflat ca o cocoaşă simboliza înghiţitura gargantuescă pe care se pregătea s-o ia. Vorbind curent franceza, Stella înţelese repede Calamburul.

Uşile barului erau batante, ca cele pe care le văzuse în filmele cu *cow-boys,* încă populare pe Terra după trei secole. Le împinse şi intră. Fu surprinsă de atmosfera calmă de aici. Interiorul era destul de puternic luminat, cu toate că fumul de ţigară şi de tik plutea ca o ceaţă. Mai multe jocuri mecanice, instalate pe peretele cel mai îndepărtat, nu aveau clienţi pentru moment. Câţiva bărbaţi aşezaţi câte doi-trei la o masă, îşi consumau liniştiţi băuturile colorate violent. Sprijinite cu coatele de tăblia barului, 4 fete cu toalete sclipitoare discutau. În spatele barului domnea patronul, un om mare şi gras, murdar, cu un aer şmecher şi care ţinea la îndemână, – asta ghiceai dintr-o privire – sub sticlele rânduite, un sortiment bogat

de boxuri din cauciuc şi ţeava lungă a unui vechi pistol încărcat.

Stella se rezemă de bar. Patronul pocni din degete şi o fată care servea, se apropie.

— Indiferent! spuse Stella. Un Bourbon cu sifon, fiţi amabilă.

Omul se înclină spre ea.

— Proaspăt venită? Căutaţi de lucru?

Patronul fluieră.

— Nu, caut un bărbat.

— Cine e norocosul?

— Téraï Laprade.

— Nu mă mai miră nimic! El v-a dat întâlnire la mine?

— Nu, dar mi s-a spus că l-aş putea găsi aici.

Patronul se uită la ceas.

— Într-adevăr, trebuia să sosească, să înceapă colindul din 3 iulie.

Se înclină mai mult spre Stella şi luă un aer confidenţial.

— Păreţi o fată serioasă. Ascultaţi-mă şi plecaţi înainte să vină Laprade. Când aţi venit la Port-Métal?

— Azi după-amiază.

— Aţi sosit cu *Sirius,* nu? Ciudat, nu vă arată figura să călătoriţi cu o epavă ca asta. Ascultaţi-mă pe mine: aici fetele ori se mărită, ori ajung rău chiar într-o lună de la sosire. Am o fată pe Pământ care-şi urmează studiile. Nu e atât de drăguţă ca dumneavoastră dar, privindu-vă, mă gândesc la ea şi pentru asta v-am avertizat. Plecaţi! Întoarceţi-vă pe Pământ, pe Marte, Zoé, Nova – Italia sau oriunde, de unde aţi venit! Plecaţi repede, numai dacă nu căutaţi aici un logodnic, dar în cazul acesta nu l-aţi căuta pe Téraï. Reţineţi totuşi: dacă aveţi necazuri oricând am o slujbă pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar nu intenţionez nici să mă mărit şi nici să am necazuri.

— Ei, bătrânul Joseph Martissou v-a atenţionat. Pregătiţi-vă, iată-l pe Laprade.

Capitolul II
NOAPTEA PROSPECTORILOR

Strada răsună de un vacarm nemaipomenit ca de cratiţe ciocnite, de urlete şi râsete zgomotoase. Uşa parcă sări din balamale. Un om uriaş intră împins de mulţimea grăbită. Se opri un moment în prag, ţinând uşile cu mâinile şi dintr-o privire cuprinse sala; lumina puternică a lămpii de deasupra intrării îi dezvălui trăsăturile. Stella avu timp să-l studieze înainte ca el să se apropie.

Trebuia să aibă aproape doi metri în înălţime, umerii atât de mari încât te întrebai cum de intrase pe uşă şi care păreau atât de enormi din cauza taliei subţiri. Purta un costum de piele brună, cu franjuri şi şiruri de perle colorate, de-a lungul cusăturilor, lăsând goale, braţele enorme şi gâtul. Dar figura o impresionă cel mai mult pe tânăra fată. Sub fruntea înaltă şi bronzată dominată de părul des şi negru ca smoala, tuns scurt, ochii aveau o privire ciudată, sub pleoapele tăiate mongolic. Întunecaţi şi pătrunzători, aveau fixitatea ochilor unei păsări de pradă. Nasul acvilin şi gura cu buze subţiri, ironice, pomeţii foarte depărtaţi dar proeminenţi şi bărbia accentuată încheiau o fizionomie puternică care-ţi inspirau nelinişte.

Scoase un fel de sunet nearticulat, îşi umflă pieptul încât vesta sări din copci şi se îndreptă spre bar.

— Un rând pentru toată lumea, patroane!

Vocea era tunătoare şi gravă.

— Te caută cineva, Téraï, spuse patronul arătând-o pe Stella. Nu e de aici.

Uriaşul îşi întoarse privirea spre ea şi fata se simţi învăluită, examinată. Nu era totuşi acea privire „care

dezbracă” acelor ce umblă după fuste, pe care-i întâlnise pe Pământ. Bărbatul se înclină cu ironie.

— Dumneavoastră mă căutaţi? Sunt încântat domnişoară, spuse el franţuzeşte. Dar preferaţi poate să vă vorbesc în engleză?

— Mi-e indiferent. Aş vrea să vă propun o afacere.

— Nu e timpul pentru afaceri acum! Treceţi mâine dimineaţă pe la biroul meu. Şi ascultaţi-mă, plecaţi de aici, fiindcă se vede prea bine că nu sunteţi o frumuseţe versată! Dar nu înainte de a vă oferi un pahar. Patron, dă-ne două Téraï special! E o invenţie a mea, adăugă el, ca pentru ea.

— Asta e a treia oară când cineva mă întoarce din drum! Nu sunt o oaie bleagă şi ştiu să mă apăr!

— Cum doriţi! Gustaţi asta! Un nectar. Dar să nu beţi niciodată, două, unul după altul – căci nu iartă! E un amestec de vermut, alcool şi extracte din fructe indigene. Un pahar nu face nimic rău. Dar din două, te faci praf. Asta nu e valabil şi pentru mine, mai spuse, el cu o vanitate naivă. Mie îmi trebuie vreo patru!

Fata gustă. Băutura era răcoritoare şi caldă pe esofag. Se simţi dintr-o dată relaxată şi puţin ameţită.

— Aici, în oraşul ăsta nenorocit numai eu şi invitaţii mei avem dreptul să bem aşa ceva. N-ai mai servit şi pe alţii Joseph? Mi se pare că nectarul a mai scăzut în sticlă! mormăi el deodată întorcându-se către patron.

— Fii pe pace, Téraï, ai toată încrederea!

— Aşa mai merge. Să nu te joci cu focul. Îţi aduci aminte ce-a păţit John Pritchard? Un accident. Şi nici nu eram în oraş când s-a întâmplat.

— Ştiu, Téraï, am înţeles!

Izbucni în râs.

— Bietul John! Toată rezerva lui de alcool a ars! Şi costă scump, la preţul la care e adus! Acum munceşte în mină pentru 50 dolari pe zi! O mizerie! Iar dumneata, fiindcă ai băut, e timpul să mergi la culcare. Ei, Clark, Clark!

Un prospector se ridică.

— O s-o conduci pe domnişoara. Şi să nu i se întâmple nimic!

— N-am nevoie de escortă! Şi n-am chef să plec!

— Când am hotărât ceva, mai ales de 3 iulie, trebuie să fiu ascultat!

— Nu sunt datoare să mă supun!

— Pentru ultima oară, vă…

— Sunt liberă!

— N-ai decât! Cu atât mai rău pentru dumneata!

Fata nu avu timp să vadă gestul. O ridicase deja pe sus şi o sărutase ca un sălbatic. Se zbătu, lovind cu pumnii ca într-un zid. Căuta un punct sensibil la gât dar braţul îi fu îndepărtat cu brutalitate şi atunci, încet, o lăsă jos:

— Te-am prevenit! E noaptea prospectorilor!

Se reculese palidă, cu pumnii strânşi, atât de furioasă că nu putea vorbi.

— Specie de… specie de… specie de porc în rut! spuse ea în sfârşit.

Un tunet de râsete salută insulta. Prospectorii se tăvăleau de râs pe sub mese.

— Le zice bine puştoaica!

— Ştiu eu multe care ar fi vrut să fie în locul ei!

— Téraï, vierul! Hai, că i-a făcut-o!

Strigătele se amestecau. Fata făcu un pas înapoi şi, tremurând de nervi, scoase pistolul din buzunar şi-l îndreptă spre uriaş.

— O să-mi ceri scuze imediat, sau îţi găuresc pielea!

Omul zâmbi amuzat şi-şi trecu mâna prin părul scurt.

— Drace! dar albiniţa înţeapă! Gândeşte-te bine: dacă ratezi o să-ţi fie rău. Dacă mă ucizi, ceilalţi mă răzbună. Şi nu cred că te vor omorî imediat. Se vor distra – puţin mai întâi. Haide, dă-mi jucăria şi să nu mai vorbim despre asta!

El întinse mâna. Fata apăsă crispată pe trăgaci. O lovitură fulgerătoare îi zbură pistolul din mână, rănindu-i

degetele. Unul dintre ei trăsese. Téraï ridică arma cu ţeava răsucită şi scoase încărcătorul.

— Ah! a vrut să ne intimideze numai. Are încărcătura albastră. Îmi plăceţi, domnişoară. Dacă vreţi să rămâneţi cu noi, sunteţi invitata mea astă seară şi în deplină siguranţă! Aţi auzit toţi: e sub protecţia mea! Dar de ce naiba vreţi să rămâneţi?

Ea ezită un moment.

— Eu… eu sunt ziaristă la *Intermondial.* Trebuie să fac un reportaj despre Port-Métal.

— Ei, de ce n-aţi spus până acum! S-ar fi evitat toate neînţelegerile. Fie, dar fără nume şi fără descrieri prea amănunţite ale camarazilor. Despre mine puteţi spune ce vreţi, nu-mi pasă. Haideţi, băieţi, începem petrecerea şi propun s-o numim pe domnişoara…

— Stella.

— Domnişoara Stella regină a prospectorilor! Corul de deschidere: ce este Port-Métal?

— Infernul!

— Ce este B.I.M.?

— O ocnă!

— Ce e Henderson?

Corul începu să cânte pe mai multe voci:

— Henderson e un porc!

Care trăieşte pe spinarea noastră

Într-o zi îl vom goni,

Ah, ce fericire va fi!

— Patron, totul în contul meu! Spre *Câinele Galben!*

Stella nu avea să mai păstreze decât o amintire destul de confuză a începutului acestei nopţi de 3-4 iulie pe Eldorado. Cutreierară întâi barurile din oraşul de jos. În fiecare, ea intra prima alături de uriaşul Téraï, apoi urma grupul prospectorilor. Se aşezau sau beau în picioare câte un rând, două şi plecau apoi spre alt bar. Nici-o spargere, nici-o bătaie. Şi Stella începuse să se convingă de această

noapte a prospectorilor care după părerea locuitorilor din Port-Métal era exagerată – şi conchise deci că aceştia erau nişte fricoşi. Dar după cea de-a şasea oprire, la „Fericirea bietului astronaut”, lucrurile se schimbară. Se simţea deja alcoolul băut pe nerăsuflate, conversaţiile deveniră aprinse. La a şaptea oprire infernul se dezlănţui. „Paradisul terestru” nu era un simplu bar, ci un bar de noapte cu femei şi jocuri de noroc. Când Stella vru să intre prima ca de obicei se simţi împinsă încet înapoi.

— Nu, aici, eu intru primul, spuse Téraï jucându-şi pistoalele în teci. Încăperea era spaţioasă şi luminată strălucitor. Aproape de intrare, se întindea o masă lungă de metal şi plastic, se înşirau mese de ruletă, poker, tridun şi alte jocuri, aglomerate de o mulţime pestriţă: funcţionari ai B.I.M.-ului, comercianţi, gangsteri care trăiau din expediente, jucători de profesie, prostituate şi câţiva prospectori sosiţi înainte. Rezemaţi cu spatele de coloanele acoperite cu oglinzi, şase „gorile” cu o mutră acră supravegheau gata să intervină. Téraï alese o masă liberă şi o aşează pe Stella la dreapta lui.

— Hai băieţi, distraţi-vă dacă vă face plăcere, eu rămân cu regina voastră.

Se aplecă spre fată şi-i spuse încet:

— Jocurile sunt „făcute” deja. Încep să mă satur văzând cum sunt prădaţi aici oamenii ăştia cumsecade care tot anul au muncit pe brânci în junglă. Am hotărât să lichidez cu escrocheria. O să ai un articol frumos pentru ziar. „Două flori de deşert” – strigă el ospătarei care se apropie. Dacă vezi că se-ngroaşă gluma, ascunde-te sub masă, gloanţele nu prea ajung pe jos. Şi să nu te ridici decât când te chem eu!

— Ce vrei să faci?

Alcoolul i se învârtea în cap, oglinzile aruncau flăcări, încăperea se înceţoşa; pentru ea, singură figura lui Téraï îşi păstră claritatea.

— Ai să vezi! Bea asta, o să-ţi revii până la cocteiluri.

Scoase din buzunar o fiolă, trase dopul metalic, o umplu şi o întinse fetei. Ea bău lichiorul auriu înţepător şi tare.

— Phu!

— Bea! Cum crezi că nu-mi pierd capul cu tot alcoolul ăsta? Sunt destul de solid, dar nici chiar aşa!

Într-o clipă, ceaţa se risipi. Se trezi singură la masă, în faţa unui pahar plin. Téraï stătea în picioare, cu spatele la ea lângă o masă de joc. Un bărbat se furişă pe locul lui, la masa Stellei.

— Îmi permiteţi să mă aşez domnişoară? Sunt Jonathan-Gale, proprietarul „Paradisului terestru”. Nu v-am mai văzut niciodată. Aţi venit de curând?

Fata se întoarse şi văzu o faţă lungă şi slabă cu ochi şterşi şi reci.

— Ieri seară.

— Căutaţi de lucru?

— Nu. Mulţumesc.

— Pot să vă dau un sfat? Păziţi-vă de bruta de Laprade. Nu e un om pentru o femeie ca dumneavoastră, fină, graţioasă, distinsă…

— Nu e cazul să vă daţi osteneala! Îl cunosc pe domnul Laprade numai de câteva ore şi interesul meu pentru dumnealui este cu totul profesional… Vreau să spun ziaristic!

Ochii reci se îmblânziră.

— Sunteţi ziaristă?

— Da, la *Intermondial*.

— Atunci vă doresc un reportaj reuşit. Pământeancă?

— Da.

— Barul nostru vă surprinde, fără îndoială?

— Nu. E un rău necesar sau inevitabil mai curând pe planetele frontiere. Şi noi am avut aşa ceva pe Pământ, mai demult.

Omul zâmbi uşor.

— Mai demult? Sunteţi rău informată pentru o ziaristă.

— Ah! Ştiu că în cartierele lumii a treia ale oraşelor… şi chiar şi în alte cartiere… Dar nimeni nu mai foloseşte revolverul.

— Şi cine vă face să credeţi că la mine se foloseşte? Am o echipă gata să dezarmeze imediat pe cei care ar avea poftă să se distreze aici prea zgomotos!

— Nimeni. Credeam…

— Oh! Nu spun că-n alte părţi… La *Câinele Galben* sau la *Calul Negru* sau în alte locuri pe care le frecventează Laprade… Dar nu aici! Nu riscaţi nimic. Îmi permiteţi? Cred că se-ntâmplă ceva la mesele de joc.

Vocea lui Téraï tuna:

— Fii atent, Mac, eşti trişat!

Se făcu linişte. Sprijinit de una din coloane, Téraï arăta cu pipa crupierul jocului de tridun. Trei „gorile” se desprinseră de lângă zid şi-l înconjurară încet pe uriaş. Mac, un tânăr slăbuţ aruncă cărţile pe masă.

— Pui de lele! Nu e de mirare că pierd întotdeauna când ar trebui să câştig!

Se ridică de la masă trântind scaunul şi pipăind centura. Unul dintre „gorile” trăsese deja. Cu încheietura mâinii ciuruită, Mac înjură.

Toată lumea aştepta nemişcată. Téraï îşi duse calm pipa la gură.

— N-ai avut dreptate Mac, nu trebuia să te agiţi atât, se făcu auzit el.

Şi în secunda următoare nu mai era acolo. Dintr-o săritură fu pe masă, cu ambele revolvere în mână. Cele două împuşcături se confundară şi „gorila” nu avu timp nici să îndrepte arma înainte de a se prăbuşi cu fruntea găurită. Téraï îl desfigură pe crupier lovindu-l cu cizma, trase din nou, de data aceasta în aer, şi sări de pe masă.

— Hai, băieţi! Scutiţi-mă să dau foc cârciumii!

Mai întâi năuciţi, prospectorii ţipară apoi sălbatic scoţându-şi armele şi spărgând scaune în capul escrocilor. Unul dintre prospectori învârtea deja o torţă de hârtie

aprinsă în timp ce alţii împuşcau sticlele cu băuturi, pereţii şi barul. O duzină de fete se înghesuiau ţipând în capătul de sus al scării.

— Ah!...

O rafală de pistol-mitralieră veni din fundul sălii, întreruptă brutal de zgomotul sec al unui pistol laser. Téraï părea invulnerabil. Forţa sa uriaşă dezlănţuită domina mulţimea, pumnii crăpau capetele celor veniţi în ajutorul patronului. Se ridică în picioare şi azvârli pe unul din ei pe deasupra mulţimii, încât nenorocitul se prăbuşi cu zgomot moale, zdrobit de dalele pardoselii, la doi paşi de Stella. Aceasta privea încremenită fără să vadă totuşi sângele care se întindea sub el.

Téraï o zări.

— De ce naiba eşti în picioare? urlă el, încetând pentru o clipă să lovească ţeasta însângerată de sub braţul stâng.

— Ascunde-te, pentru numele lui D-zeu!

Dezmeticindu-se, ea îşi aminti de gloanţele care-i trecuseră pe lângă ureche până acum şi se agăţă de marginea mesei, să se vâre sub ea. Dar prea târziu. Două braţe puternice o apucară prin surprindere şi vocea lui Jonathan Gale, strigă:

— O am pe protejata ta, Téraï! Opreşte sau o ucid!

Uriaşul aruncă din braţe restul de om şi urlă:

— Încetaţi, încetaţi cu toţii!

Se aşternu liniştea. Câţiva răniţi încercară penibil să se ridice dintre cadavre.

— Acoperiţi-mă! Tu, Jonathan, dă drumul fetei. N-aveam de gând să te ucid, ci numai să te învăţ că nu-i mai poţi jumuli cu jocuri măsluite pe muncitorii ăştia fără să plăteşti! Dar, dacă insişti, pot să-mi schimb hotărârea.

Şi înaintă pas cu pas.

— Opreşte-te, Téraï!

Vârful unui cuţit o împunse pe Stella şi fata ţipă.

Îţi

—

dau 20 secunde, Jonathan, 20 secunde! Dacă o omori, nu vei avea de-a face cu mine, Jonathan! Te las lui Léo. Îl ştii pe Léo, nu-i aşa? Îi place grozav să se distreze. Unu, doi, trei, …

— Vrei să mă intimidezi, Téraï! N-ai să faci nimic atâta timp cât ea e în mâna mea şi n-am intenţia să-i dau drumul. Voi, ceilalţi, dezarmaţi-i! Şi stingeţi focul!

— Zece, unsprezece, doisprezece…

Îngrozită, Stella număra şi ea, convinsă fiind că niciunul nici altul n-ar da înapoi, că Jonathan n-ar fi ezitat s-o sugrume şi încerca cu disperare să-şi amintească lovitura pe care o învăţase Matsumoto, colegul ei de universitate.

— Şaptesprezece, optsprezece…

Uriaşul mai făcu un pas. Stella simţi braţul care o ţinea, încordându-se.

— Nouăsprezece… îl cunoşti bine pe Léo? Eşti sigur că vei avea curajul? …

Fata înclină capul cât putu mai mult, muşcă cu sălbăticie încheietura mâinii păroase care ţinea cuţitul la gâtul ei. Téraï sări lateral pe perete, reveni ca o minge, părând că-l scăpase pe Jonathan, se răsturnă peste o masă ce se făcu ţăndări. Stella auzi în spatele ei un zgomot groaznic de oase sparte şi căzu pe unul din puţinele scaune rămase intacte. Jonathan zăcea la pământ, cu ţeasta deformată oribil. Téraï se ridica.

— Paul, vezi dacă mai e vreo sticlă întreagă! Fetii o să-i facă bine! Vouă, se adresă el fetelor din bar, vă las cinci minute să vă împachetaţi. Dacă durează mai mult, cu atât mai rău pentru voi, dau foc la tot! Ludwig, anunţă pompierii să protejeze casele vecine! Ah, iată! Poftim, bea asta! Cognac 2184! Rezerva patronului. Păcat, o să ardă cu restul, dar nu mai e timp! Mai repede! Luaţi răniţii noştri! Şi pe ceilalţi… nu valorează cine ştie ce, dar să nu ardă de vii!

— Ar… ar fi putut să mă omoare bruta asta!

— Nici gând! Îi trebuia mai multă minte decât avea ca să omoare o femeie! Nici eu nu ştiu dacă aş fi capabil, n-am încercat încă. Vino!

— Nu cred să mă ţin pe picioare.

— Bine, atunci am să te duc. Daţi-i drumul. „Doamnele” au coborât? Tu, Moise, ai grenadele? Dă-i drumul!

Trecu braţul pe sub picioarele fetii şi aceasta se trezi purtată ca un copil, pe pieptul uriaş.

— Te duc la hotel. Trebuie să-l trezesc şi pe Doc Murphy să ne repare mutilaţii.

Acestea fiind zise ieşi cu fata în braţe. Aerul răcoros al nopţii îi biciui faţa. Pe cer, două dintre cele trei luni ale lui Eldorado străluceau printre stele.

— Cred că pot merge acum.

Se auzi fluierul unei sirene care se apropie.

— Poftim, amicii de la poliţie! Cât le-a mai trebuit să ajungă! Să fugim, n-am poftă să-i întâlnesc în seara asta.

Fluieră scurt, modulat, apoi o luă la fugă, târând-o aproape pe Stella pe străzile întunecate. Epuizată, ea pierduse numărătoarea străzilor, clătinându-se, împiedicându-se de trotuare. În sfârşit, zări firma luminoasă a hotelului *Mondial.*

— Bună seara, *miss,* sau mai curând, bună ziua, e ora patru şi jumătate dimineaţa. Aveţi o ruptură la gît, o să rămână o cicatrice interesantă de arătat prietenilor dumneavoastră: „cum era să fiu spintecată!” Nu-i nimic, dezinfectaţi-o totuşi, pumnalul lui Jonathan nu era prea curat; îşi curăţa unghiile cu el. Şi dacă vreţi să discutăm despre afaceri, mă găsiţi la birou după orele unsprezece.

Într-unul din micile birouri ale poliţiei, ofiţerul de noapte reciti încă odată mesajul:

„Fiica mea, Stella Honderson, va sosi pe Eldorado în cargoul *Sirius* de la S.I.T. Să fie protejată cu orice preţ. Sunteţi responsabili de scuritatea ei. John Henderson.”

Poţi să-i spui că fiica sa a petrecut noaptea cu Laprade şi sălbaticii lui? Dacă ar afla vreodată bătrânul…

Ofiţerul contemplă melancolic perspectiva unui sfârşit de carieră pe o planetă şi mai rea decât Eldorado şi suspină.

Capitolul III

SPRE CÂMPIILE SĂLBATICE

Stella se trezi către ceasurile 11 ale dimineţii, şi mai rămase întinsă o vreme, întrebându-se dacă nu cumva noaptea cu oamenii care se măcelăriseră şi se sugrumaseră în faţa ei nu fusese decât un vis. O durere vagă în regiunea gâtului îi aminti însă că şi ea fusese cât pe ce să moară acum câteva ore. Se sculă şi făcu un duş rece, înghiţi două comprimate de Hyparsten – aşa spunea eticheta sa, se îmbrăcă şi, înainte de micul dejun, îşi strecură în buzunar un alt pistol cu ace, de data asta cu muniţie roşie.

Biroul lui Laprade se afla la două minute de hotelul Stellei, la parterul unui impozant edificiu gri. Firma de pe uşă indica: „Laprade şi Igricheff, Geologi – Consultanţi”. Ea sună, intră când poarta automată se deschise şi imediat se retrase: mica anticameră era ocupată de un leu gigant. Animalul îşi ridică capul enorm a cărui frunte, contrar celor de aceeaşi speţă, era bombată; întinse o labă anterioară cu degetul mare opozabil, anormal dezvoltat şi lipsit de ghiare şi scoase nişte răgete ritmice. O altă uşă se deschise larg în fundul încăperii.

— Intraţi, *miss.* Fii cuminte, Léo, e o prietenă.

Laprade o aştepta aşezat la un birou imens de lemn. Nu avea niciun semn de la bătaia de noaptea trecută, în afara unei vânătăi uşoare pe obrazul drept. Pectoralii imenşi se

vedeau bine prin cămaşa din mătase albastră, cu guler mare, care contrasta cu pielea bronzată.

— Luaţi loc, *miss* Stella Henderson.

— Îmi cunoaşteţi numele?

— Ce copilărie! Din registrul hotelului. Dar n-aveam nevoie nici de acolo. Vă cunosc pur şi simplu, *miss* Henderson, fiica lui John Henderson, de la B.I.M.

Ea avu o tresărire apoi vorbi:

— Nu neg. Dar m-am despărţit de familie.

— *Zău*? Înseamnă că nu demult.

Scoase dintr-un clasor un număr vechi al *Intermondial*-ului şi i-l întinse.

— Da, s-a întâmplat chiar imediat după această recepţie. Tatăl meu ar fi vrut să mă mărit cu Johanssen, de la Biroul Plasticului. Am refuzat, m-am certat cu el şi am plecat de acasă. Nişte foşti colegi de universitate mi-au găsit un post la *Intermondial.*

— Şi ziarul ăsta vă plăteşte pe loc un reportaj mare ca să vă lanseze? E frumos începutul! Oricum, v-au făcut să călătoriţi într-un cargou! S-auzim, ce vreţi de la mine? Eu v-am oferit deja subiectul unui articol bun, cel puţin aşa cred: „nopţile roşii” de pe Eldorado, sau ceva de genul ăsta.

— Fiindcă tot aţi amintit, cum de nu sunteţi arestat?

— Eu? Pentru ce?

— Scandal, incendiu, crimă…

Téraï ridică braţele în sus:

— Legitimă apărare, domnişoară! Nu puteam să las să vă sugrume secătura aia de Gale! Cum puteam asista la moartea domnişoarei Henderson, fiica marelui boss! Aţi fost martoră că înainte de a ne opri la *Paradisul terestru,* nu se petrecuse niciun incident grav, nu-i aşa? Poliţia depinde de tatăl dumneavoastră, ca de altfel tot ce există aici, în afară de mine, Ingricheff şi Léo şi ce ar fi făcut poliţia, când ea primise mesaj secret, codificat, să fiţi

protejată cu orice preţ! Tatăl dumneavoastră pare să vă mai iubească încă.

— Sunt fiica lui!

— E adevărat că mesajul a sosit puţin mai târziu.

— Şi cum aţi aflat?

— Am mijloacele mele, un post de recepţie şi prietenul meu Stachinek, un foarte bun criptograf. Pe de altă parte, Gale nu era prea iubit aici. Îi escroca pe ingineri la fel ca pe ceilalţi şi dacă n-ar fi ştiut atâtea amănunte despre unii din ei şi să-i toarne până la urmă… În sfârşit, după cum vedeţi, e într-adevăr lamentabil faptul că bietul Jonathan să moară în incendiul *accidental* în propriul apartament. Şi să mai şi depozitezi, în casă, grenade incendiare când nu ştii să le foloseşti!

Ea rămase o clipă fără replică.

— Şi… nu vă temeţi de răzbunare?

— Nimeni n-a încercat. Au contribuit la extinderea cimitirului din Port-Métal. E curios cât mă poate proteja soarta. Totdeauna se întâmplă accidente duşmanilor mei. Ce pot face?

Ea îl privi fără să vorbească, mirată de acest amestec de cinism, fanfaronadă şi adevărată forţă.

— Ce afacere aveţi?

— Aş vrea să fac un reportaj despre indigenii acestei planete. Mi s-a spus că numai dumneavoastră m-aţi putea ajuta.

— E adevărat. Dar de ce aş face-o? Ce interes am? Şi, mai întâi, sunteţi cu adevărat ziaristă, sau veniţi să spionaţi aici, în contul tatălui?

— Iată legitimaţia!

— Hm! mă gândesc că n-ar fi aşa uşor, nici măcar pentru bătrânul Henderson, să vă aducă cu forţa printre ziarişti, mai ales că sunteţi certaţi. Bine, să admitem că aţi spune adevărul. Cum credeţi că se poate realiza proiectul?

— Nu v-aş putea însoţi într-unul din turnee?

El îşi prinse vârful nasului cu două degete mari şi prelungi totodată.

— Şi cum va fi reputaţia dumneavoastră când veţi fi petrecut şase luni singură cu mine, acolo?

Cu un gest el arătă munţii din interior.

— N-am putea lua cu noi şi pe altcineva?

— Pe cine? Stachinek are nevoie de odihnă. Iar eu plec peste patru zile. Pot cere pe cineva la B.I.M. Demult mă tot pisălogesc ei să iau cu mine un tânăr de-al lor în bazinul Iruandika. O să mă întârzie, voi pierde timp şi eu am convingerea că timpul meu e preţios. Care-i avantajul meu?

— Pot să vă plătesc…

— În natură?

— Sunteţi imposibil! Nu înseamnă că dacă ieri mi-aţi salvat viaţa aveţi drepturi asupra mea!

— Nu ieri, azi dimineaţă. Şi credeţi că aş avea nevoie de drepturi pentru asta? Dar ce să mai lungim vorba… Cât e ziarul dispus să plătească?

— O mie de stelari.

— Prea puţin.

— Prea puţin? Asta înseamnă 25 000 de dolari! Cu banii ăştia aş putea organiza o expediţie şi…

— N-aţi merge mai departe de marginile lui Nianga, chiar dacă aţi ajunge acolo! Sunt câteva triburi nu prea primitoare, fără să mai vorbim de animale, de vegetaţie, de climă. 1 500 de stelari şi merg.

— Vă credeam bogat!

— Şi sunt bogat. Nu ca tatăl dumneavoastră, bineînţeles, dar suficient. Însă acum fac un serviciu. Şi dacă încep să-mi închiriez serviciile la preţuri mici…

— La preţuri mici! 1 000 de stelari!

— Pentru mine e un preţ mic.

— Sunteţi metis, nu-i aşa? Din armean?

— Din chinez şi din polinezian, de unde şi prenumele meu, şi puţin indian cree. Chinezul are destul de furcă să-l

oprească pe indianul cree, pe Maori şi pe Francez, care riscă uneori preţioasa piele comună, într-o noapte ca asta, numai pentru amuzament. Astăzi el conduce. Atunci, 1 500 de stelari şi vă iau. În preţ intră şi serviciile lui Léo şi asta înseamnă mult.

— Fie. Mai aveţi şi alte condiţii? Să fac poate bucătărie?

— În primul rând, deviza noastră este: mergi ori mori. În al doilea rând, în tot ceea ce-i priveşte pe indigeni, veţi face întocmai ce vă voi spune şi nimic altceva, fără comentarii. Deseori sunt susceptibili şi nu vreau să risc să văd distrus fructul celor nouă ani de muncă pentru a mă apropia de ei, timp în care, credeţi-mă, am trecut prin multe pericole. S-a înţeles?

— Înţeles.

— Bun. Atunci iată lista cu ce trebuie să vă procuraţi. Am să încerc să conving B.I.M.-ul să-mi împrumute una dintre speranţele lor.

*
* *

Stella însoţi cu privirea elicopterul care-i lăsase pe vârful colinelor din Timangua şi care acum se pierdea în zare. Dispăruse după un nor. Atunci ea îşi plecă ochii peste pădurea care se întindea în formă de contrabas şi aproape că regretă hotărârea luată.

— La treabă! Hai, bobocilor, adunaţi-vă! Plecăm peste 10 minute! Tilembé, Akoara, *Kénié dato siri! Kénié!*

Supuşi, cei doi hamali indigeni începură să împartă valizele aruncate grămadă.

— De ce n-am mers cu elicopterul până la câmpia Birem? Ne-ar fi scutit de mai bine de 100 km de mers.

Laprade se întoarse.

— Pentru că niciodată n-am avut intenţia să merg spre munţii Karamelole.

— Totuşi, planul dumneavoastră de prospectare pe care l-aţi depus…

Tânărul inginer de mine îşi lăsă fraza neterminată.

— Planul! Mereu planul! Nu mai pot eu de plan! Bineînţeles că l-am depus, fără el B.I.M. nu v-ar fi permis

să veniţi cu mine, iar eu am nevoie de prezenţa dumneavoastră. Mergem în bazinul Iruandika, dar pe altă parte, am reperat acolo aşezări. Le puteţi cartografia şi expertiza. Vi le dau. Astea toate sunt la Umburu. După aceea, o să stăm câteva luni la prietenii mei Ihambe şi tânăra asta o să-şi poată rezolva treaba. Dacă trebuia să găsiţi dumneavoastră aşezările, şase luni n-ar fi fost de ajuns. Auzi, domnule Achille Grapas?

Tânărul păli.

— Îmi cunosc meseria, domnule!

— Nu mă îndoiesc! Trebuie să fiţi foarte tare la teorie, dar vă lipseşte experienţa. La drum!

— Deci, nimeni nu ştie unde mergem? Şi dacă ne rătăcim?

— N-o să ne rătăcim, domnişoară. Ş-apoi am un emiţător. Să mergem, soarele nu aşteaptă!

El se aplecă, aruncă pe spinare cel mai mare dintre pachete şi, cu carabina în mână, întinse pasul, urmat îndeaproape de leul său.

— Ce brută! spuse tânărul grec.

— Poate. Haide, altfel rămânem în urmă.

Laprade se distanţase deja cu 100 m, însoţit de doi indigeni, tăcuţi. Stella îşi potrivi bagajul relativ uşor, cât putu mai bine şi grăbiră să-l ajungă pe Laprade.

— Sunteţi demult aici?

— De şase luni, *miss.* E primul meu teren serios. Ştiu că n-am experienţă, dar să mi-o spună în felul ăsta!

Ea zâmbi.

— Am impresia că Laprade ăsta e un fenomen!

— Un individ fără scrupule, mai curând! Necazul e că lui îi datorăm cele mai bogate mine.

— E chiar atât de bogat?

— Da! Şi pentru că ştie asta, ca singurul prospector independent ce se află, are nişte pretenţii exagerate în schimbul acestei favori. La început, grangurii de pe Terra au încercat să-l cumpere, apoi să-l intimideze şi în final să-l

vâneze. De fiecare dată au fost nevoiţi să renunţe. În 2230, Biroul, sprijinindu-se pe lege, i-a declarat expulzarea. 24 de ore mai târziu, calea ferată la trecătorile din Kwalar era acoperită de o avalanşă de stânci încât au trebuit şase zile buldozerelor s-o degajeze, iar cele trei prerafinării, pe care le avem în munţi, fuseseră inundate de indigenii care luaseră tot personalul prizonier. Atunci i s-a retras decizia şi totul a reintrat în normal. El şi leul, amândoi sunt figuri de legendă printre triburi. Fără el, extinderea lucrărilor s-ar fi făcut doar prin foc şi sabie şi bănuiţi ce-ar fi mai rămas din carta noastră restrânsă.

— Da, articolul 4 din declaraţia din 2098. Dacă Biroul ar fi avut carta mai mare…

— Nici-o şansă. Ea nu se acordă decât plantelor nelocuite sau celor unde viaţa superioară e clasată ca necivilizată.

Guvernul federal e intransigent în acest sens. Nu e cazul aici. Indigenii sunt în majoritate în stadiul vânătorii, dar nu sunt stupizi şi nici cruzi. Ar fi putut masacra personalul de la posturile noastre, acum patru ani. S-au înmulţit numai să-i intoxice, aruncându-le în apa potabilă rădăcini de kokokolo. Evită orice incident cu noi. Într-un fel e păcat. Eldorado n-ar fi rentabilă cu adevărat decât dacă ar fi exploatată intens, ceea ce ar presupune o colonizare masivă, pe care carta restrânsă o interzice. Suntem numai 40 000.

— Vă grăbiţi sau nu?

Vocea care tuna îi făcu să tresară. Aşezat pe un bolovan, Laprade îi privea cu un zâmbet răutăcios.

— Nu ascultaţi ce vă spune domnişoară. Toţi cei de la Birou sunt nişte fătarnici. Dacă i-am fi lăsat, ar fi spoliat şi lumea asta cum au făcut-o cu altele, pentru ca doamnele elegante şi domnii noştri de pe Terra să-şi schimbe elicopterul şi maşina de trei ori pe an.

— Dar, dumneavoastră îi ajutaţi, găsindu-le mine!

— Ah, nu e periculos! Nu vor putea exploata marea lor majoritate, dar îşi cumpără drepturile pentru cazul când legea exclusivă ar fi revocată. Să lăsăm astea; mai bine priviţi în jur. Nu-i frumos?

O preerie umedă de munte cobora unduind spre pădure, pictată cu flori multicolore şi bizare, cu câteva stânci pline de muşchi ici şi colo.

— Acum câteva milioane de ani valea era plină de viaţă. Gheţarul cobora din munţii Toumbou la dreapta noastră, şerpuia acolo jos, apoi se aşeza pe câmpia Kindo, la stânga. În perioada maximă a glaciaţiei, nivelul gheţii atingea aproape nivelul unde suntem noi acum. Apoi clima s-a schimbat, gheţarul a dispărut. Dar morenele sale frontale barează câmpia şi au provocat formarea unei mlaştini în spatele lor, o mlaştină care o să ne dea de furcă mâine. Apoi traversăm din nou pădurea, ajungem la marile câmpii şi drumul va fi mai uşor.

— Sunt animale periculoase?

— Da, câteva. Sunt şi ţânţari sau în tot cazul omologii, acestora care sunt la fel ca ei. Să mergem!

La amiază ajunseseră aproape pe fundul văii. Odată dejunul terminat, Laprade, scurtând popasul, dădu semnalul de plecare.

— Vreau să ajungem înaintea nopţii la grotele din Dhóu, spuse el Stellei. E cel mai bun refugiu în regiunea asta.

Seara îi surprinse pe un vârf stâncos, cu faleze abrupte, găurite de caverne şi adăposturi. Înaintară prudenţi, cu armele în mână, leul mergând înainte, dar cavernele erau goale şi nimic nu le tulbură somnul. Stella se trezi devreme a doua zi. Hamalii stăteau la gura peşterii, lângă foc, iar fumul urca încet, luneca de-a lungul stâncii şi dispărea brusc, luat de vânt. Se sculă şi exploră puţin locul. În unghere, vreascuri de lemne uscate arătau că adăpostul era frecventat destul de des de Laprade sau de alţii. Pe perete erau gravate în piatră, nume: Bill Hickok 2212, Jean Carrère 2217, Louis Leblanc 2217, Ted Henderson 2221,

(omonim sau rudă îndepărtată) G. Klein 2222. Apoi cu regularitate în fiecare an, Téraï Laprade. Scoase cuţitul şi adăugă numele său. Ceilalţi dormeau încă. Se aşeză şi notă câte ceva. Cu un strigăt de bună dispoziţie, dintr-o săritură, Laprade fu în picioare.

— Léo? Unde eşti?

— A ieşit acum câteva minute.

— V-aţi trezit deja?

— De o oră.

— Ah! somnul e slăbiciunea mea. *Trebuie* să dorm. Hei, minerule, în picioare!

Îl împinse cu piciorul pe Gropas, care gemu şi se întoarse pe o parte înainte de a deschide ochii.

— Şi să mai spui că e unul dintre copiii cei mai buni ai Pământului de azi! Uită-te la el! Aş fi putut să-l omor de zece ori până acum! Iată-l pe Léo. E-n regulă bătrâne?

Se aplecă şi cuprinse cu braţele capul enorm.

— Léo, bătrânul meu prieten! Numai tu mă poţi consola. Numai tu şi eu suntem buni în lumea asta, două mari brute, omul şi leul.

Fiara răgi încet, un răget sacadat, aproape articulat.

— Credeţi că vă înţelege?

— E un superleu, domnişoară! Ce vă învaţă la şcoală? Tatăl meu lucra la Toronto cu Langley. Léo abia se născuse când imbecilii de fundamentalişti au ars laboratorul, acum 11 ani, sub pretext că se batjocorea opera lui Dumnezeu. Ca şi cum ar fi cunoscut secretul creaţiei divine, aceşti imbecili de plâns, care iau de căpătâi Biblia de la cap la coadă şi cu atât mai mult o adunătură de legende ale unui trib din epoca bronzului, decât ceea ce e cu adevărat divin şi care îi depăşeşte! A ars tot: Langley, tatăl meu, părinţii lui Léo, fraţii şi surorile lui! Pe el l-am salvat, dar tata a fost ucis de o bombă incendiară. Îmi pregăteam teza atunci. Mama a murit la scurt timp după asta. Apoi după ce fuseseră spânzuraţi câţiva dintre criminali, foarte puţini, ca de obicei, am fugit nemaivoind să rămân pe Terra. După

un an petrecut pe Ophir II, cum Eldorado e capătul lumii, am venit aici împreună cu Léo. Are un procent de inteligenţă de 85%. Ori asta nu-l situează mai prejos de media umană. Încă două generaţii ca a lui şi am fi avut ajutoare pe planetele sălbatice, fiinţe mai preţioase decât bietul meu Léo. Vă daţi seama ce au făcut aceşti ticăloşi? E singurul din toată specia sa, destul de inteligent ca să înţeleagă şi nu e suficient ca să-şi găsească uitarea în ceva care-l depăşeşte! Aţi accepta să trăiţi singură între o lume de zei şi una de maimuţe?

— Eu… nu ştiam toate astea…

— Oh! dar m-am luat cu vorba; de altfel poate mai există vreo speranţă. Ramakrishna, de pe Bohar IV, a reluat încercarea lui Langley şi a tatălui meu. Poate că într-o zi Léo va avea o consoartă. Normal ar trebui să trăiască 40 de ani. Să mâncăm ceva şi să plecăm!

Către orele 10 ale dimineţii ajunseră la mlaştină. Solul deveni moale, vâscos, botinele se afundau şi se lipeau, ieşind din noroi cu un zgomot de ventuză dezlipită. Léo sărea din piatră în piatră, scuturându-şi labele ca o pisică. Apoi, apa musti sub picioare şi mersul deveni şi mai anevoios. Între trunchiurile arborilor paluştri, apărură ochiuri acoperite de o vegetaţie acvatică şi trebuiră să le ocolească. Milioane de insecte zbârnâiau şi, înainte să-şi continue drumul, Téraï le unse tuturor mâinile şi părţile descoperite ale corpului cu un lichid uleios, aromat. Dar dacă majoritatea ţânţarilor au fost descurajaţi, cei mai îndrăzneţi înţepau totuşi şi Stella îşi simţi faţa umflându-se şi mâncărimi îngrozitoare la încheietura degetelor. Laprade ridică filosofic din umeri:

— Nu-i nimic de făcut! O să vă obişnuiţi; peste puţin timp n-o să mai suferiţi atât; şi arătând spre Gropas: Şi el la fel!

Tânărul inginer avea faţa buhăită şi ochii ca două liniuţe.

— Reacţia la venin diferă de la individ la individ. Pot să afirm că e într-o stare mai gravă decât dumneavoastră.

La prânz mâncară repede, cocoţaţi pe nişte buşteni putreziţi. Vrând să se ridice, Stella alunecă şi căzu într-o groapă nu prea adâncă a mlaştinii. Laprade înjură.

— În picioare! Repede! Te-ai udat?

— Leoarcă!

— Schimbă-ţi hainele imediat! Ne întoarcem cu spatele. Nu cred să fie „niambas” prin apele astea, dar nu se ştie niciodată.

După ce Stella îmbrăcă haine uscate o porniră la drum.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce sunt aceşti „niamba”?

— Sunt… Pentru numele lui D-zeu!

Léo răgea, aruncând laba înainte. Dintr-un casal apăru un cap triunghiular de reptilă. Deja Laprade trăsese. Capul se zgudui sub impactul glonţului.

— Un boa de mlaştină! Bineînţeles nu e un boa veritabil, nici chiar o reptilă, dar îşi joacă rolul de minune. Dacă nu era Léo, am fi trecut pe lângă el, fără să-l vedem, iar acum cu siguranţă cel puţin unul din noi nu mai trăia. Ating 15-20 metri lungime.

Se întoarse spre indigeni, îi întrebă ceva, nemulţumit.

— Sunt rari din fericire. Hamalii mei pretind că n-ar fi văzut niciodată aici boa. Îi cred, fiindcă eu am traversat mlaştinile de zeci de ori şi e prima oară când îi întâlnesc. S-o ştergem, voi fi mai liniştit când vom fi departe de aici.

Seara, deja terenul urca şi campară sub un arbore gigant, pe pământul uscat. A doua zi dimineaţă, Stella se simţi obosită, cu febră, dar crezu că era oboseala drumului şi lipsa de antrenament. Toată ziua zăcu. De două trei ori era cât pe ce să-i spună lui Laprade, dar se abţinu: mergi sau crăpi, spusese el şi ea nu vru să se plângă. Se mulţumi să înghită pe ascuns două pilule de panvaccin.

Dormi rău în noaptea aceea şi se trezi în zori. Totul era liniştit. Léo îi păzea aşezat cu botul pe labele încrucişate. Laprade şi Gropas dormeau mai departe sub cuverturi. Avea frison, dar simţea în stomac un nucleu fierbinte. Palpă încet şi scoase speriată un ţipăt: sub degete, puţin

mai jos de ombilic, pipăi o umflătură ca un ou de găină, înfipt sub piele. Se îndepărtă puţin, îşi desfăcu bluza: în cercul de lumină al lanternei se vedea într-adevăr o umflătură roşie. Întorcându-se, o fulgeră durerea.

— Domnule Laprade!

Acesta sări în picioare cu puşca în mână.

— Ce s-a întâmplat?

Ea îi explică şi-l văzu pălind în lumina ştearsă a zorilor.

— Câte dureri aţi avut?

— Una singură.

— Uf! Mai e încă timp. Gropas, scoală-te!

Îi trase un picior în coaste. Inginerul se sculă furios.

— Trusa, repede! E o problemă de viaţă sau moarte! Întindeţi-vă, domnişoară, am să vă operez de urgenţă. N-aveţi teamă, am mai tratat deja nişte cazuri asemănătoare. Voi ţineţi-o să nu mişte. Nu e timp pentru o anestezie! Akoara! Tilembé! *Ota esi rai. Kila niamba eto!*

Cei doi hamali se repeziră şi o apucară de picioare, Gropas îngrozit o ţinu de braţe, iar Laprade flambă bisturiul şi pensele. Îi dezveli burta, apoi cu un gest rapid şi precis deschise umflătura. Sângele ţâşni. Laprade tamponă, şi mări încet tăietura. Pe jumătate moartă de frică, fata gemu de durere, neîndrăznind să se mişte. Laprade introdusese pensele în rană.

— Asta e! Sunteţi salvată, era şi timpul. Aruncă pe jos o formă albicioasă, plină de sânge şi puse în plagă un antiseptic.

— Dacă mi-aţi fi spus ceva de ieri, am fi putut evita operaţia, înghiţind nişte chinină. Câteva minute mai mult şi aţi fi fost moartă. Uitaţi-vă, era copt, acum plesneşte!

Ea întoarse capul şi urmări gestul mâinii uriaşului. Jos, masa albicioasă se topise şi din ea ieşeau o mulţime de globule vâscoase, amiboide.

— Akoara, *sita éto!*

Hamalul turnă spirt peste viermuială şi-i dădu foc.

— Ce era?

— Un niamba, pe care l-aţi cules ieri, când aţi căzut în apă. Sunt animale parazite care se introduc sub pielea abdomenului, proliferează foarte repede într-un înveliş apoi, când sunt copţi, secretă o diastază care distruge peretele intern şi se răspândesc în intestine. Odată pătrunşi aici, totul e pierdut – nu-ţi mai rămâne decât să-ţi zbori creierii. Te mănâncă de viu! Doamne, dar n-aţi simţit o înţepătură violentă când aţi căzut?

În timp ce vorbea, îi prinse cu agraforul două copci. Fata se strâmbă de durere.

— Ba da, dar n-am dat atenţie. Tocmai îmi schimbam hainele şi am crezut că era un ţânţar.

— Trebuie să fii atent la orice în mlaştinile astea blestemate. Ieri, v-aţi simţit febrilă, epuizată, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-mi spuneţi!

— Aţi fi putut să vă neliniştiţi de sănătatea mea, în loc să căutaţi păduchii leului.

— Léo e ca un copil în anumite privinţe. Dacă nu m-aş fi ocupat de el, s-ar fi umplut de paraziţi. Dar dumneata eşti adultă, se pare. Acolo unde mergem, dacă nu sunteţi capabilă să vă îngrijiţi singură, n-o s-o duceţi mult. În sfârşit, trebuia să vă previn. Şi mă întreb de ce n-am făcut-o!

— Şarpele a apărut tocmai când vă întrebasem.

— Nu e nimic, trebuia să mă gândesc la, asta. Eu sunt şeful, sunt deci răspunzător. Dacă vi s-ar mai întâmpla vreodată şi aţi fi singură, nu ezitaţi să vă operaţi singură. După a doua durere mai sunt şanse, învelişul nu se deschide încă. După a treia… Acum, că am pansat cu balsamul acesta cicatrizant, în două zile vom putea pleca.

Capitolul IV

URMĂRIREA UMBURUŞILOR

Stella se odihnea sub acoperişul de crengi, întinsă pe spate, cu capul pe un sac. Coliba, deschisă în faţa ei, oferea vederii un şir de doisprezece arbori gigantici care înălţau spre cer trunchiurile netede şi solide. La douăzeci metri înălţime explodau într-un frunziş des, boltă prin care răzbătea, filtrată numai o lumină submarină. Printre arbori solul era aproape gol, pe ici pe colo câteva ierburi maladive, lipsite de soare.

Laprade construise adăpostul bombănind, vorbind de timpul pierdut, de dificultatea de a găsi carne proaspătă, blestemându-i pe incapabilii care nu-şi pot purta singuri de grijă. Şi totuşi, fără a înceta să înjure, îi împletise Stellei un pat de ramuri tinere.

Aşezat în faţa uşii, aproape de jarul din care se înălţa un fir subţire de fum, Gropas îşi scria jurnalul. Ea îl studie: spatele lat întindea cămaşa udă de sudoare, muşchii fremătau pe antebraţul gol, în răstimpuri îi putea zări profilul trasat sub părul negru şi ondulat, tuns scurt. Se miră atunci că i se păruse firav. Era drept că pe lângă Téraï orice om normal părea o stârpitură. Laprade dispăruse împreună cu hamalii.

— Domnule Gropas!

Acesta întoarse capul, se ridică şi veni spre ea.

— Ah! V-aţi trezit, domnişoară. Cum vă mai simţiţi?

— Mai bine, mult mai bine. Cred că vom putea pleca mâine, cu douăzeci şi patru de ore mai devreme decât prezisese amicul nostru. Asta poate că o să-i redea buna dispoziţie.

— Mă îndoiesc. Ce căpcăun!

— Nu trebuie, rău judecat. E un singuratic şi n-a prea avut noroc. Cu capacitatea lui ar fi trebuit să ocupe un post important într-o universitate sau într-o companie. Drama

care s-a petrecut în 2223 a făcut din el un exilat. N-are ca prieten decât leul…

— Animalul ăsta! Îmi produce groază!

— De ce, Léo e foarte drăguţ chiar dacă pare să ne ignore.

— Un… un animal n-are dreptul să gândească!

— Dar, domnule Gropas, sunteţi inginer! Nu încurajaţi superstiţiile stupide! În privinţa asta sunt de aceeaşi părere cu Laprade, să ştiţi! Incendierea laboratorului de zoopsihism din Toronto a fost o crimă oribilă şi idioată!

— Poate…

— În tot cazul, dacă aveţi altă opinie ascundeţi-o. Îl cred pe Laprade capabil să vă ucidă dacă aţi spune asta în faţa lui.

— Ah, îmi dau seama. Dar iată-l că vine.

Téraï tocmai apăruse între doi arbori, tăcut ca o umbră. În urmă, cei doi hamali, în şir indian, purtau pe umeri o creangă groasă de care atârna un patruped cornut. Léo încheia marşul, cu un aer satisfăcut şi cu botul murdar de sânge.

— Iată cu ce ne vom schimba conservele! E o capră de pădure, *Pseudocapra sylvestris.* Fără leul meu am fi pierdut-o. Nu-i aşa Léo?

— Ce ne-am face noi fără Léo, ironiză Gropas.

Laprade se întoarse ca muşcat de şarpe.

— Nu ştiu ce v-aţi face dumneavoastră, domnule inginer, dar ştiu că în ceea ce mă priveşte, el mi-a salvat viaţa de multe ori. Şi dumneavoastră de asemenea, când eram aproape de boa şi nu-l văzusem. Aţi fi fost primul muşcat, se spune că le place la nebunie carnea fezandată. De altfel, dacă nu vă place Léo, pădurea e mare! Drumul meu merge pe acolo, restul e al dumneavoastră.

— Domnule Laprade. Gropas n-a vrut să vă jignească!

— Nu mai lipsea mult! Cum vă simţiţi?

— Mai bine. Cred că voi putea merge mâine dimineaţă.

— Perfect. Deci plecarea mâine în zori.

Apoi se întoarse spre hamalii care tranşau capra.

„Ar fi putut să-mi laude curajul, gândi Stella. Are dreptate grecul, nu e decât o brută”.

Pădurea se termina brusc. După o cortină groasă de liane şi hărţişuri, giganţii silveştri se opreau deodată şi dincolo nu era decât o pantă lină acoperită de ierburi înalte, ce se întindeau spre colinele rotunjite, până la orizont. Ici şi colo, boschetele rupeau monotonia pădurii virgine. Soarele zdrobea această imensitate roşcată şi după lunga şedere în penumbră, clipiră multă vreme până să se obişnuiască cu lumina orbitoare.

— Ţara Umburuşilor. Se întinde peste tot versantul stâng al bazinului Iruandika. Mai departe se află domeniul Ihambéilor, prietenii mei.

— Şi Umburuşii?

— Ei, juma-juma. Nu prea ştiu cum să-i iau. M-au primit bine întotdeauna, dar fără căldură. În aceste coline se găsesc zăcămintele acelea bogate despre care v-am vorbit, Gropas. Dacă B.I.M.-ul ar construi pe Iruandika un canal navigabil pentru cele mai mari şlepuri, atunci ar putea să-l exploateze. De la marea Ktot la Port-Métal există deja cale ferată.

— Şi ce fel de zăcăminte sunt?

— Ah, câte puţin din fiecare: germanium, crom, nichel, litiu, galiu mai ales, mult beriliu pietros. Eu n-am aruncat decât o privire fugară. Rămâne să delimitaţi dumneavoastră filoanele, minele secundare, etc.

— Mă veţi ajuta?

— Timp de o lună. Apoi vom merge la Ihambéi dar acolo să n-aud de prospectări, înţeles?

— Dar de ce?

— Pentru că Ihambéii îmi sunt prieteni şi nu vreau să fie plictisiţi!

— Şi dacă Umburuşii sunt ostili?

— E treaba dumneavoastră cum vă descurcaţi. Însă nu cred că e cazul. Se află în epoca pietrei şi habar n-au de minereuri.

— E adevărat zvonul ăsta că munţii Hétio sunt plini de metale rare?

— Cine a spus asta?

— Mac Léod…

— Mac Léod e un imbecil. Dacă s-a prăbuşit cu avionul în munţii Hétio şi – între noi fie spus, mi-am riscat viaţa să-l caut – asta nu înseamnă că e şi competent ca geolog!

— A adus eşantioane!

— Pe planeta asta poţi găsi totdeauna câteva eşantioane bogate. Ce să mai vorbim, nici nu poate fi vorba! Munţii Hétio sunt sacri pentru toate triburile şi chiar pentru imperiul Kéno. N-am putut afla încă de ce, şi e periculos să pui întrebări prea precise despre acest subiect. Dacă amicii mei Ihambéi ar fi aflat că am aterizat cu elicopterul pe Rossé Mozell, al lor „Muntele Zeilor”, nu mi-ar fi rămas decât s-o şterg şi încă repede!

Aşa încât, atât timp cât ne aflăm la unii sau la alţii, niciun cuvânt despre munţii Hétio!

Seara, făcură popas pe malul unui mic râu, Mokibata, afluent de stânga al unui Irundika şi, pentru prima oară, Laprade nu se bizui în întregime pe Léo, pentru securitatea grupului. Schimbară paza pe rând. Toată după-amiaza superleul bătuse drumul la dreapta şi la stânga, întorcându-se din când în când să dea raportul; odată, Laprade se oprise îndelung să studieze urmele în noroiul pe jumătate uscat: lângă amprente de diverse animale, două tălpi se imprimaseră în noroi, două tălpi aproape umane, cu degetele ceva mai lungi.

— Un vânător. Merge repede, sprinten. Când a sărit aici şi-a pierdut corectorul de vârfuri ale săgeţilor de silex. Probabil e un om din tribul ihimi.

Noaptea trecu totuşi fără alarmă. Dimineaţa, traversând vadul peste râu, merseră repede prin savana monotonă

populată de turme de ierbivore. Nu se opriră decât câteva minute la prânz, să mănânce.

— Vreau să ieşim din teritoriul ihimi înainte de amurg, spuse Téraï. Sunt oameni certăreţi şi ultima oara când i-am văzut, acum trei luni, erau extrem de agitaţi. Vecinii lor, Mihoii, sunt mai calmi.

La ora cinci după-amiaza, Léo, care forma ariergarda, apăru ca o flacără roşcată sărind din tufă în tufă.

Purtă o scurtă „conversaţie” cu Laprade.

— Suntem urmăriţi. Douăzeci de oameni! Să ne grăbim!

Contactul avu loc puţin înainte de a se însera. Léo răgi subit.

Laprade se întoarse şi încărcă puşca cu un gest sec.

— Pentru Dumnezeu, faceţi ca mine!

Palid, dar hotărât, Gropas se aşează lângă el. Stella simţi un fior pe şira spinării. Câmpia părea goală, niciun boschet prin împrejurimi. Sub razele oblice, roşii, ierburile se ondulau, ascunzând parcă duşmanii. Hamalii lăsaseră jos baloturile şi făceau ariergardă cu puştile în mâini.

La 50 m, apărură nişte siluete împestriţate de culori vii.

— La dracu! Sunt tatuaţi pentru luptă! Nu trageţi fără ordinul meu, nu scoateţi nici-o vorbă şi orice s-ar întâmpla să mă ascultaţi orbeşte!

Un bărbat se desprinse din grup şi se apropie încet. Când se află la zece paşi, ridică mâna dreaptă, cu palma întoarsă spre ei. Laprade nu se clinti, dar Stellei îi păru că se destinse puţin.

Indigenul rămase un moment în poziţia aceasta, fără să vorbească şi ea putu să-l examineze pe îndelete. Era foarte înalt, mai mult de şase picioare, cu umeri laţi şi slab. Părul negru, răsucit în coc pe vârful capului purta patru pene de *Pseudoavis gigas* care tremurau uşor în vântul serii. Faţa era primitivă, sălbatică de dantela de culori stridente, verdele şi violetul care o tatuau. Între culori pielea părea bronzată. În mână ţinea un arc, pe spate atârna tolba de

săgeţi, iar la brâu purta două lame de silex ascuţite, cu mânerul de gumă.

— *Aké, Tohira!* spuse Laprade.

— *Aké étou, Tohira ma!*

— Merge bine, şopti Téraï Stellei, răspunde la salutul meu.

Apoi schimbă câteva fraze cu sălbaticul.

— Nu vor să rămânem pe teritoriul lor. Şi cum nici n-aveam intenţia asta, se poate aranja. *Imo romanica Iruandika, Tohira!*

Faţa războinicului se întunecă.

— *Ana Iruandika! Iruandika manon Umburu!*

— *Iruandika manou Ihambé, ko!*

— *Ihambé schlafa!*

El scuipă cu un aer de dezgust.

— *Umburu imino Ihambé, óia Ihimi?*

— *Ihimi imino! Miho schlafa! Erguen irité ko!*

— Se strică treaba. I-am spus că mergeam spre Iruandika. Nu e de acord. Pretinde că râul aparţine Umburusilor. I-am spus că şi Ihambéilor şi mi-a răspuns că sunt în război cu aceştia. La drept vorbind, urmarea discursului său pare să spună că numai Ihimii sunt în război. Ei vor să ne întoarcem. Am să-i cer răgaz până mâine.

— *Erguéni ko to itira, Egara timi.* (O arătă pe Stella). *Assinossi Tohira guéba.*

Războinicul ezită, se apropie de Stella, o privi îndelung.

— *To itira, né!*

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă ţanţoş spre oamenii săi.

— Uf! Am obţinut răgazul!

— Ce voia de la mine?

Apoi avu o lungă conversaţie cu superleul. Ţinu superleului o lungă conferinţă, explicându-i cu răbdare de mai multe ori ce avea de făcut.

— Şi mai ales, când se vor apropia, să fugi pe urmele noastre şi să te ascunzi. Fără bătaie, înţeles?

Léo părea prea puţin convins.

— O să le găseşti, du-te! Fă-ţi rondul!

Era noapte acum şi un vânt răcoros culca ierburile şi fumul de jăratic. Doi ochi punctară întunericul, la frontiera luminii roşii. Léo se întorcea.

— Nimic? Să mergem. Eu sunt primul, urmaţi-mă, apoi Gropas şi Tilembé. Akoara va închide marşul. Fără zgomot şi nu ridicaţi capul. Dacă vă muşcă vreo reptilă veninoasă să crăpaţi în linişte!

El se fofilă printre graminee în patru labe, cu puşca în bandulieră. Stella făcu la fel. Foarte repede se convinse că nu era uşor. Arma îi aluneca, o stânjenea şi trebuia să o arunce mereu pe spate cu umărul.

— Linişte! se auzi, înăbuşită, vocea lui. Parc-aţi fi în piaţa Operei!

Ea era să pufnească în râs şi pentru o clipă teama se risipi. Dar încet, încet, oboseala se instală. I se păru că nu va termina niciodată târâşul prin iarba tăioasă. O dureau rinichii şi nu mai avea piele la genunchi şi la coate! Într-un rând atinse cu mâna ceva vâscos care colcăia.

În sfârşit Laprade se ridică.

— Puteţi merge în picioare.

Ascultă în noapte cu atenţie. Departe în spatele unui teren ondulat, o lumină roşie, marca locul focului lor.

— Înainte!

Noaptea nu se mai sfârşea. Lunile dezvăluiau vag peisajul dar lumina lor confuză mai curând masca obstacolele sau denivelările solului. De mai multe ori ea se împiedică, alteori Gropas o izbi în spate, scuzându-se cu o voce scăzută. Numai Laprade şi cei doi hamali mergeau fără poticneli.

Zorii aduseră cu ei frigul. Stella tremura în hainele subţiri şi regretă capa abandonată. La primele raze ale soarelui, Laprade se opri sub un arbore şi se caţără cu

agilitate. Stella se rezemă cu spatele de trunchiul noduros şi cu picioarele înţepenite de oboseală.

— Nu văd nimic. Totuşi, la ora asta, ei trebuie să-şi fi dat seama că i-am tras pe sfoară. La drum!

Marşul reîncepu neiertător. Stella îşi revenise puţin şi picioarele-i mergeau automat. Către orele nouă ale dimineţii făcură popas pentru micul dejun. Când vru să se ridice simţi nişte dureri atroce în muşchii picioarelor.

— Drace! Şi suntem abia la început!

Téraï se aplecă asupra ei şi mâinile sale enorme îi masară muşchii dureroşi cu o fineţe surprinzătoare.

— Curaj! Prima zi e cea mai dură!

— Ştiu. Am avut aceleaşi dureri când am escaladat Everestul! Aici, cel puţin nu e frig!

Marşul dură toată ziua. Seara, Léo îi ajunse din urmă. Cu câteva răgete îl înştiinţă pe Laprade că urmărirea începuse, dar duşmanii nu erau mai mulţi. Mai merseră încă o bucată de noapte, apoi dormiră câteva ore într-o albie de râu seacă, cu pereţii abrupţi. Ziua a doua trecu ca un vis. Mergeau acum drept spre Est, după ce, câţiva kilometri urmaseră firul unui pârâu pentru a-şi pierde urmele. Apa rece făcuse bine picioarelor obosite ale Stellei, dar apoi marşul deveni un supliciu, până când se obişnui din nou cu efortul.

Tot astfel se scurseră şi următoarele doua zile. Puţin câte puţin, Stella se epuiza. Gropas nu era nici el mai breaz, se împleticea. Laprade tras la faţă de nesomn, îşi întrebuinţa o parte din timpul de odihnă cercetând în urmă apropierea inamicului, şi mai alerga încă cu paşi mari de titan. În a patra zi la amiază, fata se prăbuşi după ce poposiră şi nu se mai putea ridica. Gropas, întins şi el pe jos, respira greu, sacadat. Laprade îi privea cu amărăciune.

— Zdrobitoare oboseală! Mai ales pentru el! Şi mai vrea să studieze! Fie, o să riscăm. Plecăm la noapte.

Epuizată, fata adormi imediat. Visă că se afla pe un vas şi că ruliul o izbea de peretele din cuşetă.

— În picioare! Repede! Se apropie!

Într-o tresărire ea se ridică pe jumătate şi ţipă. Tot corpul îi plângea de durere şi de oboseală. Cerul era curat, fără noroi şi razele apusului luminau din spate silueta lui Laprade cu puşca în mână.

— Repede, Léo i-a reperat!

Ea se ridică încet de jos şi îşi întinse membrele sfârşite.

— Nu ştiu dacă am să pot merge!

— Oh, ba da, veţi merge! Ştiţi ce le fac prizonierilor? Întâi le smulg părul fir cu fir, apoi le ard degetele, apoi…

— Destul!

Un strigăt se înălţă din locul unde era aşezat Gropas. Acesta se ridică anevoie.

— Dacă am fi avut un elicopter, în loc să mărşăluim ca în vremurile preistorice…

— În elicopter ai să găseşti filoanele, cretinule, replică uriaşul dispreţuitor. Geolog de cabinet, mergi şi tacă-ţi gura!

Plecară în sfârşit. La orizont, în ierburile înalte nu se zărea nimic. Stella făcu această remarcă.

— Sunt mai aproape decât credeţi. Priviţi bine înălţimea acestei ondulări. Aţi văzut?

O formă verticală curbă apăruse ca un fulger între două tufişuri.

— Curaj! Nu mai avem decât zece kilometri până la limita ţinutului Mihos. Dacă ajungem acolo, suntem salvaţi. Ihimii n-or să îndrăznească niciodată să ne urmărească dincolo de frontieră! Sunt geloşi pe trenurile acestora de vânătoare şi ar fi un „casus belli” chiar dacă aparţin toţi aceluiaşi mare trib. Curaj, Stella!

Ea îl privi mirată. Era pentru prima oară când îi spunea pe nume. Se simţi tulburată şi reconfortată.

Şi fuga continuă printre vâlcele şi coline până ce Gropas se prăbuşi la pământ.

— Eu nu mai pot. Salvaţi-o pe ea. Eu am să încerc să-i opresc.

Fără să răspundă uriaşul se aplecă, îl apucă pe tânăr şi-l aruncă pe umăr ca pe un sac.

— Înainte!

Dar încetul cu încetul, oboseala îşi spuse cuvântul. Respiraţia se acceleră şi deveni şuierătoare şi atunci îl lăsă jos pe inginer.

— Nu te mai pat duce. Încearcă să ne urmezi. Ţi-l las pe Léo.

După câteva minute se auzi o împuşcătură. Se întoarseră. Gropas ţintea din nou. Un strigăt se înălţă din ierburile înalte, apoi o ploaie de săgeţi se abătu asupra Grecului. Téraï ridică din umeri.

— S-a zis cu el! Păcat, cu câteva aventuri în plus ar fi putut deveni un prospector acceptabil!

— Nu putem face nimic?

— Ba da. Bineînţeles! Să murim cu el!

Téraï luă puşca, scrută tufişurile şi trase două focuri. Se auziră alte strigăte de durere şi ură. Gropas alerga acum spre ei, într-o cursă de animal istovit şi câteva clipe aceştia crezură că el îi ajungea. Dar se împiedică într-o tufă de ierburi, căzu şi când se ridică era prea târziu. Două săgeţi i se înfipseră în spate. Rămase încă în picioare, clătinându-se, trase o rafală de carabină şi căzu cu faţa la pământ. Cu un urlet demonic, un Ihimi apăru dintre ierburi cu o sabie scurtă în mină.

— Nu te uita!

Ea rămase nemişcată, împietrită de oroare. Sabia lovi de trei ori, omul se ridică ţinând de păr capul inginerului. O formă roşcată se strecură în spatele lui şi craniul Ihimi plesni sub lovitura unei labe imensă.

Deja Léo se arunca asupra unui alt duşman.

— S-o ştergem, Dumnezeule mare! Frontiera e acolo, de partea cealaltă a pârâului! Tilembé! Akoara! *Faga Faga!*

Cei trei bărbaţi ţintiră şi împuşcăturile din hăţişuri se repercutară în ecou prin colinele apropiate. Ihimi apăreau o fracţiune de secundă între mărăcinişuri, fugind spre ei, aplecaţi înainte. Din când în când, câte unul se îndrepta şi-şi întindea arcul şi săgeata, sfâşiind aerul, vibra la câţiva metri de Pământeni.

— Al şaselea – spuse Laprade, strecurând un nou încărcător în armă.

Léo hărţuia în contul său pe duşmani, sărind ici şi colo în spinările lor, acum foarte aproape. Tilembé zăcea pe jos cu mâinile crispate pe gâtul străpuns de o săgeată. Ceva izbi umărul Stellei, o înţepătură violentă. Puţin lipsea să fie în plin. Şocul o trezi din ameţeală, ochi la rândul ei căutând să nimerească formele fugare. Brusc, ţinti una dintre ele: şeful cu care vorbiseră, tare demult i se părea de atunci. Apăsă pe trăgaci şi pentru prima oară în viaţă ucise un om.

— Bravo Stella, bine ochit! S-a terminat, Léo tocmai l-a omorât pe ultimul, cred.

Liniştea se aşternu peste savană. Încet, cu prudenţă, Laprade înaintă. Nu se mişca nimic. Se aplecă peste cadavrul decapitat al inginerului, scotoci buzunarele şi scoase un portofel pe care-l deschise. Din el căzu fotografia unei fete, purtând pe verso, scris în limba engleză: „Pentru Achille, cu toate gândurile bune, logodnica sa, Lucy”.

— Avea o logodnică, imbecilul! Ce-o fi căutat aici? Şi ticăloşii ăştia ai B.I.M.-ului, care trimit pe o planetă sălbatică un bebe abia înţărcat! Acum o să trebuiască să-l îngropăm în solul acesta inuman! La dracu’!

Ea îl privi şocată, cu reproşul pe buze. Dar ceva pe chipul lui Téraï o opri. Sub pleoapele grele, ochii îmblânziţi păreau umezi.

— Eşti bucuros să cauţi noi filoane în ideea unei promovări care îţi permite să te întorci mai repede pe Pământ! Şi crăpi ca un câine sub săgeţile sălbaticilor,

departe de tot ce iubeşti! Târâturi de specie umană! Akoara, *gadi ontoubé!*

Indigenul se apropia, purtând cadavrul camaradului său. Desprinse de la centură o lopată mică şi începu să sape solul. Humusul era negru şi cald şi exala un miros străin.

— Cunoaşteţi vreo rugăciune? Cred că el era credincios. Eu…

— Era ortodox, fără îndoială, şi eu nu cunosc decât serviciul protestant, spuse ea.

Téraï ridică din umeri.

-VIGREL
'70

— Dragă prietenă, dacă Dumnezeu există, se sinchiseşte prea puţin de aceste subtilităţi. Să mergem.

*
* *

Stella ridică ochii, după ce termină rugăciunea. Téraï nu mai era lingă ea, ci studia cu un aer nemulţumit sabia scurtă cu care sălbaticul decapitase pe Gropas.

— Mă întreb unde a găsit animalul, cuţitul ăsta de abator! E prima oară când văd aşa ceva în mâinile lor! Oh! Presupun că trebuie s-o fi furat unui prospector. Eşti gata?

El aruncă o ultimă privire peste cele două morminte apropiate.

— Ultima fraternitate, poate singura. Hai să plecăm.

El purta puşca sa în mână, pe cea a lui Gropas la piept. Traversară pârâul, urcară o pantă. Léo dispăruse înainte ca cercetaş. Departe, foarte departe, o coloană de fum aurită de soarele apusului, urca deasupra tufelor iar vântul le aduse tam-tam-ul surd al unei tobe. Téraï se opri atât de brusc, încât fata se împiedică de el.

— E rău. Mihos par a fi şi ei în război. Secătura aia de şef pe care l-ai ucis îmi povestise nişte grozăvii de care mă tem. Suntem într-o situaţie dificilă!

— Ce vom face?

— O să trecem totuşi. Odată ce am trecut Iruandika, suntem scăpaţi. Dar mai avem încă peste cincizeci de kilometri şi va trebui să ne strecurăm la căderea nopţii printre două sate.

Noaptea trecu fără niciun incident. Dimineaţa savana se ondula în faţa lor, în mici coline, sub cerul senin. Téraï mergea primul, urmat de Stella, Akoara închizând marşul. Léo dispărea din timp, revenea să-şi facă raportul şi pleca din nou. Spre amiază trebuiră să se oprească din cauza

unei turme mari de cornute care trecu, amintind, prin cocoaşă şi barbă, bizonii.

— E rău! Dacă trec în goană înseamnă că sunt oameni pe urmele lor, şi încă mulţi. Trebuie să ne ascundem, să aşteptăm să ne depăşească. Akoara *etin niké tito mé?*

— *Iga mé, Rossé Moutou!*

— Akoara ştie o grotă acolo. Să mergem.

Peştera era la câteva sute de metri, o văgăună în malul râpos al unui pârâu secat. Intrară acolo. Téraï desenă o hartă schematică pe nisip.

— Iată unde ne aflăm. La 10 km de aici sunt cele două sate gemene Tiru şi Tirno care păzesc intrarea unui defileu larg, unde curge Bosu, afluentul Iruandikei. La douăzeci de kilometri mai departe e râul şi teritoriul Ihambé. Acolo pot garanta securitatea voastră. Aşteptăm noaptea şi încercăm să trecem. Ce vrei, Léo? Ei sunt acolo? Rămâneţi aici!

El se aplecă, se strecură prin intrarea strâmtă a grotei şi dispăru de sub ochii Stellei. Timpul se scurse părând nesfârşit. Niciun zgomot nu penetra în interiorul grotei. Obosită de atâta aşteptare, fata luă puşca şi scoase capul, prudentă. Téraï nu era nicăieri. Tot întorcând capul îl zări în sfârşit lipit de perete, în dosul unei tufe. Se strecură spre el, încet. Văzând-o, avu un gest contrariat, apoi îi spuse în şoaptă:

— Fii atentă! Sunt la mai puţin de 100 de metri.

Ea privi de jur împrejur. La stânga, cele din urmă cornute nu mai erau decât nişte umbre într-un nor de praf şi în urma lor goneau în salturi o sută de indigeni înarmaţi cu arcuri şi săgeţi.

— Mare vânătoare, spuse Téraï. Nu sunt periculoşi decât dacă ne descoperă urmele, dar cred că sunt prea ocupaţi cu vânatul. Peste puţin timp vom putea pleca.

Urmăriţi şi urmăritori se pierdură în depărtare. Téraï scoase un suspin de uşurare.

— Uf! Iată-ne scăpaţi pentru moment. O sută de oameni ar fi fost prea mulţi chiar pentru Léo şi pentru mine!

— Au apărut alţii, la dreapta!

Nişte siluete se vedeau abia între două boschete. Geologul înjură încet.

— Ce mai e iarăşi cu… Dar…

Scoase binoclul din toc şi îl reglă febril.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, au şi puşti! Şi nu sunt la vânătoare, sunt războinici! Priveşte-le coafura!

Îi dădu fetei binoclul. Cei patru bărbaţi purtau penaj şi aveau obrajii proaspăt pictaţi.

— Ce facem?

— Aşteptăm. Oricum o să-i căsăpesc!

— De ce?

— Există printre ei unul sau mai mulţi ticăloşi care fac din nou vechiul joc: înarmează o parte din indigeni contra altora. Şi i-au ales pe Umburuşi, bineînţeles! Singurii care sunt războinici într-adevăr. Îmi trebuie puştile ca dovadă la Biroul de Xenologie!

Stella simţi un fior rece în spate: B.I.M.-ul ar folosi aceste metode verificate, dar ilegale?

— N-ar fi putut să le ia la schimb de la prospectori?

— În meseria asta nimeni nu e nebun. Ar risca prea mult ca armele să se întoarcă împotriva lor. Şi ei mai ştiu de altfel că va fi vai de pielea lor dacă ar încerca acest truc!

— Se apropie!

— Cu atât mai bine. Or să mă scutească de drum. Când vor fi la treizeci de metri trage în primii doi, eu mă ocup de ceilalţi.

— Dar… e un asasinat! Nu ne-au făcut nimic.

— Nu se vor jena s-o facă, dacă ne descoperă. Şi ţi-am mai spus, am nevoie de armele lor!

— Totuşi nu pot să…

— Bine! Atunci renunţă şi o să fim măcelăriţi. Du-te şi caută-l pe Léo. Şi aparatul meu de fotografiat. Du-te repede!

Ea se supuse tăcută. Când se întoarse, cei patru războinici, opriţi la mai puţin de cincizeci de metri, examinau atenţi solul.

— Repede, aparatul!

Téraï luă o serie de fotografii cu teleobiectivul. Indigenii înaintau cu armele pregătite, cu paşi rari. Şi prudenţi. Deodată, cel mai înalt trase. Téraï o prinse pe Stella şi-i puse mâna la gură.

— Pwioun!

Glonţul trecu şuierător pe deasupra capetelor lor. Téraï cedă strânsoarea.

— Ne-au văzut?

— Nu, trag la întâmplare în tufe. Probabil că ne-au găsit urmele. Tot mai eşti hotărâtă să nu…

— Nu mai ştiu.

— Nu-mi convine deloc să-i risc viaţa lui Léo, dar trebuie. E prea grav. Dacă traficanţii sunt lăsaţi să vândă sau să dea puşti Umburuşilor, peste cinci ani planeta va fi numai foc şi sânge!

— Bine, sunt de partea dumneavoastră. La urma urmei, ei au început.

— Bravo!

Cei patru războinici erau cam la vreo treizeci de metri. Brusc, unul din ei indică mărăcinişul şi trase. Un glonţ şuieră alături de Stella, apoi altul. Atunci, trase la rândul ei. Trei indigeni zăceau pe jos, al patrulea fugea. Glonţul lui Téraï îl nimeri pe acesta din urmă.

Duşmanii ar fi putut să-i ducă de nas, de aceea uriaşul ieşi prudent din văgăună şi înainta spre Umburuşi, cu Léo în urma sa. Doi dintre ei erau morţi, ceilalţi grav răniţi. Téraï se aplecă deasupra lor cu cuţitul în mână.

— Opreşte! Nu cumva vrei să termini cu ei?

— Ba da.

— Mă opun!

El se întoarse, cu un fulger de mânie în ochi apoi dădu din umeri.

— Cum vrei. Vor fi mâncaţi de fiare la noapte.

— Lasă-le măcar şansa asta! Poate or să-i găsească camarazii când se întorc de la vânătoare?

— Poate, într-adevăr. Să ne grăbim!

Ridică de jos o puşcă, o examină.

— Ticălosul care le-a dat-o a pilit marca fabricii, dar mai sunt nişte detalii tehnice care nu înşeală un expert! Sunt puşti Massetti de la uzinele din Milano, cu repetiţie şi viteză mare. Drace!

Fotografie celelalte trei arme, le descărcă, rupse patul puştii pe o piatră şi, cu ciocanul său de geologie, deformă chiulasele mobile.

— N-o să le mai folosească nimeni! Să dispărem!

Mai merseră sub soarele încă puternic şi se ascunseră într-un desiş aşteptând noaptea.

— Dar unde e Léo?

— O să ne ajungă.

Superleul apăru curând şi Stella observă cu dezgust că avea botul plin de sânge.

— I-aţi… i-aţi ucis prin animalul ăsta!

— Da, şi ce-i cu asta? Aici nu suntem pe Pământ, domnişoară! Cunosc regula jocului, credeţi-mă!

— Nu sunteţi decât un sălbatic!

— Bineînţeles! De aceea am şi supravieţuit printre sălbaticii acestei lumi. Dacă i-aş fi şi cruţat, tribul ar fi crezut că mi-e frică şi ne-am fi găsit sfârşitul, fiindcă eu sau dumneata nu am fi preţuit prea mult, chiar la prietenii mei Ihambé.

— Eu… Eu…

— Aţi fi făcut mai bine să rămâneţi pe Terra? Cu siguranţă! Dar sunteţi aici pentru a vedea sălbatici. Ei bine, vi-i arăt! Şi fără comentarii!

Ea se bosumflă, se posomorî. Plecară târziu. Noaptea cădea greu, lunile nu răsăriseră încă. Se furişară în hăţişuri, conduşi de Léo. Departe, în stânga şi-n dreapta o lumină slabă, roşiatică indica marile focuri tribale şi din

când în când ta-tam-ul spinteca liniştea. Téraï se grăbea, încordându-şi simţurile, scrutând întunericul. De două ori îi opri şi chirciţi sub un mărăciniş văzură trecând pe lângă ei tiptil, umbre.

— Întâlniri de îndrăgostiţi, explică el fetei. Cele două sate sunt exogame, fiecare tânără trebuie să ia în căsătorie un bărbat din celălalt trib.

Puţin câte puţin, lăsară luminile în urmă, şi se auzi un zgomot de apă curgătoare:

— Bosu-ul! În câteva minute sper că suntem salvaţi!

Malul era înalt, plantat cu arbori şi ei se fofilară în umbrele acestora, proiectate de Anthia, cea mai mare dintre luni, care tocmai apăruse. Téraï arătă o linie. Neagră perpendiculară pe mal.

— *Wharf*-ul pescăriei comune. O să furăm de acolo o ambarcaţie.

Pirogile nu erau păzite de nimeni. Téraï alese o pirogă longilină oare părea instabilă dar rapidă.

— Urcă! Şi tu, Léo!

Superleul ezita, nefiind deloc tentat să părăsească solul sigur. Se decise în sfârşit şi se ghemui în barcă. Geologul luă o vâslă scurtă, Akoara o alta, şi coborâră curentul. Trei ore mai târziu, Téraï arătă cu mâna o imensă suprafaţă de apă care scânteia în bătaia lunilor.

— Iruandika! Suntem salvaţi!

Capitolul V
ÎN CORT

Stella se trezi brusc şi aruncă cuvertura de blănuri. Prin deschizătura triunghiulară, zărea valea şi porţiunea de sol bătătorit în jurul căreia corturile de piei erau aranjate în cerc. Pictate în culori ţipătoare, ele îi aminteau imaginile copilăriei şi povestirile din Vestul american. Ieşi afară.

Soarele, deja în înaltul cerului, depăşise înălţimea falezelor în care erau săpate grotele. Singuri trei copii mici se jucau la picioarele unui totem, atât de asemănători cu copiii oamenilor, încât îi fu greu să creadă că ei aparţineau unei altei specii, că nu erau decât fructul unei evoluţii convergente.

Pământenii sosiseră noaptea târziu. Téraï îndreptase barca într-un golfuleţ secret ascuns sub crengi joase, unde erau acostate ambarcaţiile Ihambée. O apucaseră pe o potecă printre arbori, lăsând în urmă zgomotul Iruandikei şi merseseră mult. Apoi Téraï se oprise, fluierase de trei ori şi alţii îi răspunseseră ca un ecou. Un om ieşise din umbră şi după o conversaţie în limba indigenă, îşi reluaseră drumul, iar la capătul unei jumătăţi de oră erau sosiţi în tabăra tribului Téhé al poporului ihambé. Epuizată, Stella adormise imediat.

Un bătrân ieşi dintr-un cort şi o privi cu neîncredere. Sub fruntea ridicată, ochii galbeni păstrau o strălucire de cruzime. Ea nu se simţi în largul ei şi dori prezenţa geologului.

— Unde e Téraï, Laprade? întrebă ea, simţindu-se caraghioasă.

Spre surprinderea ei, acesta păru să înţeleagă.

— *Rossé Moutou? Yeio!*

Braţul descărnat se întinse spre unul din wigwamuri. O piele de animal atârna şi închidea intrarea.

— Laprade!

Nu răspunde nimeni. Ea ridică pielea şi intră.

El dormea încă cu un braţ gol deasupra cuverturii. Se pregătea să se retragă, simţindu-se indiscretă, când un zgomot uşor îi atrase atenţia în partea cealaltă a cortului. O bătrână indigenă cosea haine de piele cu un ac de os. Ea se ridică şi se îndreptă spre Pământeană. Tot atât de înaltă cât ea, Stellei îi păru perfect umană. De sub părul negru ca smoala împletit în cozi groase, faţa se deschidea regulată, cu ochi negri şi mari, cu nasul fin şi bine conturat. Dinţii,

abia vizibili în surâs, erau însă prea mici şi numeroşi, iar caninii depăşeau puţin ceilalţi dinţi, dând surâsului un aer feroce. Răspândea un uşor miros picant.

— Eu, Laélé, spuse ea într-o franceză nesigură. Tu, cine?

— Stella Henderson.

— Tu nevasta, lui? (arăta spre Téraï).

— Nu! prietenă numai!

— Eu, nevasta lui.

Surâse mai mult.

— Dacă tu, prietena lui; tu, prietena mea.

Stella rămase stupefiată. Era deci adevărat ce se vorbea despre Téraï la Port-Métal, că trăia cu o indigenă, o fiinţă neomenească! O privi cu scârbă. Un căscat de monstru o făcu să se întoarcă. Téraï se trezise.

— Aţi făcut cunoştinţă? Perfect! Laélé o să-ţi arate câte ceva din ale femeilor, ceea ce eu n-aş putea să fac.

— Cum puteţi să, … spuse ea în engleză.

Ochii îi scăpărau de mânie.

— Nu aici! răspunse el în aceeaşi limbă. Ea ar înţelege. Mai târziu!

Azvârli cuvertura, se ridică în picioare, purtând numai, un slip, aşa cum dormise. Se întinse şi muşchii jucară sub pielea brună, uriaşi şi supli totuşi, fără pic de grăsime.

— Un mascul arătos, nu-i aşa, domnişoară; spuse el batjocoritor. Patru rase amestecate şi din toate am luat tot ce-a fost mai bun!

Înaintă spre ieşire, se întinse din nou, expunându-şi corpul la soare.

— Ce bine e să trăieşti! E un lucru pe care indivizii din oraşele voastre nu-l mai cunosc. Ieri, n-aş fi dat un ban pe pieile noastre şi azi… Nu-i aşa Léo?

Superleul tocmai apăruse şi-şi scărpina coapsele masive, biciuindu-le cu coada.

— Dar unde vă sunt prietenii Ihambé, întrebă Stella. Tabăra e pustie.

— Unii sunt la vânătoare, alţii la râu sau în altă parte. Vii să faci o baie? Apa trebuie să fie caldă la ora asta.

— Cu plăcere, dar ce se poartă aici în loc de costum de baie? Al meu a rămas în bagaje, la hotel.

El râse sincer.

— Propria piele! E de ajuns!

Ea roşi încurcată. I se întâmplase să se scalde goală, pe anumite plaje „chic” din Honolulu sau Florida, dar nu se simţea bine sub privirile sale insistente.

— Te temi de o comparaţie? Laélé, *enta siké! Tchabolité no* Stella *bigom!*

Femeia ieşi din cort, îşi desprinse tunica de piele, o lăsă să alunece la picioare. Avea un corp superb.

— Aici domnişoară, convenţiile sunt diferite de cele de pe Terra. Nimeni nu se sfieşte să se arate gol, dar să nu intri niciodată într-un cort în timpul mesei, fără să fii invitată. E o insultă gravă şi v-ar ucide fără ezitare. Nu se pronunţă niciodată cuvântul hrană, ar fi mai puţin grav dar e dovadă de proastă creştere. Dacă ţi-e foame întrebuinţezi o parafrază, ceri „ceea ce trebuie pentru a trăi”, de exemplu. Acum vii la râu?

Era un mic afluent al Iruandikei cu apa limpede şi liniştită. Vreo sută de indigeni erau deja instalaţi, pescuind cu harponul animale acvatice, pisciforme sau se scăldau mai încolo, într-un mic golf. O ceată de copii de ambele sexe, în pielea goală, se năpustiră spre Téraï ţipând de bucurie. Îl luă pe unul, îl învârti în aer, îl prinse şi-l aşeză jos, apoi luă altul. Toţi copiii trecură prin braţele lui, încântaţi, rostogolindu-se de bucurie pe nisip.

— Poporul meu, domnişoară. Ei sunt mai buni decât Terrienii, n-au nici măcar idee de ceea ce numim un păcat, şi nu prea iau totul în serios. Haide, dezbracă-te, şi în apă!

Laélé înota deja. Téraï plonjă scurt şi înotă spre mijlocul râului, într-un crawl puternic. Ea privi în jur căutând instinctiv un loc retras, dar nu găsi. Bărbaţi şi femei treceau goi prin faţa ei, fără jenă. Atunci ridică din umeri.

— Fie! Când eşti la Roma…

Apa proaspătă spălă transpiraţia strânsă din ultimele zile. Era o bună înotătoare şi în curând, uitând de toată jena, se zbenguia împreună cu ceilalţi. Cu un suflu de focă, Téraï ţâşni la suprafaţă, lângă ea.

— Bravo, Stella! Un moment am crezut că prejudecăţile tale, pământene or să te împiedice să vii.

Se lăsară în voia apei până aproape de plajă. Ea rămase culcată în apă, cu spatele la cer, în timp ce el se aşeză pe nisip.

— Priveşte-i! Ce rasă frumoasă, nu-i aşa? Păcat că au 54 de cromozomi şi 40 de dinţi! Aş fi rămas toată viaţa pe planeta asta!

— Şi cine vă împiedică?

— Va trebui într-o zi să mă căsătoresc cu o Pământeană, dacă vreau să am copii. Dar mai am timp!

El se aplecă, o prinse şi o întoarse cu faţa în sus. Fata se zbătu furioasă.

— Drace, nu face pe mironosiţa! Am vrut să văd dacă nu cumva ţi-au rămas urme de la operaţia pentru niamba! Ce credeai?

O eliberă râzând. Laélé veni şi se întinse lângă Téraï.

— Vezi, e geloasă! La capitolul ăsta, femeile ihambée nu sunt cu nimic mai presus decât Pământenele.

— Cum aţi intrat în relaţie cu acest trib?

VIGREL

— E mult de-atunci. Tocmai sosisem împreună cu Léo, care nu era adult. Plecasem să prospectez. Pe vremea aceea era mai uşor să mergi de la Port-Métal la Iruandika. Umburuşii nu ocupau încă teritoriul lor actual. De altfel, puţin îmi păsa, căutam mai curând motiv de încăierare, punându-mi pielea la bătaie. Am avut norocul să-l scap pe şef, pe tatăl lui Laélé, din strânsoarea unui boa de apă. Recunoştinţa sa şi Léo au făcut ca tribul să mă admită ca pe unul de ai lor. Neavând prejudecăţi rasiale, m-am înţeles uşor cu ei.

Se ridică.

— Vino, am să-ţi vorbesc.

Ea aşteaptă ca el să se îndepărteze, ieşi din apă şi se îmbrăcă repede. El se oprise, zeflemitor, în vârful dealului.

— Te-am chemat pentru că nu vreau să audă Laélé ce am să-ţi spun. Ea înţelege bine franceza şi ştie câteva cuvinte englezeşti. Eşti şocată, nu-i aşa, că trăiesc cu o indigenă? De ce?

— Pentru că nu sunt oameni!

— Nu, nu sunt oameni. După cum ţi-am spus, 54 de cromozomi şi 40 de dinţi. Ficatul în locul splinei, etc… Dar au un corp superb. Şi sufletul lor face cât al nostru, dacă totuşi el există. De ce n-aş trăi cu Laélé, dacă o iubesc şi nimic nu-mi stă nimic împotrivă? Pentru câteva diferenţe anatomice? Şi pe Pământ există anumiţi indivizi care au inima în partea dreaptă. Sunt oare mai puţin umani? Ihambéii nu sunt animale, domnişoară. Dacă evoluţia convergentă ar fi făcut un pas înainte, dacă din întâmplare cele două umanităţi ar fi fost interfecunde, asta ar fi pus o drăguţă de problemă antropologilor, pentru definirea speciei! Şi-apoi ei seamănă foarte mult cu noi – cu hrana lor ne împăcăm, relaţiile lor serologice sunt aceleaşi cu ale noastre, bolile lor sunt contagioase pentru noi şi invers. Din fericire, sunt aproape aceleaşi, căci altfel multă vreme n-ar mai fi fost decât schelete pe Eldorado!

— Dar cum e posibil?

— Mă întrebi pe mine, când problema asta face să pălească membrii tuturor institutelor ştiinţifice de pe toate planetele cunoscute? Asta pentru că Eldorado este singura lume cunoscută de noi care gravitează în jurul unei stele identică Soarelui cu anul de 362 de zile, 25 ore şi 40 minute terestre şi cu o înclinare a axei de 24°. Este uimitor la ce nivel viaţa a urmat aici o dezvoltare paralelă cu cea a noastră.

— Totuşi…

— Vechea neîncredere a Nordicilor pământeni, vis-à-vis de băştinaşi. Oricum vreau să-ţi spun ceva: m-ai pisălogit ca să te aduc aici…

— Am plătit!

— Crezi că ţin atât la bani? Acum, eşti aici pentru meseria dumitale, fă-o, dar dacă spui ceva care să-i aducă necazuri lui Laélé, te trimit înapoi la Port-Métal, cu Umburus sau fără Umburus!

— N-am avut niciodată intenţia asta…

— Nu te acuz, te avertizez. Să vorbim serios. Ce vrei să vezi? Presupun că cititorilor dumitale puţin le pasă de adevăr. Ei aşteaptă pitorescul; şi aici găseşti din belşug. Peste puţin va avea loc sărbătoarea celor doi aştri, la sfârşitul unei mari vânători. Când te vei fi săturat de Ihambéi, am să te conduc să vizitezi imperiul Kéno, unde am treabă. Iar după asta, sper să fii mulţumită?

— Cred că da.

— Foarte bine. Acum mor de foame. E aproape de prânz şi nu am luat un dejun cum se cade. Pe toată perioada sejurului eşti invitata mea.

Locul se umpluse de vânători, de femei şi copii care o priveau pe Stella curioşi. În faţa corturilor femeile se foiau de colo, colo, se învârteau pregătind prânzul la foc de lemne, în oale de pământ. Laélé îi aştepta surâzătoare.

— Prezenţa mea nu va stânjeni oare pe soţia dumneavoastră, dat fiind faptul că aici prânzul public pare să fie tabu?

— Nu. Fiindcă eşti invitata noastră, asta n-are nici-o importanţă.

Intrară toţi trei şi Téraï trase cu grijă draperia în faţa intrării. Se aşezară pe taburete scunde şi, în faţa unei mese rotunde, îşi luară dejunul: carne friptă, fiertură de cereale şi pesmeţi.

— Şi cum te descurci cu… necesităţile vieţii când eşti la vânătoare şi corturile sunt departe?

— Asta e cu totul altceva. La fel ca pe Terra, indivizii care nu s-ar gândi niciodată să se plimbe pe străzi dezbrăcaţi, se scaldă goi în Waikiki sau la Saint-Tropez.

— Cam câte persoane numără tribul acesta?

— În jur de o sută.

— Dar cum se face că sunt impasibili, când, de cealaltă parte a râului, Umburusii sunt gata de război?

Téraï surâse.

— Aş putea să-ţi spun că asta se întâmplă pentru că eu mă aflu aici dar adevărul este că clanul din care face parte acest trib numără opt sute de războinici, iar poporul hambé mai mult de douăzeci de mii, în timp ce Umburusii, chiar de s-ar scobi prin toate ungherele ar ajunge de-abia la şapte sute. Clanurile din Trans-Iruandika nu reprezintă decât o mică parte din poporul umburus, care sălăşluieşte dincolo de munţii Kikéoro, parte care, în urma certurilor dintre triburi, a emigrat în această zonă. Dacă viaţa umburusă s-ar mişca în totalitatea ei, ar fi altceva, dar, după cum v-am spus, eu mă aflu aici.

— Aveţi o părere bună despre dumneavoastră!

— Şi mai ales despre mitralierele din laboratorul meu. Vrei să mergem să le vezi?

În spatele satului de corturi, în vârful unui mic deal, se înălţa faleza presărată de grote orientate către sud-vest. Téraï o arătă cu un gest:

— Acolo locuieşte clanul iarna. Una dintre peşteri avea intrarea prea mare pentru a fi confortabilă. Am amenajat-o

şi mi-am făcut aici laboratorul, magazia de provizii şi propriul domiciliu de iarnă.

Intrarea era barată de un perete gros din blocuri de piatră cimentate şi Téraï scoase din buzunar o cheie pentru a deschide poarta de metal. Răsuci un comutator şi peştera se lumină. Pe o lungime de vreo 30 în şi o lărgime de 20, se aliniau o serie de dulapuri de oţel închise, numeroase etajere de scânduri brute, pline de diverse specii de minerale şi de lăzi de provizii. O parte din grotă fusese destinată laboratorului. În ultimul plan, un mic generator atomic Borelli fusese izolat de rest printr-o jumătate de zid. O altă parte, în faţă, era închisă printr-un perete şi mobilată cu un pat deocamdată fără saltea şi cuvertură, o masă, scaune, cărţi şi o plită electrică.

— Iată-mă la mine acasă, domnişoară. Nimeni nu intră aici în lipsa mea. Doreşti să vorbeşti cu Port-Métal? Să trimiţi primul articol? Aparatul meu este acolo.

— Nu, mulţumesc. Articolele mele trebuie să însumeze un tot care va fi publicat la întoarcerea mea.

— Cum crezi. Aşează-te, ia o carte, am de transmis un mesaj.

Se aşeză în faţa emiţătorului:

— Aici RX2. Aici RX2. Înregistraţi. Alo, Stachinek? Aici Téraï Cod 3.

Cuplă codificatorul automat, apoi continuă:

— Gropas a fost ucis de un grup de Ihimi pe care l-am distrus. Toţi Umburusii sunt pe picior de război, dar nu ştiu împotriva cui. Am ucis şi patru Mihos, înarmaţi cu puşti. Da, cu puşti. Massetti. Ai înţeles? Trimit un raport prin Akoara; Tilembé a fost şi el omorât. Trimit de asemeni fotografii şi una din puşti. Întâlnire obişnuită. Va fi acolo peste 10-12 zile şi va da semnalul obişnuit cu fum. *Miss* Henderson? Este aici, cu mine, vie şi teafără. Terminat.

— Aveţi o bibliotecă frumoasă, domnule Laprade.

— Nu-i aşa?, M-a costat foarte scump transportul de pe Pământ! Se află aici aproape toate capodoperele din

literatura mondială – sau cel puţin ce consider eu capodopere. Am şi o bibliotecă ştiinţifică şi tehnică pe care ar invidia-o multe universităţi. Dacă nu pe Pământ cel puţin în lumile de coloni. Încerc să nu mă plafonez, să nu las civilizaţia să-mi scape printre degete.

— Văd că aveţi puţini autori pământeni moderni.

— De ce să mă complic cu ei? În general nu sunt valoroşi. Mă plictisesc cu analiza minuţioasă a sentimentelor şi mai ales cu moravurile oamenilor-insecte ai oraşelor. Oh! presupun că pentru dumneata care locuieşti de obicei în marile oraşe, ei spun oarecum un adevăr. Dar pentru mine descrierea intrigilor care aparţin stâlpilor de saloane, aceşti detracaţi care n-ar putea supravieţui nici măcar o lună în afara borcanului lor, nu prezintă niciun interes.

— Totuşi, Billingway…

— Cel mai amăgitor dintre toţi! Am oroare de amatorii de aventuri, sau mai curând de aventurierii amatori, care ajung pe o planetă de-abia colonizată, petrec aici câteva luni, „împărţind munca şi riscurile pionierilor”, cum spun ei, şi apoi se reîntorc în cuibul lor de puf, pe Pământ, unde „ouă” la romane în care sângele curge la fiecare pagină şi în care sunt luaţi drept nişte oameni valoroşi!

— Dar este meseria lor! Ce ar trebui să facă? Şi eu sunt la fel ca ei.

— Să trăiască cu adevărat ceea ce scriu. Mai bine n-ar scrie decât o singură carte, dar să fie adevărată. Oricum, dumneata nu eşti aici să asculţi o conferinţă despre gustul meu literar. Vino să-ţi prezint câteva personalităţi ale tribului.

Téraï închise cu grijă uşa în urma lui.

— Tabăra este deosebit de curată. Este influenţa dumneavoastră?

— Şi da şi nu. Ihambéii erau foarte grijulii cu persoana lor, dar mai puţin cu locurile din jur, asta până la venirea

mea. Acum, îşi curăţă peşterile şi corturile. Îmi pare rău pentru arheologii viitori!

Un războinic înaintă spre ei, părând imens sub coafura înaltă de pene.

— Iată-l pe Eenko, fratele mai mare al lui Laélé.

Téraï făcu un gest de apel. Omul se opri şi sprijini pe sol vârful lung al unei lănci.

— *Nienté Eenko!*

— *Nienté Rossé Moulou!*

Omul Ihambé o privea drept în faţă pe Stella fără ca vreun muşchi să i se clintească pe figură şi ea simţi cum plutea deasupră-i privirea ochilor pătrunzători, negri şi reci.

— Vă prezint pe cel mai mare vânător şi cel mai bun luptător, nu numai al clanului sau al tribului, ci al întregii comunităţi. El va organiza marea vânătoare apropiată. *Offi enko* Stella *étahoté nien*? – continuă el adresându-se omului.

— *Om, éto ré siga!*

On surâs descreţi faţa sălbaticului, care îşi pierdu aspectul de duritate şi cruzime, părând acum un copil bucuros.

— El acceptă prezenţa dumneavoastră cu entuziasm, traduse geologul. *Kénto hé, na!*

— *Ce* înseamnă *Rossé Moutou*? E a nu ştiu câta oară când vă aud pronunţând..

— Omul-munte, domnişoară. Câţiva Ihambé, după cum vezi, se apropie de talia mea. Vino, am şi alte persoane să-ţi prezint, de pildă pe bătrânul şef Ohémi, tatăl lui Laélé şi-al lui Eenko.

Se făcuse noapte. Afară ardea un foc înalt şi jur împrejur, aşezaţi pe piei de animale, vegheau războinici, femei şi copii. Flacăra dezvăluia cercurile corturilor, proiectând umbrele triunghiulare. Adierea vântului ridica scânteile, roiuri strălucitoare, ce se pierdeau în întuneric. O lună palidă urca deasupra falezei şi alba lumină poleia.

Plaje albastre, acolo unde roşul focului nu răzbătea. Din când în când, un urlet de animal de pradă străpungea liniştea.

Un războinic se ridică şi înaintă spre foc. Încet, cu buzele întredeschise, el începu un cântec nostalgic, care prinse viaţă din ce în ce, deveni articulat, se înălţă spre stele. În timp ce cânta, dansa lent, monoton, ca o plimbare prin ploaie. Avea voce gravă şi frumoasă şi cu toate că Stella nu înţelegea sensul cuvintelor, ea se lăsă purtată de ritmul melancolic. Cântecul luă sfârşit, se aşternu din nou liniştea.

— Ce a cântat? întrebă ea încet.

— Viaţa, domnişoară. A fost cântecul de ritual a celei de-a opta zi înainte de Sărbătoarea Lunilor. Mâine va fi ritualul vânătorii, poimâine al războiului…

— Aş putea să-l înregistrez? Mi-ar plăcea să-l am în fonotecă.

— Anul viitor, dacă veţi mai fii aici.

— Ar fi trebuit să mă preveniţi!

— L-am înregistrat demult. Aş putea să vă fac o copie. Acum să privim.

Bătrânul şef se ridicase la rândul său. Avansa spre foc şi aruncă un pumn de praf. Flacăra ţâşni verde-albastră. O supraveghe câteva clipe, apoi se aşeză din nou. Un tânăr se apropie, înconjură focul şi se aşeză în faţa grupului tinerelor fete. Începu un cântec vioi.

— Ce spune?

— Hm! e greu de tradus. Cântă frumuseţea fetei iubite. În seara asta, seara Lunei Albastre, se fac cererile în căsătorie. Acum ea va răspunde.

Răspunsul fu scurt.

— Nici-o şansă! Bietul Blei! O alesese pe Enika, una dintre cele mai frumoase, dar şi dintre cele mai crude!

— Şi ce o să facă?

— Va aştepta anul viitor… sau va încerca cu alta!

Un al doilea tânăr se apropie, se aşează în faţa altei fete. De data aceasta, răspunsul fu lung şi favorabil şi plecară împreună.

— Începând de acum, sunteţi consideraţi căsătoriţi.

— Şi dacă părinţii n-ar fi acceptat?

— L-ar fi anunţat pe tânăr înaintea acestei seri. Asta nu este însă o piedică, în cele mai multe dintre cazuri.

Unul după altul, se formară astfel zece cupluri.

— În sfârşit! Eenko! S-a decis. Oare pe cine va alege?

Marele războinic părea să ezite. După un timp se aşeză în faţa Stellei.

— Drace! Asta mai lipsea, mormăi Téraï.

Extrem de încurcată, Stella murmură:

— Ce trebuie să fac? Ce spune?

— Femeie din alte tărâmuri, pielea ta e mai albă decât pana de Iki, ochii tăi ard ca luna albastră, părul tău e mai auriu decât floarea de Téké! Tu nu poţi fi muritoare, ci mai curând zeiţa Sine, coborâtă printre oameni pentru a-i aprinde de dorinţă. Spune-mi unde sunt duşmanii tăi, îţi voi aduce ţestele lor însângerate. Spune-mi unde vrei să mergi şi-ţi voi aşterne sub picioare un covor de blănuri preţioase şi cele mai frumoase flori ale stepei. Eenko este un mare vânător şi niciodată în cortul tău nu va lipsi cel mai bun vânat, şi niciodată nu va lipsi podoaba de colţi de la gâtul tău. O, Zeiţă, împlineşte dorinţa muritorului care îndrăzneşte să te iubească!

— E foarte drăguţ, Téraï, dar n-am niciun chef să mă mărit cu un… în sfârşit cu un om din altă lume!

— Spune orice, dar cântând. Eu voi traduce.

Stella îl privi pe Eenko, trist şi umilit, în lumina focului.

— Spune-i că nu mă pot căsători, că religia mea interzice căsătoria cu un om străin poporului meu, că îmi pare rău, căci el este fără îndoială un războinic excelent şi un bărbat frumos, mai spuse ea pe ton scăzut.

Téraï traduse, Eenko se ridică, şi fără să scoată o vorbă dispăru de cealaltă parte a focului.

— Ei, drăcie! Ce neplăcut! Trebuia să mă gândesc la asta şi să nu te aduc aici astă seară. Fiindcă eşti foarte frumoasă, ştiai?

Ea râse încet.

— O declaraţie îmi ajunge pentru astăzi! Dar de ce spuneaţi că e neplăcut? Credeţi că mă paşte vreun pericol?

— Nu. Dar eu sunt prieten cu Eenko. E într-adevăr un om remarcabil şi nici nu mai e tânăr. Ceea ce pentru alţii ar trece drept un refuz normal, fără consecinţe, pentru el s-ar putea să-l rănească. Aceşti Ihambé sunt foarte mândri şi susceptibili.

*
* *

Focul decima pădurea. Venea dinspre occident mânat de vântul care împingea fumul pe o porţiune de mai mulţi kilometri, către zona moartă pe care Ihambéii o întrebuinţaseră de generaţii întregi, o bandă lateritică sterilă, unde nu creşteau decât mărăcinişuri firave, acum culcate la pământ. În faţa lui alerga o mulţime de sălbăticiuni, carnivore şi ierbivore, amestecate în marea fraternitate a fricii.

Téraï stătea în picioare pe un colţ de stâncă, iar Stella lângă el. Cu toată altitudinea mare, fumul urca uneori până la înălţimea la care se aflau ei, înnăbuşitor, şi fata se întreba cum vânătorii, acolo, jos în câmpie, nu se sufocau. Din când în când se zăreau, trăgând săgeată după săgeată în cele rămase în urmă care, de-abia căzute, erau despicate de cuţitele femeilor şi transportate în grabă din zona incendiului.

— Nu prea sunt sportivi amicii dumneavoastră! E mai curând un măcel decât vânătoare!

— Măcel curat. Marea vânătoare de toamnă, făcută nu pentru distracţie, ci pentru mâncare. Carnea va fi afumată, după obiceiul lor, sau sărată, cum i-am învăţat eu, şi va

servi pentru proviziile de iarnă. Nu e uşor să găseşti vânat când vin ploile nesfârşite.

— Cât durează acestea?

— Două sau trei luni, depinde de ani. Uneori solul este atât de saturat de apă că te afunzi până la genunchi.

— Aş fi crezut că datorită acestui climat pădurea ar fi dominat regiunea.

— Pădurea există într-adevăr mai mult în Sud, după cum aţi văzut singură. Dar nu suntem pe Pământ, vegetaţia are alte cerinţe şi focurile junglei de vară naturale, sau provocate, au sarcina să menţină arborii în şah.

— Vremea se strică.

— Vor veni furtuni peste puţin timp. Iată de ce Ihambéii se grăbesc. Priveşte femeile!

În urma incendiului stins, mici siluete negre, subţiri furnici verticale, remorcau săniile pline de bucăţi de carne roşie.

— Cinci kilometri o duc aşa, până la tabără! Şi-apoi vor dansa toată noaptea!

— Vânătoarea a fost bogată?

— Da, din fericire. În caz contrar, aş fi avut puţin de furcă să-i conving pe prietenii mei că nu le-aţi purtat ghinion.

— Nu mă plac, nu-i aşa? Am citit-o în ochii lui Laélé.

— De ce ai dori să te placă? Nu eşti aici decât de câteva zile.

— Totuşi, Eenko…

— E altceva. Mărturisesc că m-a liniştit refuzul dumitale. Asta ar fi complicat lucrurile.

Ea se întoarse furioasă:

— Crezi că aş fi…

— Eh, anumite femei din Port-Métal au făcut-o deja! Curiozitatea, cred eu

— Viciul, da! Dacă mă judeci astfel…

— E multă vreme de când nu-i mai judec pe semenii mei, spuse el, ridicând din umeri. Lupi sau câini, mai adesea şacali sau hiene!

— Şi dumneata, deci, ce eşti?

— Un lup, domnişoară. La fel şi prietenii mei.

— Iar eu, voi fi o căţea?

— Nu te cunosc destul, ca să mă pot exprima, dar cred că şi dumneata ai sânge de lup. Şi se va trezi într-o zi.

Ea râse.

— Te înşeli! Mai curând cred că am sânge de pisică.

— Fascinant şi periculos animal! Cel puţin masculul: Femeia este mai mult sclava propriului corp.

— Ei bine, nu e cazul meu! Să mergem, am asistat destul la masacru!

Sub norii joşi şi negri, în lumina slabă, coborâră panta stâncoasă. Când Stella sărea de pe ultimul colţ de creastă, se auzi un răget difuz.

— Poftim Léo! Unde era?

Téraï o îmbrânci violent şi fata căzu.

— Specie de brută!

— Taci! Nu e Léo! E un pseudotigru! Şi n-am puşcă. Credeam că i-am terminat pe toţi la douăzeci de poşte în jur!

Vorbea cu voce scăzută, scrutând rocile haotice, sub lumina palidă ce preceda furtuna.

— Ce ne facem?

— Poate nu ne atacă. Şi dacă o face, am cuţitul.

— E puţin!

— Taci, iată-l!

Un fulger sfâşie cerul şi în scurta sa lumină Stella întrezări fiara: portocalie, cu benzi rare negre, îi păru infinit mai mare decât un tigru pământean. Apoi, prin contrast, crepusculul se transformă în întuneric şi ea nu mai văzut decât doi ochi cu sclipiri verzi.

— Ioohioooohoo!

Ţipătul se ridică, se transformă în ecou în faţa falezelor. Cu cuţitul pregătit, Téraï avansa încet spre animal. Un urlet se auzi din spatele fetei şi o făcu să tresară: un alt pseudotigru se strecura prin ierburi, femela.

Fata se crezu pierdută. Oricât de puternic, de curajos ar fi fost tovarăşul ei, nu putea să le vină de hac celor două sălbăticiuni. Căută cu privirea, în disperare, un ascunziş: al doilea tigru îi tăia calea dinspre stânci şi, oricum, n-ar fi putut urca destul de sus ca să scape de urmăritor. Panica o ţintui în loc, tremurândă.

O greutate păru să cadă din cer în spinarea tigroaicei şi nu mai văzu decât o minge gălbui-portocalie din care ieşeau ghearele. În acelaşi moment masculul sări spre Téraï. Bărbatul se feri în ultima clipă şi braţul său se destinse, cuţitul despică în trecere animalul. Din nou acesta atacă. Lovit din plin, în piept, omul se prăbuşi iar fiara, din elanul pe care şi-l luase, se rostogoli în iarbă. Téraï nu se mişca, în inconştienţă, iar tigrul se întoarse gata să-l sfâşie. Împinsă de disperare, Stella luă o piatră şi o aruncă cu toată puterea. Piatra nimeri capul masiv şi atrase atenţia animalului care, încet, se îndreptă spre ea. Cu un geamăt de groază, fata se lăsă la pământ şi văzu ca într-un coşmar botul roşu cu colţi strălucitori, apropiindu-se de figura sa. Îi păru că timpul încetase să mai curgă, că trecuse o veşnicie de când era întinsă pe pământ, biciuită acum de ploaie, auzea cum veneau din depărtare răgetele femelei care lupta pentru viaţă şi răgetul mai grav al lui Léo. Tigrul îi suflă în faţă o duhoare fetidă, iar ea închise ochii aşteptându-şi moartea.

Dar nu se întâmplă nimic. Redeschise ochii. Téraï ţinea tigrul între genunchi şi cu braţele încolăcite în jurul capului încerca să-i rupă gâtul. Fiara se răsucea, bătând cu labele în gol. Stella căută din ochi cuţitul, îl zări la câţiva metri. Îl luă în fugă şi-l întinse. Téraï îl refuză scuturând din cap. Ea rămase acolo, neştiind ce să facă, privind titanica luptă.

— Burta, spuse el pe nerăsuflate.

o

Cu

mişcare bruscă răsturnă animalul în noroi şi frumoasa blană albă de pe burtă se întină de stropi murdari.

— Repede!

Ea se apropie şi împunse neîndemânatic, uimită şi îngrozită de rezistenţa pielii şi a muşchilor. Strânse din dinţi şi împinse din toate puterile. Lama se afundă dintr-o dată, un jet de sânge îi ţâşni peste mâini şi fiara urlă. În acelaşi timp, cu un suprem efort, Téraï răsuci mai mult capul enorm. Oasele trosniră. Se retrase dintr-un salt, dar nu destul de repede ca să evite un ultim atac care-i sfârtecă braţul drept. Clătinându-se, ridică mâinile spre cerul din care se năpustea ploaia.

— Ioohioooohoo!

În lumina fulgerului se contură o siluetă înaltă, barbară, scăldată de ploaie şi de sânge. El o privi cu gura crispată, într-un surâs de victorie, înspăimântător şi superb, şi ea realiză atunci că bluza udă leoarcă îi dezvăluia formele. Făcu câţiva paşi spre ea şi o cuprinse. O sărută brutal şi dintr-o mişcare îi rupse hainele. Pentru moment ea nu reacţionă, surprinsă, îngrozită, încurcată, apoi se zbătu în braţele sale.

— Nu, Téraï! Nu!

El făcu un pas înapoi şi capul i se plecă.

— Iartă-mă, îi spuse cu jumătate de glas. Când mi se întâmplă să mă lupt ca acum, corp la corp, devin, animal!

— Nu-i nimic, am înţeles. Şi îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa încă o dată.

— Dacă n-ai fi aruncat piatra… Să-l vedem pe Léo, mi-e teamă să nu fie rănit.

Leul stătea culcat pe labe lângă tigroaica moartă. Când se apropiară, se ridică. Téraï îl examină cu atenţie, dar în afară de o ruptură sângerândă pe partea stângă, era întreg.

— Mai multă spaimă decât răni. Dar tu…

— Nu, e sângele tău şi al tigrului, în schimb braţul tău drept…

— Nu e nimic. Câteva antiseptice şi se rezolvă.

Trei Ihambéi apărură înarmaţi cu arcuri. Ei priviră animalele moarte, pe Léo, pe Téraï.

— *Rossé Moutou,* murmură cel mai bătrân, pe un ton respectuos, aproape temător.

— Pielea masculului este aproape intactă, spuse geologul. Am s-o dau s-o pregătească pentru tine. Va fi un frumos suvenir, când te vei întoarce pe Pământ.

*
* *

Agent 123-K Consiliului superior al Biroului de Xenologie, Secţia a III-a.

Lucrurile merg prost pe Eldorado. Agentul liber F-127 a ucis patru indigeni dintr-un trib foarte războinic care deţineau puşti Massetti de mare precizie. Nu ştiu dacă mai sunt şi alţii. Trebuie să depistăm de urgenţă filiera prin care armele au parvenit clandestin pe Eldorado. Va urma un raport detaliat imediat ce voi intra în posesia pieselor – dovadă şi fotografiile promise de agentul F-127. Situaţie gravă, repet: gravă.

*
* *

Stanislas Igricheff, zis Stachinek, ateriză cu elicopterul în vârful colinelor Mito, la 10 km în nord de Port-Métal.

Noaptea era neagră, norii pluteau pe cer ascunzându-şi lunile, vântul rece apleca vârfurile arborilor. Igricheff consultă ceasul de bord.

— Miezul nopţii! Ar fi trebuit să fie acolo.

Ezită un moment, apoi luă un revolver, coborî pe sol şi se rezemă cu spatele de elicopter. În jur noaptea neagră şi zgomotul vântului în crengile pomilor. Aşteptă îndelung apoi, scoţând din buzunar lanterna, făcu câţiva paşi spre

tufişuri. Desluşi un zgomot care-l conduse până la Akoara; omul zăcea însângerat pe sol. Se aplecă asupra lui. Un zgomot uşor îl făcu să se întoarcă, îşi ridică braţul într-un gest instinctiv de apărare. Lama grea de oţel îi despică ţeasta.

Extras din „Ştiri de la Port-Métal”.

Încă un prospector asasinat.

În această dimineaţă, patrula aeriană a poliţiei zări un elicopter abandonat, în vârful colinelor Mito. Intrigat, sergentul Howel se aşează alături. Aparatul de zbor era gol, dar în apropiere el găsi corpul lui M. S. Igricheff, geologul. O sumară investigaţie prin împrejurimi, permise să se descopere ucigaşul, un indigen pe nume Akoara, rănit şi înarmat cu o puşcă furată. După un scurt schimb de focuri, forţa rămase de partea legii. Acest indigen aflându-se în serviciul lui M. Igricheff şi al asociatului său, se crede că este vorba probabil de o răzbunare personală.

Capitolul VI

SĂRBĂTOAREA CELOR TREI SELENE

— Nu ştiu dacă o să-ţi placă spectacolul, Stella. El conţine câteva părţi simbolice în care simbolismul este mai curând realist. Sărbătoarea celor trei aştri selenari este de asemenea şi cea a fecundităţii.

— Nu sunt chiar o oaie neagră!

— De ce ai ales meseria asta?

— Care?

— De ziarist?

— M-am certat cu familia şi trebuie să-mi câştig existenţa.

— Ai fi putut găsi o meserie mai onorabilă.

— Ce găseşti rău în a informa publicul?

— Asta numeşti tu a informa?

— Oh! recunosc că mii dintre confraţii mei iau lucrurile aşa cum le convine. În ceea ce mă priveşte, eu voi spune adevărul, în sfârşit adevărul aşa cum îl văd eu. Nimeni n-ar face mai bine.

El râse amuzat.

— Voi citi articolele tale cu interes.

— Nu mă crezi?

— Ba da, ba da! Şi ce vei spune despre Eldorado?

— Că este o planetă frumoasă, stăpânită încă de primitivi, dar care, într-o zi, va fi civilizată.

— Cu oraşe puturoase, distribuitori de coca-cola şi şampanie artificială, clădiri de trei sute de etaje şi afişe publicitare abstracte? Cu un proletariat prost plătit, abrutizat de televiziune, cu five o'clock-uri, cu partide politice şi ieşiri la iarbă verde? Cu o asigurarea socială care te însoţeşte din leagăn şi până la mormânt? Asta da, cu condiţia să fabrice şi-n momentul de faţă ei înşişi copiii pe Pământ!

— Recunosc că civilizaţia are şi părţi proaste, dar ea formează un tot. Şi tu faci parte din ea, cu voie, sau fără voie.

— Atât de puţin.

— Dumneata ai cărţile, generatorul atomic, radioul, medicamentele, toate sunt personale! Toate acestea sunt produsul civilizaţiei terestre.

— Ei! Pe naiba! Nu mă lua drept un primitivist! Sunt fericit să trăiesc printre Ihambéi, am şansa să cunosc viaţa de sălbăticie, fără să resimt din asta inconvenientele majore, dar nu sunt nebun! Este o posibilitate a câtorva privilegiaţi. Dar de aici şi până la a considera civilizaţia terriană ca pe un model demn de urmat pentru toate lumile spaţiului, mai e mult!

— Atunci ce doreşti pentru Eldorado?

— Să fie lăsat în pace! Să nu se mai reînnoiască vechile erori, care ne-au costat atât de mult pe Pământ, pe Tellus,

pe New Earth, pe alte zeci de planete, unde civilizaţia maselor a făcut ravagii, a exploatat, jefuit pentru ca Pământenii să poată continua să-şi umbrească viaţa cu jucării inutile.

— Altfel spus, să fie lăsaţi aceşti indigeni să zacă în ignoranţă!

Nu suferă ei din cauza asta! Dar într-adevăr, o atare situaţie nu e de dorit. Biroul de Xenologie duce o muncă asiduă, când este lăsat să o facă, când mari interese ca cele ale B.I.M.-ului nu se pun de-a curmezişul! Da, putem, trebuie să ajutăm planetele primitive, cu condiţia să le respectăm, să nu introducem decât cu mare prudenţă invenţiile, moravurile, obiceiurile, şi evitând pe cât posibil introducerea viciilor. Aproape de Port-Métal locuiesc două triburi. Înaintea venirii Pământenilor, trăiau mai mult sau mai puţin bine, dar cu demnitate. Acum oamenii sunt gata de orice pentru băutură, femeile se prostituează pentru bibelouri importate, şi încet, încet, crapă din cauza alcoolismului şi plictisului, viaţa lor devenind fără scop. La fel era să se întâmple şi strămoşilor mei polinezieni, când Europenii îşi puseseră în cap să-i „civilizeze”. Între whisky, destrăbălare şi Biblie, puţin a lipsit să…! Ai văzut fotografii din Tahiti înainte de renaştere? Toate acele barăci cu acoperişuri de tablă ondulată, aceste dansuri degenerate, lubrice, pentru turişti? Toată îngrozitoarea producţie de jucărioare în sidef sau nucă de cocos! Pfu!

— Deci, universul ar trebui rezervat oamenilor din Biroul de Xenologie?

— Nu, numai planetele locuite de fiinţe inteligente. Din nefericire, celelalte sunt adesea mai puţin ospitaliere şi costul extracţiei de minereuri sau de produse vegetale creşte! În plus, planetele locuite dau o mână de lucru convenabilă. Aici, din fericire pentru Ihambéi şi ceilalţi, B.I.M.-ul nu are decât o legislaţie restrânsă. Dar ai fost vreodată pe planeta Tikhana? Léo, încetează cu scărpinatul şi vino aici!

Îşi trecu mâinile prin blana galbenă să caute purecii.

— Poftim, iată o paralelă: exploratorii, oamenii de ştiinţă, medicii, anumiţi misionari sunt partea nobilă a Umanităţii. Din nefericire curând după aceea sosesc negustorii, militarii care să-i protejeze şi exploatatorii pe care îi târăsc în urma lor, după cum Léo îşi târăşte paraziţii săi. Paraziţii Leului, iată ce sunt cei de la B.I.M. şi ceilalţi!

— Crezi că traficul interstelar ar rezista mult fără marile trusturi publice sau particulare?

— Oh, Terra ar fi atunci obligată să păstreze o flotă! Dacă până în prezent nu am întâlnit inteligenţe ostile în univers, asta nu înseamnă că nu vom întâlni niciodată!

— Dar rezervele minerale ale planetei noastre se epuizează şi…

Téraï izbucni în râs.

— Şi spui aşa ceva unui geolog! Da, da, ştiu, Osborn! Planeta de jaf! Acest bătrân clasic avea dreptate dintr-un anumit punct de vedere. E drept că multe resurse au fost risipite. La fel de drept e că după inventarea transportorului de materie subspaţial, exploatarea altor lumi a încetat să mai fie un nonsens economic, pentru a deveni o antrepriză rentabilă. În sfârşit, e mai puţin costisitor să cauţi crom pe Eldorado decât să sapi mine adânci exploatate de roboţi. În asta constă secretul afacerilor: când o exploatare devine scumpă la tine acasă, mergi la vecin. Dar există un inconvenient. Ori îl asimilezi pe vecin ori îl extermini, sau pur şi simplu când ajunge la rândul său în era mecanică, nu-i mai rămân decât zăcămintele la mare adâncime, pe care tehnologia sa primitivă nu le poate utiliza. Cu atât mai rău pentru el, să se descurce! În Polinezia nu există decât un singur zăcământ mineral cu o oarecare valoare, fosfaţii din Makatéa. Odată epuizaţi, Europenii s-au retras cu graţie, sub pretextul presiunii Naţiunilor Unite şi au lăsat pe

Polinezieni la voia întâmplării. Fără intervenţia salutară a bunicii mele Nohoraï Oopa…

— Reprezentanta federaţiei Polineziene era bunica ta?

— Da. Ea a reuşit să-i trezească pe insulari. Am primit atunci ajutorul tehnic al guvernelor vechilor puteri coloniale, dar ajutor de la marile trusturi, nici vorbă! Nu mai reprezentam interes pentru ei.

— De ce spui noi?

— Mi-am petrecut tinereţea în insule şi le consider patria mea. Ne-am descurcat: ferme marine, balene, energie solară. Şi asta numai pentru că ne-am putut sprijini pe o tehnologie avansată.

— Şi te temi că în cazul de faţă nu e la fel?

— Ai văzut Tikhana? Acolo preţioasele voastre companii şi-au făcut jocul cum au vrut. Ce a rămas din artiştii de la Khomara, oraşul celor o mie de coloane? Ce a rămas din Insulele Albastre care au fost descrise ca un paradis de primii exploratori? Ce a rămas din Tikhanieni, din civilizaţia lor milenară, dar nu industrială?

— Există Tikhanieni în parlamentul confederal!

— Tikhanieni? Sunt copii palide ale Pământenilor? Ei nici măcar nu mai vorbesc limba lor, ci o engleză interplanetară. Doar câţiva filologi mai pot studia *Roubanika* sau *Mohantariva.*

— Da, şi populaţia care era în jur de 150 de milioane, pe vremea independenţei lor, iar acum este mai mult de trei miliarde!

— He, o să vină timpul s-o încasăm pentru asta! Şi-au pierdut orice ideal de viaţă în afară de ura ce ne-o poartă! Nu, eu ştiu ce spun. Toate discursurile politicarzilor nu vor schimba nimic, în favoarea noastră. Şi îi înţeleg şi-i aprob! Puţin ne interesează marile trusturi: s-au extras din Tikhana milioane de tone de metale preţioase sau utile.

— Şi totuşi munciţi pentru B.I.M.

— Domnişoară, eu muncesc pentru mine. După cum v-am spus, B.I.M.-ul nu va putea niciodată să profite de

filoanele pe care eu le semnalez contra cost, fiindcă nu vor avea niciodată carta liberă, iar carta lor restrânsă, care expiră în douăzeci de ani, nu va mai fi poate niciodată reînnoită!

— La urma urmei, ce mă interesează! Nu mai am legături cu B.I.M.-ul. Mai curtând spune-mi în ce constă Sărbătoarea celor trei Selene.

— Haide, o să începă, am să-ţi explic pe drum.

Téraï se ridică ajutând-o şi pe tânără să se ridice. Se lăsase noaptea şi Ihambéii, aşezaţi în cerc în jurul pieţei centrale, mormăiau un cântec monoton.

— Mitologia prietenilor mei este luni-solară. Soarele este mascul, cele trei Selene sunt soţiile sale. De la ele vine fecunditatea care permite tribului să repare pierderile şi să fie mereu viguros. Mişcarea sateliţilor are loc în aşa fel încât, la trei ani, el se ridică simultan deasupra Munţilor Strămoşilor, în Estul ţinutului Ihambé, între vârfurile Kolontu şi Biré-Otima. Sunt munţii sacri ai tribului…

— Credeam că muntele Hétio era sacru.

— Rossé Mozelli? Ah, cu el e altă treabă! El este tabu pentru toate popoarele acestui continent boreal şi tare aş vrea să ştiu de ce! Dar orice s-ar întâmpla, când are loc această conjunctură, este Sărbătoarea celor trei Selene. Pe vremuri se sacrificau cu această ocazie trei fete. Cu mai bine de trei sute de ani în urmă păcatul căzu pe Enliéa, care era logodită cu Tlek, cel mai temut războinic ihambé, de atunci. El o răpi înaintea ceremoniei şi părăsi locul însoţit de partizanii săi. Ihambéii n-au uitat însă războiul civil care a urmat. Un şaman şiret interpretă atunci tradiţia orală şi de atunci nu se mai sacrifică fete. Se mulţumesc să le sacrifice doar virtutea.

— În faţa tuturor?

— Ah, nu! În peştera sacră, în prezenţa numai a marilor iniţiaţi.

— Sper că de data asta nu risc nimic.

El râse.

— Nu, nu ai de ce să te temi!

Se aşezară pe locurile ce le fuseseră rezervate, între şef şi Laélé. Toată asistenţa era acum tăcută, capetele plecate, un singur tânăr cocoţat în vârful unui stâlp cu trei picioare foarte înalt, spunea din când în când câteva cuvinte, cu o voce joasă.

— Paznicul celor trei Selene, şopti Téraï. El va anunţa apariţia aştrilor între vârfurile munţilor.

Stella ridică capul şi privi spre Est. Noaptea era senină, stelele străluceau şi o cale lactee foarte pronunţată tăia cerul pieziş. Răsăritul era încă în obscuritate, dar o scânteiere slabă începea să mijească între munţi.

— Câteva minute, încă, spuse Téraï. Când Selenele vor fi sus, va trebui să te părăsesc. Fac parte din clan. Rămâi cu Laélé, ea îţi va explica şi te va apăra la nevoie.

— Ah! participi, bineînţeles – replică ea cu ironie.

— Nu la ce te gândeşti tu, spuse el sec. Nu sunt un mare iniţiat. Nu încă.

Timpul se scurse. La Răsărit, întunericul se scurgea treptat, trecătoarea dintre munţi se decupă pe cer, mai luminoasă.

— *Anthia! Tsana! Noba!* strigă deodată tânărul cocoţat pe stâlp.

Un punct de un galben intens se arăta deasupra spinării muntelui. Maiestuoasă, Anthia se înălţa.

Cu un urlet lung, Ihambéii se ridicară în picioare. Téraï îi imită.

— Ridică-te, pentru Dumnezeu! Vrei să fim masacraţi?

Şuierătoare, una, două, zece, o sută de rachete multicolore urcară spre zenit. Stella le privi cu gura căscată.

— Le-ai dat rachete?

— Nu, e o invenţie a Kénoaţilor. Pudra e preparată din spori de *Roquetta Spragnei,* un amestec comun aici, din sulf şi silitră. Corpul proiectilului este extras din tija de

bambus. Din vremuri îndepărtate, indigenii cunosc proprietatea unor metale de a colora flăcările. Pe curând!

-VIGREL

El întâlni grupul războinicilor, aruncând în urmă cămaşa şi şortul, rămânând acoperit de o simplă bucată de piele. Un Ihambé îi întinse o lance şi el îşi luă locul, în spatele marelui Eenko.

Bum! Bum! Tam-tam-ul se auzi la început rar, apoi din ce în ce mai repede şi, pe măsură ce ritmul se accelera, oamenii prinseră viaţă, începură dansul în jurul unui foc înalt cu flăcări albastre. Cele trei Selene erau acum sus, într-un enorm ciorchine pe cer. Războinicii urlau, învârtind lăncile, sudoarea strălucea pe trupurile musculoase, umbrele dansau şi ele pe sol şi pe corturi. Toboşarul bătea acum un ritm febril şi Stella se simţi fără voia ei prinsă în acest vârtej, scandând dansul pe loc.

— Whoosh!

O imensă limbă de foc ţâşni din centrul cercului, scăldând locul într-o lumină sângerie. Pământul se deschise şi dinăuntru urcă o platformă de lemn pe care trei tinere goale stăteau într-o atitudine mândră, orgolioasă.

— Aparatul meu!

Repede ea scoase din corsaj o agrafă mare care deghiza unul dintre aparate şi acţionă dispozitivul multiplicator de fotoni.

— Lui *Rossé Mouton* nu-i place, spuse o voce de lângă ea.

Ea se întoarse surprinsă. Laélé arăta cu degetul agrafa.

— Dar nu fac nimic rău!

— Asta maşină de imagini. *Rosse Moutou* are la fel într-un nasture.

— Şi dacă nu-i place, de-asta nu mai pot! răspunse ea furioasă.

— Tu iubeşti pe el?

— Eu? Nu, bineînţeles! Prieteni numai!

— Tu iubeşti pe el fără să ştii, poate. Tu bine clădită – îi dăruieşti băieţi puternici. Eu nu pot, adăugă ea cu un aer de tristeţe.

— Asta era! Ţi-a vorbit despre asta?

— Nu. Dar eu văd privirea lui la tine. El, eu, nu copii. El ia altă femeie, bineînţeles. Dacă nu e adevărat, de ce ai refuzat Eenko?

— Pentru că el nu este din rasa mea! La noi, mai ales, nu te poţi mărita cu un necunoscut!

— Tu şi *Rosse Moutou* copii. Scrie în amândouă Selenele. Dacă Antafarouto nu se opune.

— Antafarouto?

— Zeu al morţii!

Ea scuipă de cinci ori în partea dreaptă.

Tam-tam-ul bătea dementţial, linia războinicilor se ondula, frenetic, lăncile fuseseră aruncate grămadă unele peste altele, la picioarele celor trei tinere. Un vânt uşor se stârnise, suflând flăcările albastre şi roşii ale focului, iar licărirea luminii se răsfrângea toată în vârtejul dansului. Apoi, dintr-o dată, cu un strigăt scurt, oamenii se imobilizară şi se alintară cu feţele spre foc.

— Acum noi dansăm, spuse Laélé.

— Eu nu! Eu sunt o străină!

Toate fetele tinere se aşezau în faţa războinicilor în linie paralelă cu aceştia. Laélé o prinse pe Stella de braţ, cu o strângere uşoară, dar fermă.

— Tu, femeie. Tu vrei fecunditate. Tu dansezi.

— Nu!

— Tu vino!

Strânsoarea crescu asupra braţului său. Ea încercă să se desfacă, în zadar vru să se elibereze cu cealaltă mână, se opri. Laélé o ameninţă cu un cuţit.

— Tu vino!

Se lăsă dusă. Laélé împinse trei femei şi dintr-o smucitură o plasă pe Stella în faţa lui Téraï. Pentru moment el n-o văzu, vorbea încet cu vecinul său. Sudoarea îi strălucea pe corp şi sub lumina flăcărilor, părea un zeu de bronz ieşit din cine ştie ce mitologie uitată. Toboşarul reîncepu să bată ritmul încet. El se întoarse, de data

aceasta o văzu şi buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet ironic. Acum dansul era foarte lent. Bărbaţii făcură trei paşi în faţă, cu braţele ridicate, cerând, iar fetele se retraseră mimând refuzul. Toboşarul acceleră ritmul, războinicii înaintară din nou, prinseră fetele de încheietura mâinilor şi Stella simţi atunci mâinile uriaşe ale lui Téraï cuprinzându-le pe ale ei. El nu mai zâmbea, o privea cu un aer dureros.

— Zbate-te, îi şopti.

Ea se supuse, stângaci, neputând să-şi ia privirea de la chipul bărbatului ce o domina cu statura sa. „E frumos asemenea unui faun” gândi ea. În lumina slabă, obrazul lui Téraï îşi pierduse duritatea, ochii oblici, pometii proeminenţi, nasul arcuit, bărbia puternică, desenau o mască stranie şi seducătoare.

Tam-tam-ul bătea *crescendo.* Deodată ea se simţi ridicată şi culcată la pământ.

— Nu-ţi fie teamă, nu e decât un simulacru, îi şopti el la ureche.

— Chiar şi un simulacru, e prea mult!

— Dar nu-ţi fac nimic! Cu asta se termină ritualul. De ce ai intrat în joc?

— Femeia ta m-a forţat, sub ameninţarea cuţitului! I-a intrat în cap că ea nu-ţi poate dărui copii şi că e de datoria mea s-o fac.

El tresări mirat, apoi spuse:

— N-ar fi o idee rea!

— Să nu contezi pe mine!

— Cine ştie?

Şi deodată o lumină i se aprinse în ochi şi o sărută cu sălbăticie. Ea încercă să scape din strânsoare, dar se simţi copleşită.

Tam-tam-ul încetă. Téraï sări în picioare şi o ajută, pe Stella să se ridice. În jurul lor, celelalte cupluri făceau la fel. El îi scutură praful de pe spate. Tinerele fete

dispăruseră împreună cu alţi războinici. Flăcările pâlpâitoare proiectau umbre care dansau.

— Ceremonia s-a sfârşit. Acum urmează banchetul la care trebuie să asişti fiindcă ai participat la dans.

— Eu… Ai, ai abuzat de forţă, brută!

— Mi s-a părut că nu ţi-a displăcut prea tare! Haide, vino, fără fasoane. Ihambéii ar interpreta asta ca o prevestire rea. Dar când îţi voi face semn, să părăseşti masa. După ce amicii mei vor fi băut alcoolul de béké, eu nu mai răspund de virtutea ta!

Capitolul VII

VALURILE LUI IRUANDIKA

Téraï lăsă lopata să se odihnească, îşi împinse pe spate pălăria de pai, apucă plosca şi bău pe nerăsuflate apa stinsă cu alcool de béké. Soarele ardea peste Iruandika şi malul râpos părea că tremură în aerul saturat de căldură.

— *O the Erie was arising*
And the gin was getting low
And I scarcely think we'll get a drink
Till we get to Buffalo-o
Till we get to Buffalo!

Cântă Stella cu o nuanţă de batjocură în glas. El îi aruncă o privire mânioasă.

— *We were loaded down with barley,*
We were chock-up full of rye,
The captain he looked me down
With his goldurn wicked eye.
continuă ea. El izbucni în râs.

— Ce cântec e ăsta?

— Erie Canal. Un cântec din secolul XIX, din ţara mea. Vrei să ţi-l cânt în întregime?

— Bucuros. Dar nu-ţi cunoşteam talentul de folclorist!

— Cunosc foarte multe! Când eram mai tânără, făceam parte dintr-un grup de studenţi specializaţi în folclor.

— Ai făcut studii? Ce fel?

— De fizică, dacă poţi să mă crezi! Dar tatăl meu nu m-a lăsat să continui. Îmi spunea că aceste studii mă fac să frecventez medii sociale sub nivelul mediului meu. Dintre cei de sub cincizeci de milioane de dolari!

— Ei bine, chiar acum frecventezi unul. Eu nu fac mai mult de treizeci!

Ea îl privi stupefiată.

— Am prieteni pe Pământ, bine aranjaţi, care m-au ajutat să-mi fructific averea.

— Şi cu o astfel de avere, continui să-ţi rişti viaţa pe această planetă pierdută?

— Ce legătură are una cu alta? Când am sosit pe Eldorado, nu mai aveam o leţcaie. Am găsit zăcământul principal pe care-l exploatează acum Port-Métal înainte ca B.I.M.-ul să aibă carta restrânsă, şi eu le-am vândut acest zăcământ. Ei mi-au oferit să aleg, de îndată ce au obţinut monopolul: să vând sau să rămân independent, dar să nu-mi pot desface producţia proprie. Eu la rândul meu i-am lăsat să aleagă: să plătească scump, sau să se lupte cu indigenii. Şi nu m-am supărat din cauza acestei afaceri. Eu nu sunt făcut pentru a dirija o antrepriză, fiindcă sunt prea mult un lup solitar. Şi nici nu-mi place să comand semenilor mei.

— Şi ce te preocupă atunci?

— Să găsesc noul. Şi, mai mult, îmi place să caut. Am în laboratorul meu material pentru vreo sută de publicaţii despre geologia planetei Eldorado, pe care într-o zi o să-l public, atunci când B.I.M.-ul nu va mai deţine monopolul.

— Aş fi zis că pe o planetă aşa de bogată, ei n-ar fi avut nevoie să-ţi respecte condiţiile.

Téraï ridică din umeri.

— Eldorado este bogată, plesneşte de bogăţie. Dar trebuie reperate zonele cele mai rentabile. I-am scutit de

patru ani de prospectări şi mai ales le-am asigurat pacea. Cunoşti termenii cartei restrânse: nu mai mult de 40 000 oameni şi acordul indigenilor. Dar astea ne îndepărtează de subiectul nostru. Unde ai făcut studiile de fizică?

— La universitatea din Chicago, din 2228-2230.

— Eu mi-am făcut studiile la Paris, din 2218 până în 2220, apoi la Toronto din 2220 până în 2223. Dar am fost deseori în Chicago să-l văd pe bătrânul Mac Kenzie. Spune-mi, mai erau veveriţe în campus? La ultimul meu sejur câţiva imbecili îşi propuseseră să le extermine sub pretext că erau expuse rabiei.

— Erau mai multe ca oricând!

— Foarte bine! M-ar fi enervat să ştiu că le-au masacrat.

El începu din nou să vâslească, în ritmul unui cântec polinezian. Stella privi în urmă. La o sută de metri urma a doua pirogă, ducând pe Laélé şi fratele său, apoi a treia, cu patru Ihambéi.

Téraï protestase când şeful ceruse ca el să fie escortat de câţiva războinici. Relaţiile între triburile din câmpia de la Nord de Iruandika şi imperiul Kénoat erau bune, cu atât mai mult cu cât erau mai la distanţă, separate de lanţul munţilor Hétio, şi nu vedea necesitatea unei escorte. Dar Ohémi fusese inflexibil.

— Au avut loc schimbări la Kénoati. Bătrânul împărat a fost asasinat.

Apoi urmase o lungă conversaţie în limba indigenă, pe care Téraï nu se obosise s-o traducă, dar Stella observase imediat tulburarea lui vis-à-vis de această conversaţie. Ea îl privea cum vâsleşte. Muşchii jucau sub pielea fină, brună, pe care luceau picături de sudoare.

— O forţă înfiorătoare, gândi ea.

Îşi aminti de Gorilla Joe, garda personală a tatălui său. Şi el de asemenea era gigant, dar cu corpul noduros şi creier primitiv, şi se lăuda a fi cel mai puternic om din lume.

— Mă întreb ce ar spune dacă l-ar vedea pe Laprade. Probabil ar încerca să-l ucidă pentru a dovedi că nimic nu-i rezistă… Dar aş paria pe Téraï. Trebuie să existe un om ca el la 100 de ani, o inteligenţă excepţională şi un corp de fiară. Ce păcat că se află de cealaltă parte…

Până atunci totul mersese perfect. Însoţitorul său nu bănuia nimic. Ea turnase deja câteva sute de micrifilme, care montate cu ingeniozitate aveau să prezinte indigenii din Eldorado într-o lumină defavorabilă şi să aducă Parlamentului mondial votul care ar fi dat B.I.M.-ul carta extinsă. Ea îşi imagină furia lui Téraï şi se cutremură.

Ce păcat! Ar fi putut iubi un om ca Téraï, dacă el ar fi fost mai realist, dacă nu s-ar fi lăsat antrenat de visările acestor imbecili de xenologi. Să dai fiecărei rase o şansă, pentru ca într-o zi ele să se întoarcă împotriva omului! Stella era descendenta unei genealogii de rasă pură albă, cea mai albă dintre toate, rasa nordică. Tatăl său nu acceptase încă umilirea votului din 2010, în Parlamentul mondial, care dăduse dreptul de liberă imigrare raselor colorate în Europa şi America. Ea îşi aminti ziua aceea îndepărtată din copilărie, când tatăl său o condusese să viziteze imensele clădiri ale B.I.M.-ului pe coasta Pacificului. Se urcaseră sus de tot în turnul central şi cu un gest larg îi arătase sutele şi sutele de acoperişuri ale atelierelor, înaltele centrale termice, reţeaua complexă de căi ferate care aduceau minereul terestru sau rafinăria centrului de recepţie care-şi înălţa edificiul alb pe o lungime de douăzeci de kilometri şi unde sosea, prin transmiţătorul subspaţial, bogăţia minerală a o sută de planete.

— Puterea B.I.M.-ului şi de asemenea puterea Pământului! Amândouă ne aparţin, fiindcă noi le-am construit. Nici-o altă rasă în cosmos nu ar fi fost capabilă s-o facă. Să nu uiţi niciodată, Stella: Dumnezeu a lăsat Universul oamenilor!

Ea ezitase totuşi, deşi nu avea decât douăzeci de ani. Unul dintre colegii de la Universitate era un tânăr fizician, încântător, minte strălucită şi mereu în preajma ei. Ea decisese atunci să studieze fizica.

— Hm, avem destui ingineri pentru asta, îi spusese tatăl. Dar poate că ar fi bine să existe unul în familie care să poată înţelege şi limba lor. Fratele tău nu este, la urma urmei, decât un om de afaceri.

Apoi Paul murise, stupid, într-un accident de maşină. Şi fizica şi-a pierdut dintr-o dată tot farmecul. Mama sa a murit şi ea; atunci Henderson a chemat-o din nou lângă el. Ea a condus casa, a organizat recepţii, serbări, baluri. Se apropiase de tatăl său, începuse să se intereseze de o sumă de afaceri pe care le învârtea directorul general al B.I.M.-ului, prinsese gust pentru intrigi. Într-o zi, trecuseră şase luni deja, o chemase în biroul său personal, sus, într-un zgârie-nori la New York.

— Sunt necăjit, Stella. Pierdem bani! Topitoriile noastre nu lucrează decât la 70% din posibilităţile lor reale. Eu speram să obţin carta lărgită pentru Eldorado, dar ghinionul ne urmăreşte: senatorul Dupint a murit la vânătoare în Africa, senatorul Willis a fost învins şi bătrânul meu prieten Schmidt al II-lea secretar al Preşedintelui, e în concediu de boală de mult timp! Biroul de Xenologie ţese intrigi împotriva noastră şi tare mă tem că n-o să ni se prelungească nici măcar carta restrânsă. Phillips, prin spate, mă acuză de incapacitate. Iată deci situaţia. Se pare că indigenii de pe Eldorado sunt absolut oameni. Bună treabă! Dacă e adevărat, atunci civilizarea noastră le va conveni de minune! Aş avea nevoie, de cineva sigur care să meargă acolo şi să-mi facă un raport detaliat asupra situaţiei. Există pe această blestemată planetă un individ, pe nume Laprade, care ne pune piedici şi de care nu reuşim să scăpăm.

— Laprade? Eu credeam că lucrează pentru noi. De pildă, cea mai bogată dintre minele noastre din Eldorado se cheamă astfel.

— Da, la început ne-a fost de folos. Dar, acum, unelteşte cu indigenii împotriva noastră.

— Cine e acest Laprade?

— Un soi de brută uriaşă, s-ar spune, dar nu cred. Ne contrează prea subtil ca să fie o brută. E metis, din oriental, cred. Stai, avem un dosar despre el.

Spuse câteva cuvinte în interfon şi un aprod îi aduse dosarul. Nu conţinea decât o singură foaie.

— Laprade Téraï. Născut în 17 ianuarie 2199, la Bergerac, Franţa, 1,99 m, păr negru, ochi negri, campion olimpic la decatlon… fără interes. Ah! Doctor în Ştiinţe geologice, Universitatea din Toronto. Fiul lui Paul Laprade, ucis în timpul răscoalelor fundamentaliste din 2223 şi al lui Tetua Song. Da, asta este. Tetua Song – era fiica lui Tung Fei şi al lui Nohoraï Oopa, preşedinta Confederaţiei Polineziei. Şi cum Paul Laprade era fiul unui Francez, Henri Laprade, profesor la Sorbona şi al lui Mary Wapani, din familia Wapano, de la minele de crom din Arctica, are patru rase în el! Europeană, Tahitiană, Chineză şi Cree.

— Şi vrei să merg acolo şi să-l seduc?

— Nu, bineînţeles! Avem specialişti pentru asta. Dar mi-ar place un raport pe viu despre el şi indigeni. Câteva filme cu zonele lor sălbatice. Cu aşa ceva poţi înmuia conştiinţele în Parlamentul mondial. Ar fi suficient să faci să vorbească zece indivizi.

— Herbert n-ar putea merge? Nu ştiu dacă aş fi capabilă…

— Herbert este indispensabil aici. Tu eşti sportivă, ai făcut Himalaya de plăcere, şi o să fie cineva care să te păzească.

— Oh, nu mi-e frică. Fie, accept. Dar nu pot ajunge acolo, ca delegată a B.I.M.-ului.

— Da, da. Şi, după părerea ta, ce să fac?

— Trebuie să ne certăm, să fim ostili şi să încerc să găsesc un loc ca ziarist la *Intermondial*. Redactorul şef îmi făcea curte, când eram la Universitate.

— E aşa tânăr?

— Nu, ţinea conferinţele despre ziaristică, pe care le audiam şi eu.

— Bine, de acord să faci cum crezi că e mai bine, dar să nu rişti inutil, Stella.

O clipă, omul de afaceri dispăru în faţa tatălui.

— Nu am prea mult timp să-ţi ofer, fata mea, dar…

Bietul tata, gândi ea. Ce-ar zice acum să vă vadă plutind cu barca pe un râu din altă lume, singură cu indigenii şi cu duşmanul său! Duşmanul său, care pentru mine e aproape un prieten.

Un prieten? Putea fi oare sigură? Uneori se întreba dacă nu cumva îl deranja. Adesea îi vorbea grosolan, aproape brutal. De trei ori o sărutase cu forţa şi apoi se comportase ca şi cum pentru el persoana ei nu prezenta niciun interes. Şi în ciuda faptului că nu excludea vreo aventură cu el, s-ar fi simţit îngrozitor de frustrată. Alteori, dimpotrivă, era foarte galant, îi intuia dorinţele. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-i facilita contactele sale cu indigenii, şi dacă nu reuşise în totalitate, nu era câtuşi de puţin vina lui. Ea se simţea în acelaşi timp atrasă şi respinsă de acest popor primitiv. Câteodată, ascultându-le cântecele, urmărindu-le gesturile cotidiene, reuşea aproape să uite că nu erau Pământeni. Apoi un cuvânt, o inflexiune a vocii, un obicei, revela brusc prăpastia care îi părea că se deschide între ei. Şi ea şi pielea i se zbârlea, cum se zbârleşte câinele în faţa lupului care îi seamănă.

Pentru a reuşi să fie obiectivă, luptase împotriva acestei repulsii. Téraï o atribuia educaţiei sale neconştientizate, dar profund rasistă, în mediul căruia ea trăise. Dar lui i se păreau cauzele mult mai profunde. În acest moment vântul îi aducea mirosul lui Laélé şi al fratelui său, din piroga vecină, ceea ce nu era dezagreabil, ci doar străin.

Pentru că era cinstită, ea se întrebă de asemenea, dacă nu cumva îşi căuta scuze. Privind lucrurile la rece, era pe cale să comită un îngrozitor abuz de încredere profitând de încrederea lui Téraï pentru a-şi aduna arme contra lui şi amicilor lui. Era deci necesar ca aceşti prieteni să rămână demni de dispreţ, să reprezinte un pericol sau un obstacol pentru ceea ce avea de apărat, dacă voia să-şi păstreze propria stimă. Dar pe măsură ce timpul trecea, această poziţie devenea din ce în cea mai dificilă de menţinut. Ea încerca să-şi liniştească conştiinţa, spunându-şi că în fond Ihambéii şi celelalte triburi se vor adapta la civilizaţia umană şi că ea va veghea pentru ca dominaţia B.I.M.-ului să nu fie prea crudă.

— Ei, Stella! Visezi la ceea ce vei scrie în ziarul tău mincinos?

Ea tresări şi roşi, simţindu-se aproape descoperită. Sub aparenţa brutală, Téraï poseda un spirit pătrunzător, care nu o dată o pusese în încurcătură.

— Nu ştiu de ce am acceptat să-ţi fiu ghid, mai spuse el. Poate fiindcă am simţit că erai gata de orice ca să-ţi culegi documentele, chiar şi singură! Şi ar fi fost păcat să vezi pe cineva atât de drăguţ pierind sub săgeţile Umburusilor, sau să servească de cuib pentru niambas! Dar o să mă căiesc, bineînţeles!

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Există pe această planetă un veritabil mic demon înaripat, *bilrini, Microraptor ferox,* cinci centimetri lungime. Acesta distruge cuiburile celorlalte pseudo-păsări, florile şi ucide cu ciocul său otrăvit animale mult mai mari ca el. Ei bine, când găsesc vreunul prins într-o plantă carnivoră, îl eliberez. Sunt prea frumoşi ca să moară atât de îngrozitor.

— Şi te temi de limba mea otrăvită?

— Ei! Dacă ai intenţii rele împotriva acestei lumi, îi poţi face mult rău. Chiar dacă ai intenţii bune, odată ce

articolul ar fi scris din nou pentru a place publicului, paguba ar fi încă şi mai mare!

— Toţi cititorii sunt deci nişte imbecili în ochii tăi?

— Nu. Pur şi simplu sunt intoxicaţi. Ar trebui, pentru început, ca ziarele să spună adevărul de care îşi bat joc, ca apoi cititorii să fie capabili să reflecteze. Poate asta ar fi posibil numai dacă ar sări în aer staţiile de radio şi televiziune şi s-ar închide toate agenţiile de publicitate, dacă s-ar înceta să se pună semn de egalitate între civilizaţie şi maşinile inutile…

— Şi revenirea la stadiul în care sunt prietenii tăi, fără îndoială?

— Nu, bineînţeles! Dar la ce bun să discuţi cu un Pământean? În trei zile vom ajunge la Kintan, port fluvial al imperiului Kénoat şi capitala sa în acelaşi timp, pe Iruandika de jos. Ai să vezi acolo, cel puţin aşa sper, o altă formă de civilizaţie care se află în stadiul tehnic al vechii Asirii, dar cu un cu totul alt fundament moral.

— De ce spui: sper?

— Ştiri noi…

El reîncepu să vâslească, Stella contempla monotonia malurilor joase, cu arbori şi mărăcinişuri care împiedicau vederea savanei şi a animalelor. Din când în când, o spinare neagră ieşea la suprafaţa apei şi, după caz, Téraï continua să vâslească liniştit sau îşi pregătea arma pentru orice eventualitate. Dar nimic nu atacă piroga.

— Pot să iau cealaltă vâslă? Am fost destul plimbată ca o prinţesă!

— Dacă vrei…

Timpul se scurgea mai repede, dar curând braţul Stellei obosi şi fu obligată să renunţe. Cerul plumburiu domina întinderea şi se contopea la orizont cu apele râului. Piroga care-i purta pe Laélé şi pe fratele său plutea la câţiva metri în stânga şi Stella privea fără să vadă micile ondulări de evantai lăsate de barcă.

Téraï cânta ceva trist, cu jumătate de voce, şi oboseala care îl ajungea îi dădea cântecului un aer de frumuseţe stranie. Stella îşi aminti de cântecele pământene ale tăietorilor de lemne şi deschizătorilor de drumuri, care povesteau despre melancolia vieţii, de poveşti de dragoste scurte, de prietenii abia începute şi imediat sfârşite, despre fatalitatea despărţirii în zori, aproape de cenuşa focului stins.

— Ce cânţi?

El tresări ca dintr-un vis.

— Valurile lui Iruandika.

— E frumos.

— N-ar trebui să-l cânt, e cântec al femeilor! Dar, în această privinţă, Ihambéii au împrumutat de la mine o doză de ciudăţenie. Am făcut o traducere liberă, în franceză, a cântecului. Vrei s-o auzi?

— Cu plăcere.

El îşi puse vâsla jos, şi începu:

Valurile lui Iruandika
Duc piroga mea
Ité, Ité, nu mai eşti aici,
Ai plecat departe, din braţele mele.
În ceaţa zorilor!
De două ori am văzut cum urcă
În spatele muntelui cele trei selene!
Acum, fără tine arde focul sacru,
Tu ai plecat pentru totdeauna,
În ceaţa zorilor!
Se spune că o fată din Kéno
Ţi-ar fi furat sufletul!
Antafaronto s-o aibă în pază!
Tu ai plecat în barca ta,
Vâslind repede!

Vei reveni totuşi, eu ştiu,

Cu inima zdrobită de această himeră,
Dar am obosit de-atâta aşteptare
Şi am plecat, o să mă pierd în ceaţa eternă!

— E un cântec ihambé?

— Da, prietenii mei au suflet de poet. La drept vorbind, în textul original, nu este vorba despre inimă, ci de un organ care ar corespunde mai curând cu splina noastră! Nu se ştie cine l-a compus, nici când. A devenit un cântec tradiţional al femeii părăsite, sau al văduvei. Totuşi nu pare să fie mai vechi de patru sute de ani, căci Ihambéii nu trăiau pe atunci în bazinul Iruandika, ci în Betsihanka. E adevărat că înlocuirea numelui e uşor de făcut şi nu alterează ritmul.

— Vrei să mă înveţi şi pe mine?

— Nu aici. Nu ai dreptul. Că îl cânt eu, un bărbat, e de prost gust, dar în ceea ce te priveşte, ar fi un sacrilegiu. Mai târziu, când vom fi revenit la Port-Métal.

— Ce plictisitori pot fi aceşti Ihambéi cu obiceiurile lor!

— Dar ale tale, domnişoară? Ce părere ai de tabuul care, în toate reuniunile terestre, afectează subiectele serioase? Nu crezi că aş provoca scandal, la o eventuală recepţie a tatălui dumitale, admiţând că m-ar invita, dacă aş chema în vreun colţ pe unul din inginerii săi, să-i cer părerea despre o mină sau alta! Necioplitul care discută afaceri în afara biroului!

Ea râse.

— Este adevărat ceea ce spui. De multe ori mi-am ascuns căscatul în timpul acestor serate.

— Vezi, nu eşti cu totul pe dinafară! Nu-l iubesc pe tatăl dumitale, dar nu poţi ajunge la poziţia sa dacă nu ai inteligenţă, energie şi darul de a vedea ceea ce este important şi ce nu. Dar pentru tine, cuibul este acum făcut şi ar trebui să te gândeşti să-ţi faci unul care să-ţi aparţină!

— Şi oare nu asta fac? Ştii bine că sunt certată cu tatăl meu.

— Legea nu-i permite să te dezmoştenească cu mai mult de 75%. *Aurea mediocritas,* ar fi spus Horaţiu.

— Pardon?

— Iartă-mă, mi s-a băgat latină pe gât, pe când eram copil. Asta se mai învaţă încă în liceele puţin arhaice, ca cel din Papeete! Aşa că, din când în când, vei avea o avere destul de mare!

— Dar am dreptul s-o refuz!

— Vei avea curajul? Totuşi eu văd în tine o forţă care ar merita mai mult decât o viaţă sterilă pe un Pământ suprapopulat.

— Se mai pot face totuşi multe lucruri utile!

— Da, dar se fac foarte rar! Pe Pământ procesul e încheiat, Stella! Oh, el are încă în faţă multe zile frumoase, în ciuda putregaiului. Dar, priveşte-l! Se goleşte în fiecare zi de substanţă creatoare! Noi colonii se stabilesc în fiecare an, unde pleacă cei puternici, spiritele libere!

— Credeam că te opui colonizării!

— Există lumi locuibile în care nu există nici-o rasă inteligentă. Pe acelea trebuie să le cucerim.

— Atunci ce cauţi aici?

— Nu cuceresc, studiez! Nu ar fi existat niciun inconvenient, ca pe Eldorado să existe o mică colonie fără scop comercial, ci dimpotrivă. Am putea învăţa câte ceva bun de la indigeni şi i-am feri de prostii care i-ar putea costa scump. Dar nu trebuie să avem aici prea multă populaţie pământeană permanentă. Iată de ce lupt, pe măsura micilor mele posibilităţi, contra tentativelor B.I.M.-ului de a obţine carta lărgită. Ar însemna sfârşitul oricărei posibilităţi de civilizaţie originală pe această planetă. *Enguété, Eenko?*

Marele Ihambé arăta cu mâna un promontoriu.

— *Imbiti téké*!

— O să poposim acolo, traduse Téraï. Las totdeauna pe Eenko să aleagă locul, când suntem împreună. E planeta lui şi o cunoaşte mai bine decât mine.

Stella îşi strânse tremurând eşarfa în jurul umerilor. Noaptea se lăsase peste râu şi aerul era răcoros şi umed. Ihambéii înălţară repede două colibe din crengi, sub un copac cu flori mari, roşii. Focul lumina arbuştii de dincolo de cercul defrişat cu toporişca de Téraï. Indigenii dormeau deja într-unul dintre adăposturi, şi doar Téraï şi Laélé împărţeau veghea. Râul creştea liniştit, cu un uşor clipocit, iar pe celălalt mal, Anthia, cea mai mare dintre selene, părea înfiptă într-un copac ascuţit şi răsfrângea asupra apelor, o potecă de solzi auriţi. Din timp în timp, se auzea plescăitul unui animal acvatic, sau al vreunui peşte care sărea. Téraï îşi întinse braţele lungi.

— Iată un lucru pe care Pământul nu ţi-l mai poate oferi, Stella. O seară pe malul unui fluviu sălbatic!

— Te înşeli. Înafară de locurile primitive ale Amazonului sau Orinocului, am petrecut clipe asemănătoare în apropierea lacurilor americane sau canadiene.

— Bineînţeles, având la îndemână o maşină, un elicopter şi un radio. Şi te întorceai acasă, convinsă că ai făcut o baie reconfortantă de sălbăticie. Odată, pe când aveam 18 ani, am crezut că am găsit o insulă pustie pierdută în arhipelagul Toubouaï. Am plecat într-acolo din Tahiti, într-o pirogă cu o prietenă de vârsta mea. După trei zile, am auzit behăind un pick-up pe plajă! O mulţime de turişti – americani, francezi sau suedezi, nu mai îmi amintesc prea bine, au debarcat dintr-un hidroavion. Aici e altceva. Am putea dispărea fără ca cineva să afle vreodată de soarta noastră. Teoretic suntem încă pe teritoriul Ihambé, nu trecem frontiera decât mâine, după ce depăşim defileul care taie lanţul Munţilor Hétio. Dar niciodată nu vine nimeni în această regiune. Ei, dar asta ce mai e?

O gigantică siluetă neagră apăruse în cercul de lumină. Înalt de patru metri, animalul amintea de elefant, cu urechi mici, ciulite, şi două trompe din care ieşeau sunete metalice. Téraï smulse din foc o creangă aprinsă, o agită sub capul patrupedului, care o zdrobi sub greutatea sa şi

începu să zbiere înfricoşat, înainte de a o lua la fugă, într-un zgomot infernal de crengi călcate. Téraï se linişti repede.

VIGREL
70

— Nu te temi deci de nimic?

— Ba da, de păianjeni şi de fetele bătrâne, în special cele din Armata Salvării. Dar am fost curajos: biştarul nu e periculos decât în perioada rutului.

— Asta se numeşte biştar?

— Da, *Biştar gigas* Laprade. Kénoatii îi folosesc cum folosim noi elefanţii. Eu am botezat această fiară, după un vechi roman de anticipaţie american, găsit la un Chinez din Papeete şi unde, se găsea un animal care se aseamănă în mod curios cu animalul care l-ai văzut. Dar e timpul să dormim. Şi pentru ca să nu te temi de mine, Laélé va dormi cu noi.

Partea a doua

PARAZIŢII LEULUI

Capitolul I
IMPERIUL KÉNO

La cotul râului, oraşul apăru imediat, adunând între zidurile roşii un mănunchi de case cocoţate pe coline şi care dominau cu siluetele piramidale un templu şi palatul împăratului. Încă din ajun pirogile se încrucişaseră cu bărcile de pescari Kéno, oameni scunzi, cu pielea închisă şi părul scurt ca o perie. Téraï încercase o conversaţie cu doi sau trei în limba lor, dar nu primise răspuns decât scurte silabe. Apoi, câmpurile cultivate luaseră locul savanei.

Ei acostară aproape şi îşi legară ambarcaţiile. Între cheiuri şi fortificaţiile prevăzute cu o poartă păzită de două tunuri, se întindea o piaţă goală unde circulau căruţe pline cu peşte, cu pietre sau argilă, trase de patrupezi puternici, lipsiţi de coarne. Téraï îşi potrivi sacul pe spate, îşi puse arma în bandulieră şi înaintă, urmat de Stella şi Ihambéi, părând încă şi mai uriaş în preajma orăşenilor, dintre care prea puţini ajungeau la umărul său. Cum se apropiau de poarta cu canaturi masive de lemn fixate în bronz, îşi făcură apariţia soldaţi cu căşti şi armură. Téraï se îndreptă spre ei, făcând semn camarazilor săi să îl aştepte. Conversaţia fu lungă şi Stella văzând că Eenko şi tovarăşii săi îşi pregătiseră pe furiş armele îşi luă carabina. Geologul reveni în sfârşit.

— Complicaţii! Se pare că nu se mai pătrunde ca până acum în Kintan. Am cerut să vorbesc cu şeful gărzii de la poartă, Ophi-Tika, care mi-e prieten vechi. Dar acest lucru îmi confirmă informaţiile date de Ohémi, şi nu-mi place deloc!

Pe când aşteptau, Stella examină şi fotografie zidurile. Înalte de zece metri, terminate cu turnuri pătrate, totul măsurând aproape treizeci de metri, ele fuseseră construite în blocuri de lavă roşie, foarte sumar cioplite, lipite cu un mortar roz.

— Câţi locuitori?

— După câte ştiu eu, aproximativ cinci sute de mii.

— Cinci sute de mii!

— Imperiul Kéno este vast şi se întinde până la mare. Capitala este atât de excentrică, pentru că împăraţii au vrut totdeauna să fie aproape de munţii Hétio, munţii sacri.

— Oricum, cinci sute de mii!

— Babilonul număra mult mai mulţi! Iată-l pe Ophti-Tika. Vreau să-i vorbesc între patru ochi.

Ofiţerul se apropia. Un uriaş faţă de concetăţenii săi, în armura de bronz şlefuit strălucind în soare, cu faţa spână şi osoasă, luminată de surâs. Îl salută pe Téraï cu sabia. De această dată conversaţia fu scurtă, şi ei trecură pe sub poarta cea mare, încadraţi de soldaţi care le croiau drum prin mulţime.

Odată trecuţi pe poartă, ajunseră direct în oraş: un bulevard circular, larg de vreo zece metri, se întindea de-a lungul zidurilor, din care plecau o mulţime de străzi întortocheate, pavate cu pietre ascuţite şi alunecoase care se îndreptau spre inima cetăţii. Casele, cu două, trei etaje, construite din lemn şi chirpici, cu fundaţie de piatră, îşi uneau copertinele deasupra străduţelor, transformându-le în tuneluri întunecoase şi înguste. Un canal central servea de colector, dar mirosul era totuşi suportabil. Stella înţelesese motivul, văzând cum merge un şuvoi rapid.

— Da, spuse Téraï, ei utilizează o sursă intermitentă pentru curăţirea centrului. E interzis să arunci în canal ceva care ar putea să-l înfunde.

Pe scândurile servind de tejghele, aşezate pe pervazul ferestrelor în arc de cerc, negustorii etalau produse de băcănie, obiecte din piatră, lemn, aramă sau bronz,

bijuterii primitive, de multe ori frumoase, ornamentate cu superbe cristale sau minerale, tăiate cu stângăcie. În semiîntunericul din spatele prăvăliilor în care străbătea lumina slabă şi gălbuie a lămpilor cu ulei, care erau necesare şi în plină zi, mişuna o viaţă obscură, femeile cu treburile lor, copii jucându-se sau plângând şi nelipsiţii „puchis”, mici patrupezi care ţineau locul câinilor. Negustorii îşi prezentau marfa cu strigăte răguşite, cumpărătorii discutau cu voce tare şi de la unul dintre etaje se auzea un scârţâit de instrument care acompania vreun cântăreţ. Soldaţii escortei mergeau înainte respingând cu fermitate cetăţenii, dar fără brutalitate inutilă, cu coada lăncilor. Nimeni nu se formaliza, şi Stella avu impresia că era o civilizaţie primitivă, dar cumsecade. Strada urca, prăvăliile deveneau din ce în ce mai mari, mai bine luminate, şi brusc ieşiră într-un alt bulevard, mai larg ca primul, şi care de cealaltă parte avea o altă incintă mai joasă. În spatele acesteia răsăreau vârfurile copacilor înalţi.

— Acum am străbătut cartierul popular, sau mai curând cercul popular, spuse Téraï. Strâmtoarea străzilor este voită, ea facilitează apărarea, în cazul când duşmanul ar ajunge să pătrundă în oraş, ceea ce i s-a mai întâmplat de cinci ori în istoria sa.

— Dar asta favorizează şi incendiile.

— Casele sunt construite din lemn de „gau”, aproape incombustibil. Totuşi uneori ele ard, dar focul nu se extinde prea mult, graţie serviciului de pompieri care este foarte bine organizat.

Traversară cea de-a doua incintă printr-o poartă fortificată. Escorta îi părăsi, afară de căpitan. Stella scoase un strigăt de surpriză: oraşul interior era complet diferit de celălalt, bulevarde largi, perpendiculare, îl tăiau în dreptunghiuri de verdeaţă, în mijlocul cărora se înălţau case de piatră joase şi lungi, cu un peristil de coloane

graţioase. Contrastul era atât de izbitor, încât nu se putu abţine să spună: în sfârşit, civilizaţie!

Téraï se întoarse cu un surâs ironic pe buze:

Da —

,

civilizaţie. Dar ştii cu ce preţ? Acela al sclaviei! Acest lux, în această societate care ignoră oricare altă sursă de energie în afara muncii braţelor, nu se poate sprijini decât pe ea. De altfel nu este prea dură şi sclavii sunt relativ bine trataţi. Sau erau…

— Ce vrei să spui cum erau? …

— Am să-ţi povestesc. Lasă-mă să-i vorbesc bătrânului Ophti.

Se angajă din nou într-o conversaţie aprinsă cu căpitanul.

Laélé se apropie de Stella.

— Loc rău! Închis!

— N-ai mai fost niciodată aici, Laélé?

— Nu. Téraï de multe ori. Eu nu.

— De ce?

— Pentru că nu se ivise ocazia, domnişoară, interveni geologul. Şi încep să mă întreb dacă am făcut bine că v-am adus, şi pe una şi pe alta.

— De ce te temi?

— Nu prea ştiu. Dar au avut loc schimbări ciudate de la ultima mea vizită la Kintan. O să-ţi spun mai târziu. Iată casa mea.

Arătă pe o movilă o somptuoasă locuinţă de piatră roşie în stilul dominant al oraşului interior. Ei pătrunseră în parc, printr-o poartă arcuită, iar Stella remarcă zidurile groase şi înalte.

— O adevărată fortăreaţă!

— Nu-ţi vine să crezi!

Merseră de-a lungul unei alei ce ducea spre locuinţă, umbrită de arbori mari cu frunze de un verde închis. Un grup de Kénoaţi îi aştepta, femei şi bărbaţi, exprimând prin gesturi şi îngenuncheri bucuria de a-l revedea pe Téraï.

— Sunt sclavii tăi?

El se întoarse cu un licăr de furie în priviri.

— Eu nu am sclavi, domnişoară! Erau sclavi înainte de a-i cumpăra eu. Acum sunt la fel de liberi ca dumneata sau ca mine!

El urcă cele şapte trepte, se întoarse spre micul grup, le vorbi, arătând când pe Stella, când pe Laélé, când pe Ihambéi. Rămas puţin deoparte, căpitanul surâdea unei fete foarte frumoase. După câteva strigăte de bucurie, Kénoaţii se împrăştiară.

— V-am prezentat, spuse Téraï, Laélé ca stăpâna casei, dumneata, domnişoară, drept o prinţesă puternică a unei lumi îndepărtate Ténou-Sika!

Tânăra care zâmbise căpitanului se apropie.

— Ea se va ocupa în exclusivitate de tine, Stella. S-a născut la Port-Métal, înţelege şi vorbeşte engleza. Te va conduce în apartamentul tău.

— Veniţi, Alteţă, spuse ea foarte clar.

Stella o urmă de-a lungul unui coridor cu dale de marmură, cu pereţi de piatră albă ce adăposteau în nişe curioase statui umane sau animale, iar printr-o uşă din lemn negru pătrunse în camera care îi era destinată. Spaţioasă, dreptunghiulară, se deschidea într-un atrium cu arteziană în mijloc. Un pat, cu picioare de lemn sculptate reprezentând capete de animale, tapiserii multicolore decorând pereţii, o masă pătrată, două scaune şi un covor gros formau întregul mobilier. Lângă această cameră, o altă piesă mai mică oferea o piscină de câţiva metri pătraţi, o oglindă mare de bronz şlefuit şi un fel de coafor. Într-un fel de debara murală atârnau veşminte Kénoate.

— Stăpânul speră să vă placă acest apartament. Dacă aveţi nevoie de mine, bateţi în acest gong.

— Rămâi, Ténou-Sika.

— Cum doriţi, Alteţă.

— Nu-mi spune aşa, nu-mi place. Aş vrea să fac o baie. Aveţi săpun?

— Da, săpun venit de pe Pământ. În această cutie roşie.

Ea se dezbrăcă şi se aruncă în apa răcoroasă.

— De o săptămână n-am mai avut o asemenea plăcere! Nu te poţi scălda în Iruandika.

— Ah, nu, stăpână! Sunt foarte mulţi miluşi şi spiruşi acolo.

— Spune-mi, Ténou… Pot să-ţi zic aşa? Eu aparţin unui popor căruia nu-i plac numele prea lungi…

— Atunci spuneţi-mi Sika.

— Spune-mi, Sika, ai fost scalvă?

— Da! Am fost capturată pe când eram foarte tânără într-un raid al bogalilor, bandiţii colinelor de la Vest de Port-Métal şi vândută la piaţa din Tembeg-Ha. Din fericire, stăpânul meu nu era rău. N-am fost biciuită decât de două ori.

— Biciuită!

— Da, furasem sirop de tinda din bucătărie. Apoi stăpânul a murit şi am fost vândută din nou la o piaţă de sclavi de unde am ajuns la Kintan. Acolo, m-a cumpărat *Rossé Moutou.* Mi-a fost teamă, părea atât de mare şi de temut! Dar cum am ajuns în casa lui, m-a eliberat!

— Şi ai rămas la el?

— Părinţii mei au fost ucişi de bogali. La Port-Métal n-aş fi ştiut ce să fac. Aici sunt bine tratată şi plătită.

— Şi ceilalţi camarazi sunt liberi?

— Da, stăpânul nu vrea sclavi. El spune că e rău să vinzi oameni.

— Şi tu ce crezi?

— Mie mi-ar fi greu să-l contrazic! Pe Terra sunt sclavi?

— Dumnezeule, nu! Au existat pe vremuri, cu foarte mult timp în urmă!

— Atunci Terra trebuie să fie o planetă bună, cu toate că stăpânului meu nu-i place. Dar el nu se poate înşela. Trebuie să existe acolo alte lucruri rele!

Stella râse.

— Da, există. Şi bune de asemenea. Îl admiri mult pe domnul Laprade, nu-i aşa?

— Nu este un om, stăpână! E un semi-zeu! El poate ucide un războinic cu o lovitură de pumn! Poate alerga mai repede ca oricare altul, poate duce greutăţi de două ori mai mari ca propria lui greutate, el ştie tot! El…

— Este într-adevăr extraordinar. Şi ce părere ai despre nevasta şi prietenii săi?

Sika păru că se teme.

— Pot să vorbesc deschis? Stăpâna nu va spune nimic stăpânului?

— Îţi promit.

— Nu o cunosc pe stăpâna Laélé. Ceilalţi…, ceilalţi sunt sălbatici! Oh, dar nu-l critic pe stăpân! El are printre ei o escortă de încredere. Aici, toată lumea se teme de Ihambéi.

— De ce? Atacă imperiul Kéno?

— Acum nu, de când stăpânul se află printre ei. Înainte, ardeau satele, ucideau bărbaţii, furau femeile! Dar Kinfouşii, la nord, sunt şi mai răi, bineînţeles! Ei nu luptă cinstit, chiar dacă sunt mai numeroşi.

— Şi căpitanul căruia îi vorbeai?

Tânăra Kénoată roşi.

— Vrea să mai ia de soţie.

— Şi tu?

— Aş vrea, dar nu îndrăznesc.

— De ce?

— Dacă plec din serviciul stăpânului, nu vreau să rămân la Kintan. Acum sunt multe lucruri rele aici. Iar Tika este obligat să rămână până devine căpitan şef. Atunci va putea să comande o provincie la frontiera nordică şi acolo îl urmez bucuroasă.

— Tocmai la acei groaznici Kinfouşi?

— Dar acum există aici lucruri grave. Atât timp cât stăpânul este aici, nu mă tem. Dar fără protecţia sa, n-aş vrea să mai stau aici. Dacă vrea să vă povestească ce se petrece aici, o s-o facă.

— Şi faptul că ai fost sclavă nu împiedică această căsătorie?

— Nu. De ce? M-am născut liberă şi sunt liberă.

— Adevărat! Sika, atunci îţi doresc noroc. Ajută-mă să mă îmbrac.

— Dar, nu mai puteţi îmbrăca aceste haine, stăpână, sunt murdare şi rupte. Vă pot face altele, identice, dacă vreţi, şi-apoi am aici tot ce trebuie să vă îmbrăcaţi, dacă acceptaţi să purtaţi costumul nostru.

— Aveam destule schimburi! Dar cred că femeile umburus se distrează acum cu ele!

— Aţi trecut prin ţinutul umburu? Cu stăpânul?

— Da, şi mi-am pierdut toate bagajele.

— Fără el v-aţi fi pierdut viaţa! Iată ceva care vă va veni de minune.

Ea îi oferi Stellei o bucată lungă de ţesătură fină de un verde pal pe care i-o înfăşură în jurul corpului şi o fixă cu câteva ace de bronz.

— Daţi-mi voie să vă pieptăn acum. Aveţi părul ca aurul roşu! Aici nimeni n-are asemenea păr. De ce e atât de scurt?

— Aşa e moda, la noi.

— Ce păcat! Aveţi pielea atât de albă şi sunteţi şi înaltă. De ce stăpânul nu v-a ales, în locul unei sălbatice?

Şi tot vorbind, ea o coafa pe Stella, îi trecea peste obraz un ulei fin, cu slabă aromă de migdală.

— Iată! Sunteţi cu mult mai frumoasă decât soţia împăratului.

Ea se privi în oglindă. Drapajul ţesăturii care-i înfăşură corpul îi punea în valoare silueta, părul era răsucit în jurul capului şi ea recunoscu atunci că, chiar într-o recepţie la New York, ar fi avut prestanţă. Sika îi trecu în jurul gâtului un colier de pietre verzi, în care ea recunoscu surprinsă smaralde prost tăiate, dar superbe.

— E un cadou din partea stăpânului.

— Nu pot accepta! Pietrele acestea fac o avere pe Pământ!

— Şi aici lau fel, dar stăpânul este foarte bogat.

— Eşti gata, Stella?

Vocea tunătoare a lui Téraï răsună din spatele uşii.

— Da, intră!

El fluieră şi se înclină.

— Salut, prinţesă barbară!

— Mulţumesc, dar nu pot primi cadoul tău.

— *No strings attached*! Nu-mi datorezi nimic pentru el.

— Dar e o nebunie…

— Deloc, eu am câteva zeci de kilograme. Am avut noroc, acum trei ani, în munţii Khounava. Un zăcământ fantastic! Păcat că bijutierii indigeni sunt atât de prost dotaţi pentru tăierea lor. Levy şi Jacobson, la New York, ţi-l vor fasona cum trebuie. Vino să mâncăm, apoi am să-ţi vorbesc.

Téraï desfăşură pe masă un plan al Kintanului.

— Vezi Stella, peisajul se pretează foarte bine pentru apărare: între bucla lui Iruandika şi cea a Komarei care se varsă în prima, în partea de jos a oraşului, terenul formează o colină rotundă pe care este construit Kintanul. Punctul culminant fiind ocupat de palatul împăratului. Partea restrânsă dintre cele două râuri, a doua colină, alungită dinspre sud-sud-est spre nord-nord-vest, barează aproape în totalitate trecerea. Fortificaţiile externe urmează cele două cursuri de apă, apoi escaladează această colină dinspre Hratù. Vârful său aplatizat constituie locul armelor, unde se desfăşoară paradele armatei, iar la extremitatea sudică se află vechiul templu Béelba. Casa mea se află situată aici, jos, pe panta vestică.

— Tu ai construit acest palat minunat?

— Nu, l-am cumpărat de la prinţul Sofan, nepotul fostului împărat. După cum vezi, Kintamul e uşor de apărat. Kénoaţii sau cum spun ei înşişi, Kénoaba, sunt un popor paradoxal: posedă o excelentă armată, bine

antrenată şi bine comandată, abili ingineri militari, dar care ca războinici nu fac două parale! În esenţă ei sunt negustori, agricultori şi artizani.

— Ce organizare socială au?

— Clasică. Împăratul, nobilii, sau mai curând şefii, pentru că nu există o nobilime veritabilă, preoţii, negustorii, soldaţii, meşteşugarii, cultivatorii şi apoi sclavii. Asta în ordinea priorităţii.

— Religia?

— Politeism moderat. Mulţi zei, dar numai doi importanţi: Klon, zeul celest, zeul fulgerului, al vântului, al ploii etc., şi Béelba zeiţa pământului, a apelor, a fecundităţii animale şi vegetale. Bineînţeles, preoţii celor doi zei nu se iubesc deloc. De altfel, eu bănuiesc aici un fel de sincretism între o antică religie toniană indigenă şi o religie altădată războinică, a invadatorilor, dar asta datează cu siguranţă de multă vreme. Eu sunt, sau mai curând eram, în relaţii bune cu ambele clanuri. Dar se pare că adepţii lui Béelba se răscoală. Se spune că ei l-au asasinat pe bătrânul împărat pentru a asigura tronul nepotului său Oïgotan, fratele lui Sofan care a construit casa în care ne aflăm. Îl cunosc pe Oïgotan şi nu-mi place deloc. Şi în sfârşit, un lucru şi mai grav, ei ar fi reformat cultul, reintroducând sacrificii sângeroase. Asta mă nelinişteşte. E aşa de puţin conform cu mentalitatea actuală a Kénoaţilor încât sunt aproape sigur că există în joc influenţe din afară!

— Ce vrei să spui?

— Anul trecut, după plecarea mea au avut loc primele sacrificii omeneşti! Ca din întâmplare, sorţii au căzut pe familiile fidele acelei politici vechi, aceea a împăratului asasinat: fără război, fără cuceriri. Reforma vechiului cult a fost însoţită de miracole, după câte mi-a spus Ophti-Tika. Eu personal nu cred în miracole, ci doar în cele care ar putea fi produse de o ştiinţă avansată.

— Şi pe cine bănuieşti?

El nu răspunse imediat, scrutând-o gânditor.

— Eşti într-adevăr ceea ce pretinzi, Stella? spuse după un timp.

— Cum?

— Eşti într-adevăr o simplă ziaristă?

— Dar ce-aş putea fi altceva?

— Ochii şi urechile B.I.M.-ului, spuse el cu brutalitate.

— Eşti un om imposibil! Ţi-am spus doar că sunt certată cu tatăl meu, că m-a alungat…

— Eh! Asta spuneau ziarele. Dar un om cu puterea lui Henderson poate cumpăra ziarele.

— Atunci cum aş putea să-ţi dovedesc?

Téraï surâse ironic.

— Foarte uşor! Până la cearta dintre voi, ai fost mâna dreaptă a tatălui tău. Mă poţi informa deci despre proiectele sale, în ceea ce priveşte Eldorado.

— Îmi cer să-l trădez?

— Dacă te-a izgonit cu adevărat…

— Nu-mi trădez foştii prieteni, cu atât mai mult familia!

— Şi actualii prieteni?

— Eu îmi aleg singură prietenii!

— Ceea ce înseamnă că eu nu fac parte dintre ei? Pentru mine puţin îmi pasă. Dar pentru această lume şi pentru prietenii mei îmi pasă! Există în această bruscă reformă religioasă, în această sinistră trecere, într-un an, de la ofranda fructelor la sacrificii omeneşti, ceva inexplicabil. Ca şi cum o putere ocultă ar vrea, pentru scopuri personale, să transforme paşnicul imperiu Kénoat într-o putere sângeroasă şi expansionistă. Aceeaşi forţă ascunsă care distribuie puşti Umburusilor! Oh, nu te nelinişti, o voi găsi. Sau poate eşti convinsă că oamenii voştri de la Port-Métal sunt stăpânii acestei planete? Ei de-abia controlează câţiva kilometri pătraţi. Aş putea să-i mătur în câteva zile dacă ar fi necesar. Şi eu aş putea să distribui arme. Dar nu voi fi niciodată atât de ticălos să propag o religie care prin

miracole trucate să-şi câştige adepţii cu sutele, ca aici, la Kintan!

— Te asigur că nu ştiu nimic despre această problemă!

— Aş vrea s-o cred. Dar asta nu înseamnă că nu cunoşti nimic din proiectele B.I.M.-ului. Să-ţi spun eu care sunt! Şi să-mi răspunzi dacă am ghicit bine. Nu e prea greu. Cunoşti originea B.I.M.-ului. Înainte de unificare, în 2001, Biroul Internaţional al Metalelor se constituia sub egida Naţiunilor Unite pentru a repartiza în mod echitabil bogăţiile minerale, în acelaşi timp cu Biroul Cerealelor, etc… Când s-a constituit Guvernul mondial, în mod natural B.I.M.-ul devenit biroul minelor, iar când planetele sistemului solar au fost cucerite, minele depinseră de asemenea de ei. În 2070 avu loc prima expediţie interstelară. Directorul de atunci, Dupond, supuse la vot decretul de extindere la planetele extrasolare. Toată lumea îl ironiză atunci. Cum să importi mineral din alte sisteme? Efectiv, până în 2123, preţul de cost ar fi fost în afara legii. Dar tot atunci Larssen inventă transmiţătorul subspaţial de materie. Inutil însă pentru colonizare: nimic organizat, om, animal, vieţuitoare sau maşină nu-l poate utiliza fiindcă, la recepţioner totul ajunge sub formă de pudră amorfă, dar cel mai perfect instrument colonial deoarece colonia poate exporta materiile prime la preţuri scăzute şi nu poate importa produse manufacturate decât prin astronave, ceea ce o împiedică să fiinţeze industrii rivale, aducând astfel maşini. Ştii de asemenea cum bunicul tău, Thor Henderson, puse monopol pe B.I.M. Mai ştii cum, prin corupţie, îl numi pe fiul său succesor. Apoi B.I.M. a devenit adevărata forţă, aproape adevăratul guvern al Pământului. S-a justificat colonizarea planetelor, chiar locuite, povestindu-se poporului că minele terestre sunt secătuite. Dumnezeule, B.I.M.-ul a avut chiar tupeul să ridice o statuie la Osborn! Teoretic, nu este decât un birou de guvernământ federal, practic însă el are în mână toate minele, toate topitoriile şi cea mai mare parte a industriei

metalurgice! Şi ce s-a întâmplat cu Tom Duskin, chimistul care descoperise un plastic capabil să înlocuiască metalele uşoare în aproape toate aplicaţiile lor? Sinucis după ce a ars toate notiţele, he?

— Dacă poporul ar judeca B.I.M.-ul nefast, ar putea…

— Poporul! Tu îmi vorbeşti de popor! Dar poporul nu mai există! E îndopat cu propagandă până în măduva oaselor, prin radio, prin ziare, prin tridimensional! De ce şi-ar face poporul probleme? I se dau frumoase jucării, maşini suflate cu crom şi aurite inutil! Elicoptere de titan! Maşini de spălat placate cu argint! Trebuie să meargă strună uzinele, nu? Şi-atunci, dacă asta înseamnă o planetă în plus masacrată, ce-i pasă lui? Sălbaticii doar trebuie civilizaţi, nu? De altfel, nu sunt oameni!

— Există planete protejate!

— Da, protejate de B.U.X., de Biroul de Xenologie. Dar numărul lor este de unu la sută. Totuşi e o treabă bună şi trebuie să-mi scot pălăria! Cincisprezece crucişătoare jalnice pentru cartografierea galaxiei, contactul cu rasele neumane, încercarea de a împiedica o exploatare prea neruşinată a cosmosului! Şi după cum anunţă ziarul pe care îl reprezinţi, ei întârzie extinderea civilizaţiei pentru păstrarea terenurilor de studiu la dispoziţia câtorva savanţi pe jumătate nebuni! Într-o bună zi, vom da peste o rasă puternică, o rasă care ea însăşi va fi posesoare de nave spaţiale! Poate că ei ne supraveghează deja, fără ştirea noastră. Cosmosul este infinit şi ar fi o înfumurare, nu crezi, să gândim că noi suntem rasa aleasă, dacă există vreuna! Ce mutră vom face în ziua primei întâlniri de acest fel! Iată ce pacifişti suntem! Iată ce am făcut!

— Ce ai vrea să-ţi spun? Că ai dreptate? Şi cine-ţi garantează că rasa asta, dacă ea există, este paşnică? Poate am fi fericiţi să avem la spate puterea creată de B.I.M.!

— Şi fără aliaţi? Ce crezi că vor face Thikanienii, de exemplu? Eu unul ştiu: o să ne dea un picior în spate, bucuroşi!

— Atunci ar trebui să-i zdrobim cât mai avem posibilitatea.

— Încântător! Ca şi pe Indieni, nu? Numai că pe aceştia i-aţi scăpat: nu mai există albi puri în Mexic sau America de Sud! Dar începusem să-ţi povestesc ce vrea B.I.M.-ul: carta deschisă! Au mai încercat, dar au dat greş în faţa parlamentului mondial. Sunt puţine şanse de reuşită, iar cea mai mare ar fi ca forţa conducătoare din Eldorado să ceară ea însăşi alianţa terestră. În prezent nu există forţă conducătoare, dar ea este în faşă, în imperiul Kéno. Nenorocirea e că n-are chef să ia amploare. Şi pentru ca această situaţie să nu dureze le trebuie un alt sânge în vine! Trebuie ajutaţi, schimbată mentalitatea statică, trebuie civilizaţi în sfârşit! Şi acţionat în aşa fel ca totul să fie în mâinile lor. Ce ar zice parlamentul mondial şi drăguţa opinie publică dacă s-ar afla pe Pământ că aici se practică sacrificii omeneşti? Căci de această dată se va ţine cont de asemănarea fizică între indigeni şi noi. Dacă tu pierzi, eu câştig. Dacă protestezi, ţi se închide gura şi până la urmă tot eşti jefuit! Şi dacă lucrurile scapă de sub control, ei bine, se va interveni pentru a se pune capăt războaielor dintre Ihambéi şi Umburus, sau între vânătorii sălbatici şi paşnicii ţărani din Kéno! Nu-i aşa, domnişoară Henderson?

— Te asigur că tatăl meu nu mi-a vorbit niciodată de asemenea proiecte! Şi chiar dacă ar fi aşa, ce ai putea face?

El zâmbi.

— Asta nu-ţi voi spune. Fiecare cu familia lui! Nu-ţi voi dezvălui planurile mele!

— Haide, Téraï, să fim serioşi. Eşti un om extraordinar, recunosc, dar nu te poţi opune unei planete întregi! Există şi adevăr în ceea ce spui, şi eu regret dispariţia

civilizaţiilor primitive care ar fi putut evolua spre ceva frumos şi bun… sau la fel de bine spre hidoşenie răutate. Poate, într-adevăr, Pământul a ales un drum greşit! Dar nu poţi schimba nimic. Şi tu eşti Pământean, la rându-ţi! Dacă Terra ar fi atacată de rasa a cărei existenţă o bănuieşti, ai lupta şi tu pentru ea!

— Probabil, într-adevăr. Totul ar depinde de circumstanţe. Dar să lăsăm ipotezele: spune-i lui Henderson, când îl vei întâlni, că îi cunosc sau îi ghicesc planurile şi că mă voi opune pe toate căile. Acum am terminat. Nu ştiu dacă lucrezi pentru B.I.M. sau pentru ziar, şi nici nu-mi pasă. În ceea ce mă priveşte, nu-mi poţi face niciun rău. Dacă vrei să te însoţesc mai departe prin această lume, cu atât mai bine! Dacă vrei să te întorci chiar acum la Port-Métal, pot face apel prin radio şi mâine va veni un elicopter să te ia. Am spus ce-am avut de spus.

Se prăbuşi în fotoliul de lemn care scârţii sub greutatea sa şi o observă cu pleoapele pe jumătate închise, zâmbind amuzat.

— N-am de ales, spuse ea iritată. Sunt plătită să fac un reportaj.

— Bine. Mâine luăm prânzul cu noul împărat. E curios să te vadă.

Masa se apropia de sfârşit. În sala îngustă şi lungă, ferestrele înalte aruncau lumini aurite, în care praful ridicat se vedea ca nişte galaxii microscopice. De la locul său, Stella vedea toată masa de marmură neagră pe care coşurile cu fructe se aliniau multicolore şi feţele convivilor stând aplecaţi înainte, şi conversând într-o hărmălaie generală. Spre necazul ei, era aşezată destul de departe de Téraï, aflat alături de oamenii importanţi din imperiu. La stânga, un tânăr şef pălăvrăgea fără întrerupere, sub influenţa alcoolului, încercând să fie curtenitor, iar Sika, ghemuită în spatele ei, traducea îndulcind neroziile. Vecinul din dreapta o ignora ostentativ. Ea dădea semne

de plictiseală. La început, tradiţia barbară a dejunului o interesase, felurile de mâncare erau servite într-un mod atrăgător. Dar e greu de susţinut o conversaţie cu ajutorul unui interpret, şi mai ales când n-ai nimic de spus interlocutorilor.

Téraï era aşezat faţă în faţă cu împăratul, un om scund, insignifiant, cu faţa slabă şi dură şi vorbea aprins cu un bătrân, care după spusele lui Sika era Obmii, mare preot al cultului religios din Klon, zeul protector al imperiului. Păreau să fie în relaţii foarte bune. Mai departe de ei, un bărbat încă tânăr, ascetic, nu-i slăbea din ochi. Era Bolor, marele preot al zeiţei Béelba.

Împăratul se ridică şi toate discuţiile încetară, atât de brusc încât liniştea brutală avu efectul unui tunet. Toţi convivii, în picioare, înclinaseră capetele. Când după un minut şi le ridicară, împăratul dispăruse. Téraï mai rămase un moment cu Obmii, apoi îl părăsi. Stella îl întâmpină.

— Te-a plăcut Maiestatea Sa Imperială Oïgotan, îi spuse el.

— M-a văzut de departe!

— Bucură-te! Nici-o femeie nu se apropie de el, în afară de favorite! Ai putea să filmezi?

— Da. Ce facem acum?

— Ne întoarcem repede! Am veşti grave. Cheam-o pe Sika şi urmează-mă.

Ea se îndreptă spre locul unde o aştepta Sika. Un om o atinse şi ea recunoscu pe Bolor, cu capul plecat acoperit de gluga răsfrântă peste frunte. El lăsă să-i scape bastonul, se aplecă să-l ridice şi ea simţi cum el îi strecurase ceva în botina dreaptă. Cu iuţeală se ridică şi se îndepărtă cu paşi repezi. Ea observă repede, între gleznă şi cizmă, ceva alb, ca o hârtie împăturită. Fu cât pe-aci s-o scoată, dar realiză imediat că dacă Bolor recursese la acest truc într-adevăr existau probleme grave şi dorea să citească singură biletul. Înfrânându-şi curiozitatea, chemă servitoarea şi plecară.

Téraï părea grăbit şi mergea înainte supraveghind şi pândind mulţimea în stânga şi dreapta lor. Nu era înarmat – nimeni nu purta arme, în afară de gărzile din incinta palatului – şi avea un aer neliniştit. Ea îl auzi respirând uşurat, când, la poartă, căpitanul care era de pază îi înapoie revolverul şi cuţitul de vânătoare. El verifică cu grijă încărcătorul înainte de a-şi introduce arma în teacă.

— De ce te temi?

— Îţi voi spune mai târziu! Să mergem, repede! Să ajungem acasă!

Capitolul II

SACRIFICIUL LA BÉELBA

O luaseră pe bulevardul Prinţesa Théoba, care cobora panta, apoi pe strada Victoria Eternă. Théraï mergea pe mijlocul şoselei şi le ordonă să facă la fel. Dar nimic nu le stătu în cale şi ajunseră fără necazuri. Stella se scuză pretextând că-şi schimbă toaleta şi o expedie pe Sika. Când se află singură scoase mesajul. Era o foaie de hârtie indigenă, fabricată dintr-o coajă de pom, împăturită în patru. O deschise şi citi în engleză:

„Nu ieşiţi mâine sub niciun motiv, H…..”

Litera H era urmată de cinci puncte în linie întreruptă. Rămase stupefiată: cum acest preot dintr-o lume străină cunoştea semnul de recunoaştere pe care îl utiliza ea şi fratele mai mare în jocurile copilăriei? El era deci în legătură cu B.I.M.-ul? Ce însemna acest avertisment? Ce se înfiripa între tatăl său şi cultul din Béelba? Acest cult reformat care cerea sacrificii omeneşti! Oare Téraï văzuse clar jocul lor? Trebuie oare să-l prevină? El era duşmanul B.I.M.-ului, da, dar acum ea îşi dădea seama că nu dorea

să i se întâmple vreo nenorocire. Pe de altă parte, dacă îl avertiza, fără îndoială îşi trăda tatăl.

— Stella eşti acolo? Vreau să-ţi vorbesc.

— Da, da, poftim.

Ea ascunse mesajul sub cuvertură şi alergă să deschidă uşa.

— Nu te-ai schimbat încă? Bine, mai aştept.

— Oh, nu e necesar, dacă ceea ce ai să-mi spui e urgent.

— Este!

Ea îl urmă în camera care servea de birou. Fereastra se deschidea spre parcul minunat şi Téraï îl admiră o clipă, privind la arborii gigantici. Apoi se întoarse şi Stella fu izbită de aerul său neliniştit.

— Ce se întâmplă, Téraï?

— Ce se întâmplă? Infernul creşte sub picioarele noastre! Sunt nebun că v-am adus aici, pe tine şi pe Laélé! Ohémi avea dreptate şi ar fi trebuit să-l ascult, să iau o escortă mai numeroasă, nu doar cinci războinici!

— De ce te temi?

— De tot! Adepţii de la Béelba sunt deja cu miile la Kintan! Obmii nu mi-a ascuns că împăratul vrea să schimbe zeul protector al cetăţii şi să treacă de cealaltă parte. Bietul Obmii! În fiecare zi vede cum scade numărul credincioşilor săi! Cum să lupte împotriva rivalilor care practică levitaţia, care fac tratamente miraculoase, care aduc trăsnetul în templu, care fac să crească în câteva minute o vegetaţie mare acolo unde solul era sterp! Cum să lupte împotriva acestora jocurile sale de oglinzi?

— Dar care este pericolul pentru noi?

— Poate că nu este imediat, într-adevăr. Numai că eu sunt prietenul Ihambéilor, care, asemenea urmaşilor Klonului, consideră Rossé Mozelli drept munte sacru. Eu sunt deci, apriori, duşmanul lui Béelba. Dacă mâine Bolor o să-şi trimită fanaticii împotriva mea… şi a celor care sunt alături de mine, nu ne va fi prea bine la Kintan! O bună parte din ofiţerii armatei au fost deja convertiţi, m-a

informat Ophti-Tika. Armata care până acum era paşnică, dar care, odată fanatizată… Mă neliniştesc însă miracolele.

— Ah, scamatorii!

— Zău!

El numără pe degete:

— Unu, levitaţia: este posibilă cu ajutorul unui degravitator Levy-Thompson, tip 4, care se găseşte pe toate astronavele. Poate fi ascuns sub o haină largă, un anteriu preoţesc de exemplu. Doi, tratamente miraculoase: antibiotice şi raze biogenice. Bolnavii sunt aşezaţi „sub ochiul zeiţei”. Trei, fulgerul: un, lucru elementar, un generator Van de Graaf sau oricare alt tip. Patru, creşteri miraculoase: fitohormoni activaţi şi *Willamsonia exhubérans*, iarba magică de pe Behenor IV. Numărând cele patru miracole rezultă – intervenţie terestră! Vezi că aveam dreptate. Şi Obmii m-a prevenit că se pregăteşte ceva pentru mâine. Aşadar, interdicţie absolută să ieşiţi tu, Laélé, Sika şi toate femeile în general. Ah, da, uitasem să-ţi spun: sacrificiul zeiţei constă în extragerea pe viu a ovarelor uneia sau mai multor femei tinere!

El bătu într-un gong de bronz şi Sika apăru.

— Spune stăpânei Laélé să vină imediat. Cheamă şi pe Tonor, Ketan şi Enko.

Fata se întoarse peste puţin timp, urmată de doi Kénoaţi şi de însoţitorul Ihambé.

— Laélé?

— Nu e în camera ei, stăpâne.

— Caut-o!

Se întoarse spre cei trei bărbaţi, le dădu repede instrucţiuni. Aceştia plecară în fugă.

— Îmi iau precauţii. Pereţii vor fi păziţi de acum înainte. Vino cu mine.

În spatele unei coloane, o scară în spirală dădea acces pe acoperişul terasei înconjurată de un zid gros, crenelat.

— Asta e contribuţia mea la arhitectura palatului.

Se îndreptă spre un bloc cubic zidit în mijloc de aproximativ doi metri lăţime, închis printr-o uşă consolidată cu metal, scoase din buzunar o cheie plată, sofisticată şi deschise. Aici, găsi cinci mitraliere, cutii cu muniţii şi grenade.

— Ai şti să te foloseşti de aceste arme? Sunt fabricate la Chicago de Compania North American Weapon, controlată de B.I.M.

— Am învăţat să le folosesc când mi-am făcut serviciul timp de două luni în miliţia planetară.

— Pentru moment, această glumă va prinde bine. Mi se poate întâmplă ceva rău, Stella. În acest caz, iată perechea cheii. Oamenii mei ţi se vor supune.

— Dar cum voi putea să mă fac înţeleasă?

— Toţi cunosc câteva cuvinte în franceză sau engleză. E suficient.

El scoase din rezervă o cutie de grenade şi închise uşa.

— O s-o coboare băieţii mei.

Jos, Sika aştepta îngrozită.

— Stăpâne, stăpâna a plecat la piaţa de ţesături.

Téraï păli.

— Trimite repede cinci oameni s-o caute!

— Au plecat deja, stăpâne!

— Foarte bine, Sika. Mulţumesc. Ce dracu, nu putea să aştepte s-o însoţesc şi eu! Ah, femeile! Toate sunt la fel. Îi trebuiau aceste stofe tocmai acum! Tonor, e o cutie cu grenade acolo sus. Coboar-o, amorsează-le şi dă-le paznicilor. Trei de fiecare!

Solul se zgudui.

— Un cutremur? spuse Téraï pe un ton neîncrezător. Veniţi!

Alergă spre o construcţie joasă, în parc, unde se afla un seismograf. Banda de hârtie nu arăta decât o linie foarte uşor ondulată, apoi două bruşte bucle de mare amplitudine. Téraï consultă şi celelalte aparate, când se

auzi un uruit subteran prelung. Acul desenă o serie de zigzaguri. Téraï privi cadranul seismografului.

— Epicentrul se află la 30 km Nord… Ia staţi, la 30 km Nord sunt vulcanii gemeni Kembo şi Okembo! Dar sunt stinşi. Probabilitatea de trezire spontană e practic nulă! Fără niciun semn prevestitor…

Ieşiră. Departe, spre nord, în asfinţitul soarelui urca o coloană înaltă de fum, neagră cu reflexe aurii.

— Încă un miracol, spuse Téraï sarcastic. Dar, de data aceasta, un miracol costisitor! Torpilare magmatică cu bombe cu fuziune. Ca din întâmplare, sanctuarul original din Klon se găseşte – se găsea! – chiar între cel doi vulcani. Nu va îi greu de explicat că mânia zeiţei Pământului a lovit templul unui zeu fals, Obmii îşi poate număra pagubele!

Solul se zgudui din nou violent, de această dată fură nevoiţi să se prindă de un pom pentru a nu fi trântiţi. Trunchiurile copacilor plesniră, o ploaie de crengi căzură, şi din spatele peretelui parcului se auziră zgomote de prăbuşire şi ţipete de groază. Uruitul subteran se auzi din nou, apoi se diminuă, încet, încet. Palidă, Stella îl privi pe Téraï.

— Gradul 7-8 spuse el calm. Destule stricăciuni probabil, în oraşul de jos. Era de aşteptat să se întâmple aşa. Vreun imbecil a făcut pe vrăjitorul iniţiat!

— Crezi că se mai repetă?

— N-aş putea să spun. Nu cred. Zona unde se află Kintanul de obicei e stabilă, vreau să spun că seismele depăşesc rareori gradul 3. Dar trezind vulcanii cu bomba H, s-a putut schimba totul. Drace, măcar de s-ar fi întors Laélé!

— Nu te duci s-o cauţi?

— Nu! Nu pot părăsi casa înainte să ştiu ce se urzeşte: mai mult de o sută de persoane, bărbaţi, femei, copii contează pe mine să-i apăr.

— Te temi să nu i se fi întâmplat o nenorocire, nu-i aşa?

— Da. Dacă n-a ucis-o cutremurul, care cred că deja are victime, riscă să fie răpită de ticăloşii din Béelba!

— Nu crezi că ar fi mai prudent să-ţi chemi în ajutor asociatul?

— Am încercat să-i vorbesc în această dimineaţă, înainte să merg la palatul imperial. Nimeni n-a răspuns! Nici ajutorul celor de la B.I.M. nu-l voi cere. Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat lui Igricheff! În concluzie, totul nu miroase deloc a bine. Să ne întoarcem să vedem cum a rezistat casa la zguduituri.

Imensa clădire era doar crăpată. Urcară pe terasă. În amurgul care se lăsa, coloane de flăcări urcau înspre sud, în oraşul de jos.

— În alte condiţii te-aş fi condus să vezi pompierii la treabă. E foarte curios. Kénoaţii mai au şi darul organizatoric. Ajută-mă să scot două mitraliere, vom avea nevoie de ele probabil foarte curând.

Când se făcu noapte cei cinci oameni se întoarseră fără Laélé. Téraï se frământa. Servitorii bătuseră toate pieţele, toate străzile negustorilor. Un fel de teroare se abătuse asupra oraşului, chiar înaintea seismului, închizând gurile. Ici şi colo întâlneai preoţii din Béelba, circulând tăcuţi şi aroganţi. Nu erau în afara caselor nici-o fată tânără sau femeie. Cetatea întreagă era în aşteptarea unei catastrofe. După cutremurul de pământ care goni locuitorii din casele lor, urmă panica, împiedicându-i pe soldaţi şi pompieri să cureţe ruinele şi să stingă focul.

— Se vorbesc nişte lucruri, stăpâne, murmură unul dintre servitori îngrozit parcă de ce spunea.

— Da? Ce?

— Că tu ai atras mâna zeiţei, fiindcă ai adus sălbaticii în oraş.

— Bun, începe să se limpezească. Manevra este dirijată împotriva mea, a Ihambéilor şi a partidului păcii. Am fost prea mult timp absent şi acum sunt luat din scurt. Ah! Dacă măcar Laélé ar fi fost găsită nici nu mi-ar păsa de

rest. Îi pot ţine la respect timp de o lună de zile. Şi-atunci, când vor vedea că protecţia de la Béelba nu-i apără de gloanţele mele... Să aşteptăm, nu putem face nimic altceva.

Stella rămase singură printre coloane. Parcul era mereu străbătut de cei cinci Ihambéi, înarmaţi cu arcuri, sau de servitorii lui Téraï, cu mitraliere şi grenade. Niciun zgomot nu mai urca din oraş şi, sub lumina lunii roşcate al cărei nume îl uitase, liniştea era sinistră. O umbră se ivi lângă ea. Ea tresări, luă revolverul, apoi se calmă. Era Eenko. Acesta se aplecă spre ea şi spuse foarte încet, într-o franceză stricată:

— Tu femeie rea. Dacă tu nu aici, Laélé nu ieşit singură. Dacă ea moartă, şi tu moartă!

Apoi dispăru ca o umbră.

— Eu sunt, Stella, să nu tragi!

Téraï se rezemă cu spatele de o coloană, aşezându-se lângă ea.

— Nu ştiu ce să fac! Sunt nebun de nelinişte! Ştiu, pentru tine, Laélé este o indigenă, o fiinţă neomenească. Pentru mine, de la moartea părinţilor mei, ea a însemnat toată tandreţea lumii. Nu o am decât pe ea şi pe Léo. Igricheff... Igricheff trebuie să fie mort şi el, altfel ar fi răspuns la apel. Şi Léo a rămas la Ihambéi.

— Asociatul tău era poate absent când ai lansat apelul.

— Nu, este imposibil. Oriunde s-ar fi aflat, apelul meu i-ar fi parvenit. Cred că a fost ucis. Se dă marea lovitură şi eu nu sunt pregătit. Am pierdut timp făcând pe ghidul. Chiar dacă nu m-ai minţit, ai făcut jocul B.I.M.-ului doar prin prezenţa ta alături de mine.

— Dar crede-mă, oricum, că nu am nimic de-a face cu această religie sângeroasă care încearcă să fie împământenită aici!

— Într-adevăr, poate nu eşti decât o jucărie. Ce se întâmplă, Kéron?

— Soldaţi la poartă, stăpâne.

Stella îl urmă fără ca el să observe. Poarta parcului era întredeschisă şi, în lumina roşie a torţelor, Ophti-Tika aştepta în fruntea a zece oameni. Prezenţa sa păru să-l liniştească pe Téraï. Discuţia fu scurtă. Căpitanul salută, îi întinse Pământeanului un sul de pergament. Téraï îl desfăcu, se apropie de o torţă şi citi fără ca vreun muşchi de pe faţă să i se clintească.

— E rău?

— Pfu! Un ordin de la împărat. Ihambéii trebuie să părăsească oraşul mâine în zori. N-a îndrăznit să mă expulzeze. Nu aş cere altceva decât să mă supun, să mă retrag din capcana din care am căzut atât de stupid, orbeşte. Dar cum ieşim din incintă vom fi atacaţi şi masacraţi. Măcar dacă l-aş fi luat pe Léo! I-aş fi încredinţat un mesaj pentru Ohémi şi în zece zile toată confederaţia Ihambé ar fi fost lângă zidurile Kintan-ului, înarmată, şi atunci am fi putut sta de vorbă. Astfel stând lucrurile, nu pot decât să refuz, adică să declar război imperiului Kéno. Dacă Laélé era aici, nu-mi era atât de teamă!

Se apropie de ofiţer şi îi vorbi în limba Kénoaba. Tika scutură capul în semn de negaţie şi, cu un gest violent, aruncă suliţa scurtă care se înfipse vibrând în poartă. Apoi soldaţii făcură stânga-mprejur şi plecară.

Abia trecuseră de colţul străzii când Téraï examină arma.

— Da, exact ce am gândit. Oficial, gestul vrea să spună: nu ne mai putem întâlni decât cu armele în mână. Dar priviţi!

Tăie cu cuţitul corzile înfăşurate în jurul suliţei. Pe lemn era lipită o bucăţică de hârtie cu semnele scrisului kénoat. Febril, Téraï o dezlipi şi îşi muşcă buzele.

— Veşti de la Laélé. Proaste. Este prizoniera preoţilor din Béelba şi trebuie să fie sacrificată mâine în zori, împreună cu alte şase femei, la templul roşu, în piaţa armelor. În prezent e închisă în subteranele templului.

— Dumnezeule mare! Nu se poate face nimic pentru ea?

— Ba da! Cel puţin am să încerc. Ne mai rămân câteva ore până în zori.

*
* *

Téraï îşi verifică din nou grenadele prinse la centură, revolverele, şi examină cu atenţie puşca.

— Iată! Ţi-am arătat totul aici. Dacă nu mă întorc, preia comanda. Mai încearcă odată să chemi Port-Métal. Spune-le că fata lui Henderson e în pericol. Dacă asta n-o să-i facă să zbârnâie, atunci nu ştiu ce altceva i-ar putea mişca. Şi mai ales să nu ieşi afară!

Cuvintele îi amintiră Stellei avertismentul pe care îl primise şi brusc, fără să se gândească, se decise:

— Aşteaptă! Am ceva să-ţi spun.

Ea îi povesti scena din sala palatului, biletul strecurat în cizmă cu semnul de recunoaştere. El încruntă sprâncenele.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme! Asta n-ar fi schimbat mare lucru, fără îndoială, fiindcă Laélé era deja prizonieră când ai primit mesajul. Bine. Acum n-am timp să elucidez problema. La revedere, *miss* Henderson!

— La revedere, Téraï, şi noroc!

El dispăru în fruntea celor cincisprezece oameni înarmaţi pe care-i luase cu el, se îndreptă spre capătul parcului unde trebuiau să treacă zidul. Rămasă singură, ea urcă pe terasă. La est, colina cu piaţa armelor se desena neagră pe cerul care se lumina încet, încet. Încă o jumătate de oră până în zori. Oraşul era încă în întuneric, dar se puteau auzi paşii soldaţilor din patrule, iar în oraşul de jos rumoarea mulţimii de pe străzi. Îi veni chef să fugă după Téraï, să-l urmeze. Un ţipăt înăbuşit veni dinspre strada din continuarea parcului şi ea înţelese ca o santinelă plătise cu viaţa o clipă de neatenţie.

Aşteptă, cu Ténon-Sika lângă ea, gata să-i traducă cuvintele, să repete ordinele în microfoanele cuplate la staţiile cocoţate în copaci.

— Crezi că va reuşi?

— Stăpânul reuşeşte orice! Şi nu va fi singur. Mulţi nu acceptă aceste sacrificii, stăpână. Tika, vreau să spun căpitanul Ophti-Tika, mi-a spus că o mare parte din armată e ostilă acestor obiceiuri.

— Ai spus asta şi domnului Laprade?

— Bineînţeles! E datoria mea să-l ţin la curent cu tot ce îl poate interesa.

— Îţi iubeşti stăpânul, Sika?

— Nu e un stăpân oarecare, el e Stăpânul! Totul se pleacă în faţa lui, atunci când vrea. Şi totuşi nu e un om rău. Pentru el, am muri cu toţii, dacă ar trebui!

Stella nu răspunse, minunându-se încă o dată de devotamentul de care se bucura acest uriaş brutal şi barbar. Oftă. Măcar de-ar fi putut să lupte de aceeaşi parte. Nu-şi mai amintea că, numai cu câteva minute înainte, trecuse de partea lui, dezvăluindu-i mesajul secret al preotului din Béelba. Încă credea că el nu avea dreptate, că ducea o luptă sterilă, dar dacă B.I.M.-ul se ascundea într-adevăr în spatele sacrificiilor umane, ea nu mai putea să fie solidară acestuia din urmă.

Răsăritul se lumina acum. Dinspre colină se auziră bătăi de tobă, apoi un muget scos de mulţime. Fanaticii masaţi acolo aclamară îndelung şi ea ghici că salutau apariţia preoţilor sau a victimelor.

Apoi nimic. În oraşul de jos, liniştea absolută de-abia fu întreruptă de bătăile gongului de bronz dintr-un templu din Klon, unde se desfăşura o ceremonie de sacrificiu.

Brusc, îşi încordă auzul: auzise oare o împuşcătură? Urmară altele, în rafale, întretăiate de exploziile grenadelor, apoi un strigăt nesfârşit iscat din teamă şi furie. Ea se grăbi spre parapetul estic, în cealaltă parte a esplanadei, dar nu putu zări decât partea de sus a

templului şi, cu binoclul, mici forme negre alergând pe terasa superioară. Ropotul gloanţelor nu voia să înceteze. Téraï avea cu el o duzină de kénoaţi obişnuiţi cu uzul armelor de foc şi ea se cutremură la gândul ravagiilor pe care această grindină de gloanţe o făcea în mulţime. O nouă serie de explozii apoi, mai presus de strigătele populaţiei, urcă strigătul de război al lui Téraï: Iooohioohoo! urmat de o împuşcătură izolată. Oameni alergau pe stradă venind dinspre colină, stradă pe care o vedea în lung, din loc în loc ascunsă de vârfurile arborilor. Rafala de gloanţe reîncepu, mai aproape.

— Stăpânul! strigă Sika.

Zărise şi ea silueta masivă oprită un moment pentru a secera urmăritorii cei mai apropiaţi. Apoi copacii îl ascunseră vederii.

— Sika, tradu! Zece oameni să se repeadă până acolo. Toţi ceilalţi la posturi, pe ziduri!

Ea încărcă mitraliera.

— Praaa!

Rafala răsună foarte aproape. Din parc se auzi un zgomot de luptă, un bărbat urcă în fugă scările, ajunse pe terasă, strigă ceva şi dispăru din nou.

— Stăpânul e rănit, traduse Sika.

— Vin!

Tocmai când ajunse la colonade, patru bărbaţi apărură, ducându-l pe Téraï. Urmară şi ceilalţi, înarmaţi. Lupta părea că se sfârşise pe ziduri. Stella se aplecă peste geolog. O rană mare îi tăia obrazul drept şi tot creştetul capului îi era însângerat.

— O lovitură de piatră, pe când escalada zidul, explică un kénoat care vorbea engleza.

— Sika, repede la farmacie!

El nu prezenta nici unul din semnele de fractură craniană, iar ea nu avea destule cunoştinţe medicale pentru depistarea unui traumatism cerebral. Sika se întoarse cu o cutie de pansamente. Ea spălă rănile, tăie

părul năclăit de sânge şi văzu că piatra lovise tangenţial, smulgând pielea capului pe câţiva centimetri. Téraï gemu de arsura dezinfectantului, apoi deschise ochii şi încercă să se aşeze.

— Nu. Te mişca! Cum te simţi?

— Capul! M-a nimerit bine, porcul! Ce faceţi acolo? Toată lumea la arme!

— Liniştеşte-te! Totul e apărat.

— Ajutaţi-mă să mă ridic.

VIGREL

Se sculă în picioare, clătinându-se, sprijinindu-se pe doi dintre oamenii săi.

— Am pierdut toţi Ihambéii. Imposibil să-i opresc. Când Eenko şi-a văzut sora printre victime, a înnebunit! Şi eu la fel.

Se strâmbă de durere, se clătină pe picioare şi se ridică într-un teribil efort de voinţă.

— Laélé?

— E moartă! Eu am ucis-o! E tot ce am putut face pentru ea!

Întinse pumnul strâns în direcţia colinei.

— Acum e război, război adevărat, de neispăşit! Am să ard Kintan-ul dacă va fi nevoie, şi celelalte oraşe din Kéno! Numai dacă n-or să-mi dea toţi preoţii din Béelba. Să-i dau lui Léo! Ajutaţi-mă să merg în cameră. Stella, ocupă-te de apărare, mă doare prea rău capul să mai pot gândi. O să mă simt mai bine într-un ceas, două.

Dispăru în casă susţinut de oamenii săi. Dintre arbori apăru o siluetă neagră, plină de sânge, în care ea recunoscu pe Eenko. Războinicul şchiopăta, cu numeroase răni sângerânde. Se apropie încet, trecu prin faţa Stellei, privind-o cu ură, apoi se prăbuşi sub portic.

— Ai grijă, ocupă-te de el, Sika. Mă duc să văd cum se simte domnul Laprade.

Îl găsi aşezat pe pat, ţinându-şi capul în mâini, nepăsător la sângele care i se prelingea de sub bandaj. Ridică ochii spre ea.

— Vrei să ştii cum s-a întâmplat, nu? Un frumos articol pentru ziarul tău? Să-ţi povestesc!

— Nu, nu vorbi!

— Ba da, trebuie, altfel asta mă va sufoca! Am sosit pe colină fără probleme, strecurându-ne prin străduţe şi parcuri. Acolo se găseau deja o mulţime de locuitori, şi nu ne-am apropiat prea mult. Ne-am ascuns prin hăţişuri la vreo cincizeci de metri de templu, pe partea dreaptă. Se formase un triplu cordon de soldaţi între mulţime şi incinta

blestemată unde se afla altarul. Prin binoclu am putut vedea chiar cuţitele de sacrificiu. Apoi au apărut preoţii, după un vacarm de trompeţi, mulţimea a început să urle, a fost adusă o tânără, culcată pe piatră şi crac! repede, au spintecat-o de vie! Apoi alta, şi alta. Nu puteam interveni, nu-mi puteam risipi şansele şi aşa slăbite de a o salva pe Laélé! În sfârşit a apărut şi ea. Nu era ca celelalte, resemnate sau abrutizate de frică! Ea s-a luptat atât cât a putut şi mulţi din aceşti ticăloşi trebuie să poarte urmele unghiilor şi dinţilor săi. Când au vrut s-o culce pe altar, am tras, am doborât sacrificatorii şi ne-am năpustit înspre ei. Dar erau prea mulţi între ea şi noi! Cu cât omoram mai mulţi, cu atât soseau alţii. Şi am ucis, ucis, bărbaţi, femei, Ihambéii în jurul meu, în timp ce ceilalţi trăgeau la întâmplare. M-a izbit peste faţă un cap de femeie, smuls de o grenadă. În final ne-am dat seama că nu am fi putut reuşi. Apăruseră alţii sacrificatori acolo care o înhăţaseră din nou pe Laélé. Am făcut curăţenie în jurul meu, aruncând grenade, şi m-am trezit într-un cerc plin de resturi de leşuri, intestine într-o baie de sânge, am scos strigătul de luptă, în aşa fel ca Laélé să ştie că eram acolo şi am ochit în cap. A căzut ca trăsnită. Ei bine, după toate astea nu mai rămânea decât să scap cu viaţă ca s-o răzbun! Asta e. Ne-am întors şi când să sar zidul m-a izbit o piatră în cap.

Tăcu, apoi continuă.

— Fanaticii, Stella! Lucrul cel mai murdar, mai oribil şi mai periculos din lume! Mi-au ucis tatăl şi mama, au ucis-o pe Laélé şi au încercat să mă omoare şi pe mine. Dar le-am scăpat, Dumnezeule! O să le pun pielea în băţ, cel puţin pe planeta asta! Fundamentaliştii, nişte înapoiaţi mintali care cred în legendele din epoca bronzului! Şi aiuriţii lui Béelba care cred că dacă smulg ovarele unei fete vor creşte grânele! Şi cei mai răi dintre toţi sunt ai voştri, Stella, care cred că progresul material înseamnă tot, cei care confundă tehnica şi ştiinţa cu articolele de fierărie, cei care gândesc

că, fiindcă omul terestru, din noroc sau din întâmplare, este cu puţin înainte în acest loc al cosmosului, are dreptul şi datoria chiar de a-şi jefui vecinii, de a le impune civilizaţia sa, dacă pot să spun aşa! Şi care, pentru asta, fac uz de fanatismul semi-sălbaticilor! Vorbesc despre ştiinţă şi progres! Dar pentru Dumnezeu! Avea mai multă ştiinţă cel care inventa roata decât toţi inginerii lor la un loc, care-şi prostituează creierul pentru a produce maşini inutile, sau complicate inutil!

Scuipă cu dezgust.

— O să audă despre mine, prietenii tăi de la B.I.M.! Chiar dacă va trebui să pun această lume în carantină, ei tot nu o vor avea!

Încetişor, Stella părăsi camera. Téraï dormea. Afară, sub soarele strălucitor, parcul părea liniştit, până în momentul când trecu un kénoat cu armă. Mélik, şeful servitorilor se apropie de ea.

— Stăpână, cum se simte? întrebă el în franceză.

— Va trăi, nu te nelinişti. Ce este în oraş?

— Se luptă! Cei din armată care au rămas credincioşi lui Klon cu adepţii zeiţei Béelba. Şi băştinaşii se bat între ei.

— Ei bine, atâta timp cât se vor măcelări între ei, vom avea linişte.

Ziua trecu încet. Din când în când se auzeau dinspre cartierele din vale strigătele mulţimii furioase şi incendiile făceau ravagii în sud şi vest. Iscoadele trimise de Mélik se întoarseră cu veşti contradictorii: partizanii lui Klon erau în avantaj. Ba fuseseră zdrobiţi. Împăratul asasinat. Ba fusese văzut pe terasa palatului. Obmii încheiase pace cu Bolor, îl ucisese, îl cumpărase… Toate zvonurile unui război civil.

Sika era extrem de neliniştită: nimeni nu putuse da veşti despre Ophti-Tika. Nimeni nu-l mai văzuse de când adusese lui Téraï mesajul de la împărat. Dispăruse complet de pe scenă, tocmai el care era căpitanul gărzii zidurilor exterioare, post important ce îi asigura accesul în incinta

interioară a palatului şi care trebuia să fie unul dintre şefii rezistenţei contra partizanilor zeiţei Béelba.

Îşi făcu apariţia pe la orele cinci ale după-amiezii, pe neaşteptate. Numeroşi soldaţi urcară strada şi Stella dădu semnalul de alarmă. Dar soldaţii nu se apropiară, ci înconjurară parcul, ca şi cum s-ar fi pregătit să respingă un atac dinspre oraş. Când toate străzile fură sub pază, un ofiţer se apropie, iar ea îl recunoscu pe Ophti-Tika; el aducea primele veşti precise.

În oraş, dezordinea era în toi. O sută şaizeci de persoane fuseseră ucise în tentativa de salvare a lui Laélé şi de două ori mai multe rănite. Împăratul ordonase arestarea şi execuţia imediată a lui Obmii şi Téraï. O parte din armată refuzase să se supună ordinului. Dar apărătorii templului Béelba aveau de partea lor numărul, cea mai mare parte a populaţiei şi fanatismul. Puţin câte puţin, soldaţii, bombardaţi de pe acoperişuri, trebuiseră să se retragă, să cedeze teren şi acum erau înconjuraţi în jurul casei lui Téraï.

— Şi tu, unde erai? întrebă acesta din urmă.

— Am înţeles de la început cum o să decurgă lucrurile. Am mers pe şoseaua de Nord, călare pe birak, până la primul releu de poştă, am transmis un mesaj urgent pentru generalul Siten-Kan, şeful garnizoanei Yakun, explicându-i situaţia şi cerându-i să plece spre capitală neîntârziat. Kan este total devotat zeului Klon şi va fi aici în două zile.

— Bine. Până atunci, oamenii mei o să-i sprijine pe ai tăi. Dar chiar şi cu ajutorul lui Kan, nu suntem destul de numeroşi, şi vom fi bătuţi. Dacă i-aş putea anunţa pe Ihambéi…

Faţa căpitanului se întunecă.

— Nu! Eu sunt prietenul tău, ştii bine asta, dar nu vreau Ihambéi aici!

— Atunci suntem pierduţi! Ştii la fel de bine ca mine că majoritatea guvernatorilor, în imperiu, va aştepta să vadă

în ce parte atârnă balanţa, înainte de a interveni. Nu uita că împăratul e de partea béelbatrilor!

— Atunci ce e de făcut? Să vând oraşul sălbaticilor? Nu pot accepta!

Téraï se aplecă spre kénoat, dominându-l cu înălţimea staturii sale.

— Sunt două probleme în această afacere: mai întâi, a ta. Tu nu accepţi tirania preoţilor zeiţei Béelba, nici cruzimea lor inutilă. Cealaltă problemă sunt eu, care am de furcă cu ei. Vreau să-ţi fac o propunere, Tika. Dacă accepţi tu vei fi viitorul împărat din Kéno.

Căpitanul tresări.

— Faci parte din familia Ophti-Traïn? Deci eşti descendent în linie dreaptă al împăratului Tibor-Thuk? Ai deci tot atâtea drepturi la tron ca nimeni altul, odată ce Oïgotan şi Sofan nu mai există.

— Da, presupun. Dar poporul e fanatizat de béelbatri. Nu va accepta niciodată…

— Numai o parte a populaţiei, aici, la Kintan. Religia reformată n-a cucerit şi restul imperiului. Cei care se ascund în spatele acestei sinistre farse sunt prea presaţi sau au fost prea presaţi. De altfel religia lui Béelba va avea mai puţini adepţi odată ce se va dovedi că zeiţa, cu toate miracolele ei, este incapabilă să-şi protejeze preoţii. Şi de asta mă preocup eu!

— Şi ce vrei în schimb?

Téraï nu se putut abţine să zâmbească.

— *Kénoaba, boaba*! Cine spune kénoat, spune negustor! Vechiul dicton se adevereşte, nu-i aşa? Nu cer mare lucru: dreptul de a urmări pe tot teritoriul imperiului preoţii lui Béelba şi mai ales pe cel sau aceia care se ascund în spatele lor şi să am eu grijă de soarta lor!

— Asta înseamnă multă vărsare de sânge, Téraï!

— Va curge mai mult dacă nu-i oprim acum! Oricum, vreau acest sânge şi-l voi avea.

— Şi dacă nu accept?

— Atunci, Tika, ai soldaţii tăi, afară. Eu am oamenii mei, aici. Fiecare se bate pentru el şi dacă scapi teafăr, am să mă întorc să cer acest sânge în fruntea Ihambéilor.

Căpitanul se strâmbă.

— *Rossé Moutou*, eh? Omul munte! Ştiu că o s-o faci! Accept! Dar asta nu ne garantează mijloacele de supravieţuire. Tu singur ai spus adineaori că am fi pierduţi dacă nu ne-am sprijini decât pe Kan.

— Nu, am să fac ceva ce aş fi preferat să evit, Tika! Am să dau arme soldaţilor tăi, arme pământene şi să-i învăţ să le folosească, dacă mai avem timp. De altfel, dacă nu mă înşel, peste câţiva ani, oricum, vor avea arme terestre toţi de aici. Pariez pe capul meu contra unei grăunţe de piikuk dacă în acest moment nu se distribuie arme în templul lui Béelba, asta se va întâmpla cât de curând. Massetti aduse din Milan, încheie el, întorcându-se spre Stella. Şi încă două condiţii, Tika: prima, vei lua de soţie pe Tenou-Sika, când vei fi împărat.

— Ce condiţie îmbietoare!

— Cu atât mai bine! A doua e să nu admiţi pe teritoriul imperiului tău niciun om de pe Pământ, fără ca eu să-i aprob venirea.

— Téraï, tu vei putea veni la Kéno oricând, cu prietenii tăi, dar nu mai vreau şi alţii!

— Bine. Cheamă-ţi oamenii, câte zece. Li se vor da arme, şi o să ia prima lecţie în arta de a ucide oameni, civilizat.

— Te gândeşti cu adevărat nu numai să scapi teafăr, dar şi să reuşeşti în această revoluţie? întrebă Stella după ce căpitanul plecă.

— Poate. Totul depinde de noaptea care vine. Şansele noastre nu sunt extraordinare, recunosc, chiar cu cele două mii de oameni ai lui Tika, dar mai am nişte rezerve şi încă ceva în favoarea noastră: inamicul pare dezorientat, ezită. Fără îndoială, nu se aşteaptă ca totul să izbucnească acum. E prea devreme pentru el. Tentativa mea din această dimineaţă a bruscat evoluţia situaţiei. Eu sunt un

Pământean şi tu la fel. Oricare monstru care se ascunde în spatele acestei mascarade de la Béelba nu prea are chef să arate că un Pământean poate fi ucis tot atât de uşor ca un Kénoat. Sunt exemple contagioase. Cu atât mai puţin i-ar cădea bine s-o vadă pe *miss* Henderson dispărând în încăierare. Nu, răpirea şi asasinatul lui Laélé au fost o gafă comisă de un subordonat Kénoat împins de fanatismul şi ura sa împotriva Ihambéilor, sau poate care a încercat să-şi joace propriul joc. El a răsturnat Stăpânul-Plan. Şi oricine ar fi cel ce a elaborat planul, nu poate fi prea mulţumit acum.

— Continui să crezi că Pământenii trag sforile?

— Mai mult ca ori când! Adu-ţi aminte de avertismentul pe care l-ai primit! Cred că aş putea să-ţi spun cum s-au petrecut lucrurile. Ar fi izbucnit o răscoală astăzi la trecerea mea prin oraş, aş fi fost doborât, drogat, expediat sub escortă la Port-Métal şi de aici îmbarcat spre o planetă oarecare. Ai fi fost expediată acasă cu toate măsurile de precauţie datorită persoanei tale şi, într-un an sau doi, imperiul şi-ar fi început cuceririle, după cum ţi-am povestit.

— Şi de ce noaptea asta va fi crucială?

— Chiar ţii să şti?

— Bineînţeles! Şi eu sunt în pericol!

— Poate greşesc dacă-ţi spun dar sunt puţine şanse ca să ne poţi trăda, chiar dacă ai vrea s-o faci. E cert că şefii conspiraţiei se găsesc în templul situat lângă palatul imperial. Este un templu dublu, o parte aparţinând cultului lui Klon; cealaltă, celui Béelba. Ce rezolvare grozavă găsise ultimul împărat pentru a părea că nu favorizează niciunul dintre zei. Cu acordul lui Obmii, am săpat un subteran între casa mea şi partea destinată lui Klon. Da, aidoma ca într-una din piesele lui Victor Hugo. În noaptea asta, am să folosesc pasajul.

— În ce scop îl făcusei?

— Într-un scop pentru care alţii mi-au luat-o înainte. Voiam să-l ajut pe Obmii procurându-i câteva miracole. Au fost alţii mai grăbiţi ca mine!

— Crezi că starea fizică îţi va permite să faci această expediţie la noapte? Capul...

— N-are nimic. Am dormit. O rană la cap, e un fleac, dacă nu te omoară. Mă deranjează mai puţin decât rana de la obraz. Totuşi voi merge să mă odihnesc, cât e linişte. Supraveghează împărţirea armelor, dacă vrei. Am şase sute de puşti în acest hangar. Anunţă-mă când soarele e la asfinţit.

— Vrei să extermini într-adevăr toţi preoţii lui Béelba?

— De ce aş ezita? Şi dacă aş avea curaj, le-aş sugruma şi copiii!

*
* *

La asfinţit, Stella trecu prin faţa uşii lui Téraï, în vârful picioarelor, cu intenţia să nu-l trezească încă. Un hohot de plâns înăbuşit o făcu să se oprească şi să privească prin uşa întredeschisă. Aşezat pe pat, cu un colier al lui Laélé în mână, el plângea.

Capitolul III

GROAZNICA NOAPTE

— Ai înţeles, Stella? Dacă în trei ore nu ne-am întors ai grijă să sară în aer această intrare.

Intrat pe jumătate în deschizătura slab luminată de torţă, ridică spre ea o faţă încă obosită de sub bandajul însângerat care-i cuprindea capul.

— Nu te mai temi că te trădez?

El zâmbi.

— Nu! Nu ştiu de ce. Veniţi şi restul!

Unul după altul, cei zece Kénoaţi se cufundară în gura neagră a pasajului, înarmaţi cu carabine, revolvere şi suliţe. Apoi, la rândul său, Eenko trecu, arătând groaznic, plin de sânge închegat pe care nu voise să-l spele înainte ca sora sa să fie răzbunată. Téraï aşteptă.

— Noroc, spuse ea în sfârşit.

— Mulţumesc, voi avea nevoie!

Dispăru şi el după ceilalţi. Ajunseră repede la o mică rotondă.

— Eenko, Gidon, Teker, Tohi, voi mergeţi cu mine. Ceilalţi să ne urmeze la zece paşi. Nu lăsaţi să vă cadă explozivele!

Înaintară în tunelul săpat în calcarul moale unde urmele târnăcoapelor rămăseseră întipărite în pereţi şi boltă. Uneori picături cădeau de pe pereţi formând câte un ochi de apă, alteori pereţii erau uscaţi, cretoşi. După trei sute de metri, Téraï se opri.

— Aproape am ajuns. Urmaţi-mă fără zgomot. Nu trageţi decât dacă este absolută nevoie, aş vrea să-i prind vii.

Câţiva paşi mai departe tunelul urca şi curând o dală obtură trecerea. Téraï bâjbâi într-unul din colţuri şi, scârţâind uşor, piatra pivotă. Se repezi înainte cu revolverul în mână. Într-o sală scundă, cinci Kénoaţi înspăimântaţi îl priveau cum intră, apoi se liniştiră imediat cum îl recunoscură.

— Obmii! Ce faci aici?

Bătrânul preot se ridică.

— Mă ascund, *Rossé Mouton*! Noi suntem singurii supravieţuitori ai masacrului! Eram în templu când a izbucnit răzmeriţa.

— Şi intrarea?

— Dacă ar fi găsit-o, n-am mai fi trăit acum!

— Cum s-a întâmplat?

Obmii ridică din umeri, cu un gest foarte omenesc.

— Foarte repede. Am auzit împuşcături în piaţa armelor. Ştiam că soţia ta este prizonieră şi m-am gândit că te vei duce să o salvezi. Ai reuşit?

— Nu.

— Îl plâng pe Bolor, spuse el surâzând într-un fel care dezminţea orice compasiune. Nu după mult timp, o mulţime s-a îmbulzit spre templul nostru, cerând refugiu. Am deschis porţile. După câteva minute nu mai eram decât cinci supravieţuitori!

— Templul e şi acum ocupat?

— Nu cred. Am privit prin ochiul zeului. Au distrus tot ce au putut, au profanat altarele şi au plecat.

— De ce n-ai venit la mine acasă?

— Nu ştiam cine era stăpânul acolo.

Pasajul urca acum abrupt, solul se transformă într-o scară tăiată în stâncă, sfârşind cu o dală orizontală, lângă care se deschidea un puţ din care atârna o scară de frânghie. Téraï se căţără până la o galerie îngustă şi scundă, în care se strecură cu grijă, atent să nu facă zgomot. Se opri când ajunse la o mică deschizătură în plafonul templului. Acesta coincidea cu ochiul frontal al zeului Klon, pictat pe boltă.

Templul era gol, în lumina slabă a torţelor pe jumătate stinse. Téraï scrută îndelung colţurile întunecoase, scoase din buzunar o monedă şi o strecură în deschizătură. Ea căzu cu zgomot pe sol, de la o înălţime de douăzeci de metri, dar nimic nu se clinti.

Se întoarse spre oamenii săi.

— Templul este gol. Urmaţi-mă.

Totul apărea tăcut şi pustiu, dar deasupra dalelor, ici şi colo, pete închise marcau locurile unde preoţii fuseseră ucişi. Poarta uriaşă din lemn negru încrustată cu aur era întredeschisă şi Téraï se ascunse în spatele ei. Sub lumina lunară, esplanada strălucea cu pietrele sale albe, şlefuite în atâţia ani de paşii credincioşilor. La o sută de metri în dreapta, după boscheţii înalţi de Kolibenton, zidurile

palatului imperial se înălţau negre, ascunzând luna. O santinelă îşi făcea rondul printre creneluri:

— Dracu să-l ia, gândi el. Avem cel puţin douăzeci de metri până să intrăm în umbră!

Regretă că nu-şi luase un arc, dar la distanţa asta, într-o lumină difuză, chiar Eenko n-ar fi fost sigur de ţintă… Privi cerul. O mulţime de nori se mişcau încet, încet până ce vor acoperi luna.

Aşteptară.

La momentul potrivit, se furişară afară din templu, dădură colţul, se înghesuiră după o întăritură a zidului, în beznă, chiar în partea consacrată Béelbei. Poarta era cu siguranţă păzită, iar cum reuşita lor depindea de surpriză, nu trebuiau s-o forţeze. Téraï îşi rememoră aspectul zidului, pipăi deasupra lui şi găsi, după cum se aştepta, piciorul statuii lui Bélini, însoţitoarea zeiţei. Se ridică în mâini şi cu puţin efort se căţără pe cornişa largă şi derulă frânghia. În cinci minute avea toţi oamenii lângă el.

Avansară prudenţi pe cornişa alunecoasă din cauza lichenilor şi de la murdăria păsărilor, escaladară o întăritură a peretelui şi se treziră pe acoperiş. Nu era nici-o santinelă de pază. Priveau de aici tot oraşul unde incendiile făceau ravagii, lumini roşii scânteiau la baza coloanelor de fum asemenea unor nori groşi. Téraï reperă împrejurimile: vila prinţului Ixtchi, cel mai ferm susţinător de la curte al lui Obmii, cazarma gărzilor zidurilor, depozitele lui K’Gonda, negustorul, şi cinci vâlvătăi vecine ce marcau locuinţele a cinci dintre prietenii săi. Alte focuri ardeau la întâmplare, consecinţe probabile ale cutremurului de pământ. El privi toate astea apoi mormăi:

— Totul se va plăti cu vârf şi îndesat.

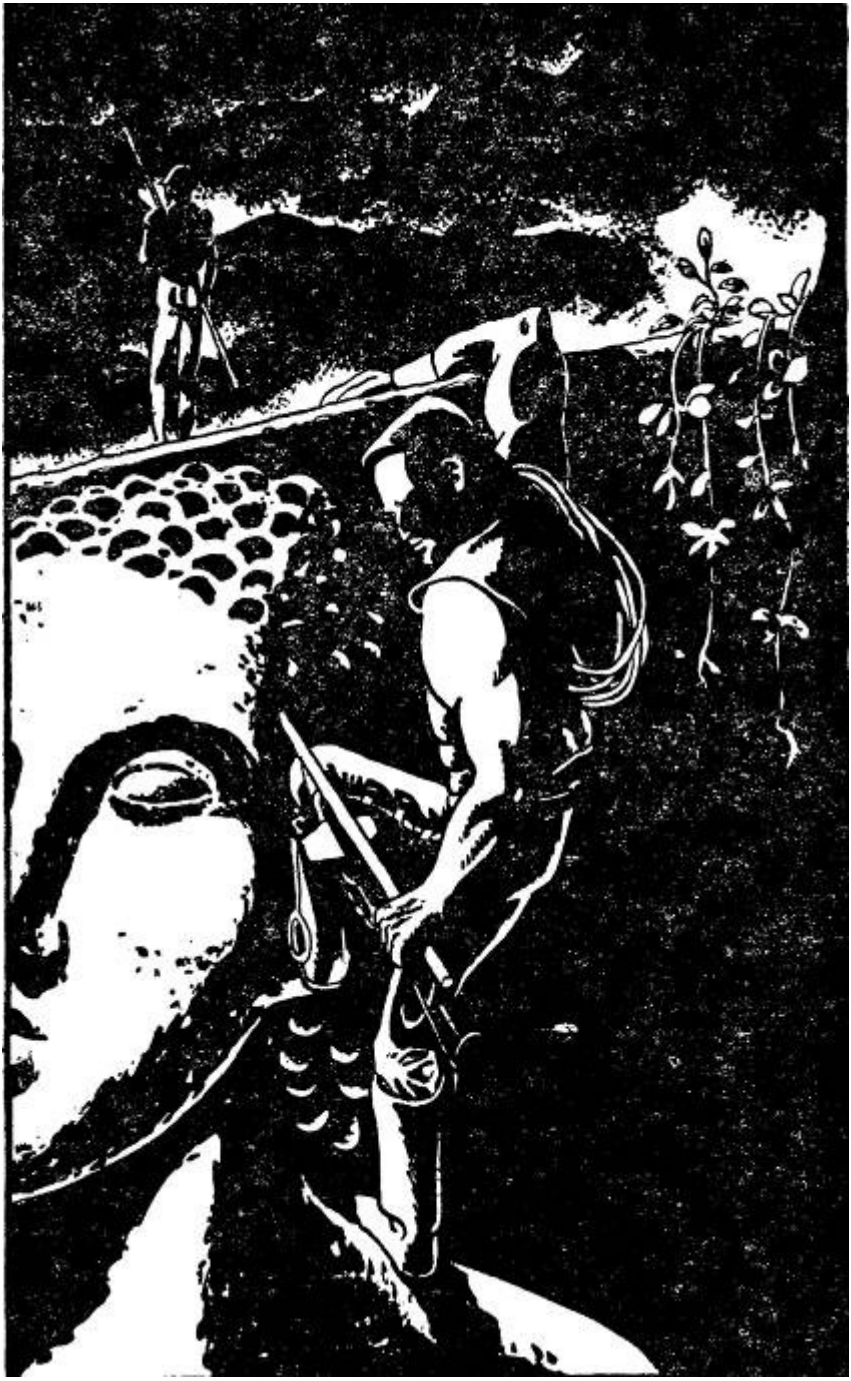

Marele turn care purta figura zeiţei se profila la nord. Se apropiară cu prudenţă, dar poarta de acces nu era păzită şi imediat coborâră o scară în spirală care ducea la templul propriu-zis. Téraï nu pătrunsese niciodată aici, dar Obmii cunoştea toate cotloanele prin spionii săi şi-i dăduse demult un plan precis. Evitând coridoarele deschise pentru credincioşi, trecură prin galerii strâmte, săpate în grosimea zidurilor, fără să întâlnească santinelele. Un zgomot de voci se făcu auzit, venind dintr-o sală, şi Téraï opri oamenii, merse cu paşi neauziţi, îşi lipi ochiul de gaura cheii unei porţi masive de lemn. Şapte oameni stăteau în jurul unei mese şi Téraï recunoscu imediat pe Bolor, Ikto şi Kilsen, cei doi acoliţi ai săi, câţiva nobili ambiţioşi şi un negustor bogat. Unul singur îi era necunoscut, un individ de talie prea mare pentru a fi fost Kénoat. Părea furios împotriva marelui preot.

— E prea devreme! Planurile noastre nu sunt gata, situaţia nu e hotărâtă. V-aţi lăsat duşi de ura voastră de sălbatici! Aţi sacrificat fata aceea şi acum o să vină peste noi confederaţia! Ihambé şi Pământeanul pe deasupra! O greşeală care poate costa foarte scump!

— Avem deja oraşul! Cine deţine Kintan, deţine Kéno!

Ceilalţi aprobară.

— Aşa ar fi dacă acest blestemat ofiţer n-ar fi reuşit să scape şi să prevină pe Siten-Kan! Dacă la Kintan ar fi încetat orice fel de rezistenţă, ceea ce nu e cazul, ştiţi prea bine, şi în sfârşit, dacă acestui blestem Laprade i s-ar fi luat posibilitatea de a fi periculos!

Bolor se ridică, ţuguindu-şi buzele.

— Mâine voi trimite populaţia să asedieze vila Pământeanului!

— Şi o să fiţi seceraţi cu sutele de mitralierele sale!

— Avem şi noi mitraliere!

— Graţie mie! Fie, nu mai e nimic altceva de făcut. Dar amintiţi-vă că tânăra terriană e sacră. Dacă i se întâmplă

vreo nenorocire, am să transform Kintanul în cenuşă! Şi Obmii? Sunteţi asiguraţi în privinţa lui?

— E mort.

— Aţi recunoscut cadavrul? Nu-i aşa că nu?

Ridică din umeri, se sculă în picioare.

— Bine, o să vedem mâine în zori. Voi împărţi eu însumi armele şi explozivele. Daţi-mi cheile criptei.

Bolor se crispă.

— Numai marele preot are cheile de la cripta sacră!

— Fie! Dar nu vă jucaţi cu asta, s-ar putea să vă ardeţi!

Se îndreptă spre uşă. Téraï îşi chemă oamenii cu un gest şi în momentul când celălalt ieşea îl doborî cu o lovitură de pumn, îl aruncă unuia dintre Kénoaţi.

— Leagă-l!

Se repezi în sală cu revolverul în mână, urmat de ai săi. Rezemaţi de masă, stupefiaţi, Bolor şi ceilalţi îl priveau.

— Veniţi unul câte unul! Tu, Bolor, primul! Număr până la trei, apoi trag! Unu, doi...

Preotul se supuse. Téraï caută în tunică, scoase o trusă de chei, apoi îl lovi în ceafă.

— Următorul! Tu, negustorul gras!

Téraï privi dezustat la cei şapte oameni lungiţi pe pământ, doborâţi ca nişte pui de găină.

— Eenko, Tohi, rămâneţi aici să-i păziţi. Dacă încearcă să scape, omorâţi-i! Gidon, Tolbor, Gdu, Pika voi păziţi celelalte părţi ale culoarului. Ceilalţi veniţi cu mine.

El coti spre stânga, coborî o scară, apoi, printr-o altă galerie, ajunse într-o sală unde doi Kénoaţi făceau de gardă. Două focuri de armă cu amortizor îi doborâră.

Uşa beciului din lemn întărit cu bronz se deschise scârţâind. Sala cu boltă era înţesată de puşti, muniţii, lăzi de dinamită şi grenade. În mijlocul lor, multe aruncătoare de mine şi mitraliere. Téraï fluieră.

— E nemaipomenit! Arsenalul meu e o glumă pe lângă acesta! Dacă B.U.X. ar şti asta... În sfârşit, o să mergem să facem ordine acolo, Klafo, explozibilul!

Kénoatul îşi scoase sacul din spate. Téraï luă din el calupuri, fitile şi un detonator cu efect întârziat.

— Sunt orele două ale dimineţii. La orele trei o să facem un foc de artificii! Chiar sub turn, alături de celulele preoţilor! Curăţenie totală!

În timp ce vorbea îşi aranja explozibilul.

— Gata, să plecăm!

— Stăpâne, nu te temi de mânia zeiţei?

El zâmbi şi răspunde cu blândeţe:

— Nu, Klafo. Klon ne va proteja.

Închise cu grijă uşa, introduse un stilet de bronz în gaura cheii, îl sparse, şi bătu vârful care ieşea în afară.

— Chiar dacă mai au o cheie, n-au decât să se distreze!

Urcară înapoi scara val-vârtej. Ghemuit lângă Bolor care avea căluş în gură, Eenko se amuza desenând cercuri pe pieptul gol al preotului, cu vârful cuţitului.

— Destul, Eenko! Nu va pierde nimic dacă mai aşteaptă! Dezleagă-le picioarele, plecăm. E imposibil să-i scoatem prin acoperiş, dar acum nu mai avem nevoie să ne mişcăm în linişte. Tohi, Tolbor, leagă-i în lanţ să nu fugă. Ceilalţi, luaţi grenade şi la drum!

Ajunseră în naosul central, printr-o uşiţă şi brusc Téraï se opri.

— La asta nu m-am mai gândit.

În faţa statuii lui Béelba, pe dalele de piatră neagră zăceau corpurile tinerelor fete sacrificate, pentru veghea funebră, de dinaintea îmbălsămării şi depunerii lor în subteranele templului. De o parte şi de alta a dalelor, vreo treizeci de neofiţi îngenuncheaţi, cu capetele plecate, stăteau să se reculeagă. Mânia explodă în el instantaneu, înceţoşându-i ochii. Îşi pregăti arma pentru foc automat, apăsă pe trăgaci.

— Na, ticălosule! şi tu! şi tu!

Gloanţele sparseră rândurile strânse. Îngroziţi, neofiţii se împrăştiară dezorientaţi, ca şobolanii, încercând să se ascundă printre coloane sau aruncându-se pe dalele negre.

Téraï fugea după ei, secerându-i, însoţit de oamenii săi dezlănţuiţi. Ultimul dintre neofiţi se agăţase de picioarele lui şi Téraï îi crăpă capul cu patul puştii.

— Repede, la uşă!

O căută pe Laéle cu privirea printre leşurile întinse pe pietre; ea nu era acolo.

— Bineînţeles, pe ea n-au sacrificat-o!

O găsi în sfârşit, aruncată într-un colţ, ca un câine, cu părul lung şi negru răvăşit peste faţa împietrită. O ridică şi o puse pe umăr, cu braţele şi picioarele rigide bălăbănindu-se, se repezi spre uşa unde mitralierele decimau, lovi violent cu piciorul pe unul dintre captivi. Afară, în jur de vreo patruzeci de arcaşi şi suliţaşi ţineau piept, împiedicând orice tentativă de ieşire, şi Klafo se zbătea la pământ, străpuns de o săgeată între coaste.

— La grenade, pui de curve kinfoue!

O lăsă încet jos pe Laélé, îşi scoase din tolbă o grenadă şi o aruncă în plin în grupul soldaţilor, apoi încă două, una după alta. Exploziile scurte luminară trupurile care se prăbuşeau văzând cu ochii. O săgeată îi şuieră pe lângă ureche şi se frânse în zid. Zări arcaşul şi-l doborî cu un glonţ.

— Drumul e liber! Înainte! Luaţi-l pe Klafo!

O ridică din nou pe Laélé pe umăr şi o luă la fugă. Trecură prin poarta templului Klon, apoi dispărură în subterane.

Stella privi ceasul. În douăzeci de minute, răgazul indicat de Téraï se încheia. Rafale de mitralieră sfâşiară liniştea nopţii, într-o aripă a palatului, apoi explozii de grenade. O puse pe Sika să cheme zece oameni şi le ordonă să intre în tunelul subteran. Dar înainte ca aceştia să plece apăru silueta înaltă a lui Téraï ducând pe umăr o greutate. El se apropie încet de Stella şi depuse uşor cadavrul pe sol.

— Da, ea este. Am găsit-o… acolo.

Vântul nopţii îi răsfiră părul. Femeia părea că doarme, dar la tâmplă avea o gaură însângerată.

— Duceţi-vă în adăpost, comandă uriaşul. Din clipă în clipă templul va sări în aer şi cu explozibilul depozitat în criptă nu mi-aş mira dacă pietrele vor ajunge până aici. Aduceţi prizonierii. Avem de vorbit!

Se îndreptă spre o construcţie anexă, un fel de beci cu un acoperiş drept de piatră şi Stella îl urmă. La intrare, se opri atât de brusc încât ea se ciocni de spatele său enorm. Se întoarse, cu un surâs răutăcios.

— Ţii neapărat să vezi? N-o să fie prea distractiv, să ştii!

— Ai s-o laşi pe Laélé pe jos? Parcă spuneai c-o iubeşti!

Chipul i se umbri şi deodată apăru foarte obosit.

— Adevărat. Nu mă judeca, Stella. N-am aceeaşi scară a valorilor ca tine. Eu sunt un sălbatic şi pentru mine există lucruri mai urgente decât moartea, chiar dacă mi-a fost soţie. Ocupă-te de ea, dacă vrei. Mâine… Mâine voi avea timp să plâng. Nu acum. Nu pot fi romantic când destinul unei lumi depinde poate de această noapte.

Dispăru de cealaltă parte a uşii, aprinse un chibrit pentru o lampă cu ulei care-i proiectă pe perete umbra uriaşă. Ea rămase un moment să privească cum umbra gigantică se mişca, până în clipa când prizonierii sosiră sub escortă. Unul dintre ei o fixă, cu ochi scânteietori în lumina slabă şi făcu un gest spre ea. Unul dintre paznici îl lovi cu violenţă peste mână.

Fata se întoarse în casă, o chemă pe Sika şi pe servitoare. Ele o transportară pe Laélé în camera lui Téraï, o întinseră pe pat şi începură toaleta funerară. Partea stângă a feţei era neatinsă, în afară de gaura din tâmplă, dar cealaltă parte a capului avea o rană deschisă, groaznică, pe care o ascunseră sub păr. Laélé rămăsese aşa cum o surprinsese moartea, cu degetele încleştate într-un ultim gest de apărare.

— Cunoşti obiceiurile poporului ei, Sika?

— Nu, stăpână. Dacă stăpânul era aici… Cred că se aprind trei torţe, în triunghi.

— Nu-l întrebi pe fratele ei?

— Vorbesc foarte prost limba lor, şi mi-e frică de el! De altfel, el e acum cu stăpânul, şi…

Se auzi un strigăt de suferinţă, atât de atroce încât Stella simţi cum i se înfioară pielea. Ţipătul venea din beci. Se repezi la fereastră, dar nu putu desluşi nimic prin uşa deschisă. Decât spatele Kénoaţilor strâns aşezaţi. Din nou se auzi ţipătul, suferinţa unui om atât de torturat încât pierdea orice personalitate, că nu mai ştiai dacă era om sau animal cel care urla astfel.

Sika aprinse calmă torţele.

— Stăpână, nu te duce! Sunt treburi bărbăteşti.

— Lasă-mă să trec! Lasă-mă! Ce fac acolo, Dumnezeule, ce fac?

— Nu te duce. Nu-l cunoşti pe stăpân. E negru de furie! Te va…

Urletul se auzi din nou, puternic, apoi se sfârşi într-un hohotit, iar Stellei îi păru atunci că dura de ceasuri întregi şi că nu avea să sfârşească niciodată. Apoi, brusc, se lăsă liniştea, întreruptă după câteva secunde de un îngrozitor zgomot înăbuşit pe dalajul sălii. O formă neagră se ivi, nemişcată în faţa beciului.

Téraï ieşi şi se îndreptă spre casă. Rămase împietrit câteva clipe, privind moarta întinsă pe pat, torţele aprinse, pe Stella stând în picioare palidă şi desfigurată, pe Sika impasibilă.

— Mulţumesc, Stella, spuse el într-un târziu.

— Ce se întâmplă? Ce faceţi?

— Nimic. L-am lăsat pe Eenko să se distreze cu negustorul. Am terminat. Exemplu pentru ceilalţi, vor vorbi mai uşor.

— Tu… tu n-ai deloc inimă!

El explodă.

— Pentru canalii de teapa lor! Şi-mi spui asta în faţa ei?

Arătă spre Laélé.

— Soarta acestei lumi este în joc, domnişoară! Nu numai a celor care trăiesc aici în prezent, dar şi a celor care vor trăi!

— Dar n-ai putea să-i ucizi foarte simplu, în loc de…

— Vreau să ştiu ce se pune la cale, şi repede! Ah! Dacă aş fi avut toate aparatele, toate drogurile pe care le foloseşte justiţia pe Pământ, poate aş fi fost mai puţin crud, într-adevăr. Dar nu le am nici pe unele, nici pe celelalte. Şi n-am timp. Veniţi, e ora trei fără cinci minute şi nu trebuie să pierdem focul de artificii.

O luă pe terasă. Turnul templului se decupa în lumina lunii, aproape de crenelurile palatului imperial, deasupra frunzişului.

— Rămâi aici, lângă uşă. În câteva secunde o sa plouă cu pietre.

Aşteptară. Flăcările incendiilor erau stinse în oraşul de jos şi doar o lumină firavă mai indica locurile unde fusese dezastrul. Vântul aducea răcoare. Într-un zbor greoi, o pasăre de noapte trecu foarte aproape de ei, cu un ţipat dureros şi prelung care plană sinistru deasupra parcului.

— Ora trei! Priveşte cu atenţie!

Secundele se scurseră. Brusc, turnul se scutură din temelii, apoi fu azvârlit în înălţimi, într-o erupţie de flăcări. A doua detunătură proiectă fragmente din templu spre turnul ce cădea, apoi a treia înghiţi totul într-o vâlvătaie uriaşă. Palatul se vedea strălucind orbitor, iar pomii se ghiceau în umbrele negre, aplecaţi de suflul exploziei. Apoi sosi zgomotul, pârâituri şi trosnituri, amestecate haotic.

— Să ne întoarcem!

O trase înăuntru. O ploaie de proiectile căzu din cer, destul de departe, dar din când în când un zgomot sec, surd, anunţa bucăţile căzute pe terasă. Apoi totul luă sfârşit. Acolo unde fusese templul, un fum roşiatic, luminat de arbuştii care ardeau, se destrăma greoi în vântul nopţii.

— Trebuie să fi fost acolo vreo cincizeci de tone de exploziv, murmură Téraï. Să coborâm, am treabă.

Ea îl ţinu de braţ.

— O să-i torturezi?

— Da, dacă e necesar.

— Nu ştiu dacă o să pot suporta ţipetele, Téraï. Eu nu am nervii tai de…

— De semi-asiatic. Nu? Vino. Sika o să-ţi instaleze un pat într-unul din beciuri. Nu vei auzi nimic.

— Dar voi şti că în tot acest timp…

El făcu un gest iritat.

— Crezi că îmi face plăcere? Ar trebui să te duc acolo să te educ. Să vezi ce se ascunde în spatele petrecerilor unde dansai, surâzătoare, în spatele vieţii tale de lux şi siguranţă. Oh! asta probabil că dă o impresie extraordinară de putere, faptul că eşti capabil, cu o semnătură, să răvăşeşti o planetă întreagă, să decizi că o lume sau alta va fi supusă jafului, fără să-ţi pese de locuitorii ei, dacă aceştia există! Acum nu mai eşti în birourile din New York sau San-Francisco, lângă puternicul Henderson. Eşti pe Eldorado, aproape de Téraï, sălbaticul, acolo unde curge sânge, unde se suferă, se moare, unde se torturează! Aş vrea ca tatăl tău să fie aici, în locul tău, domnişoară. Aşa că, rămâi aici, sau în beci, puţin îmi pasă!

Lampa cu ulei lumina difuz bolta şi Stella, aşezată pe un pat de lemn, avu senzaţia de a se fi întors în trecutul Pământului, într-una din perioadele sălbatice şi tragice, a cărei amintire obsedează legendele barbare. Pâlpâirea luminii anima neregularităţile pietrei şi sculpta chipul fin al Sikei, umbrindu-i orbitele. Aşteptă. Nu pătrundea niciun zgomot până la ea, numai respiraţia sa şi a kénoatei marcau timpul care se scurgea.

— Dormi, stăpână, eşti obosită.

— Nu pot, Sika. Sus sunt torturaţi oameni.

Tânăra păru surprinsă.

— Pe Pământ nu se practică aşa ceva? Atunci cum ştiţi ce pun la cale duşmanii?

— Noi avem alte metode care nu implică suferinţa. La noi, cei care se dedau la tortură sunt consideraţi sălbatici.

Sika rămase un moment tăcută.

— Şi asta te supără, să-l vezi pe Stăpân ca pe un sălbatic, spuse ea cu blândeţe.

— Da, poate.

— Îl iubeşti pe Stăpân?

— Ce-ţi trece prin cap! Dar el face parte din rasa mea, şi mă simt solidară cu ceea ce se petrece sus.

— De ce?

— Pentru că… Oh, nu ştiu! Aş fi preferat ca Téraï să nu fie obligat…

— Îl iubeşti, Stăpână, îi cauţi scuze. Nu are nevoie, face ceea ce trebuie să facă spre binele nostru.

— Nu mai ştiu! Poate ai dreptate, poate…

Uşa se deschise şi Téraï intră cu un aer sălbatic.

— Vino, Stella, am nevoie de tine, de mărturia ta! Printre prizonieri se află, aşa cum intuiam, un Pământean, probabil de la B.I.M.

— Şi vrei să asist la interogatoriul lui, după metodele tale? Refuz! Înregistrează declaraţia, dacă vrei, şi nu uita ţipetele de groază! Vor cântări greu în faţa unui tribunal terestru!

El ridică din umeri.

— O înregistrare nu face doi bani. E prea uşor de trucat. Şi înainte de a-ţi fi milă de el, aşteaptă să vezi ce va spune! Poate o să-ţi schimbi părerea. De altfel, dacă nu vrei să vii de bună voie, o să vii cu forţa!

O ridică în braţe. Ea se zbătu, în zadar îi lovi faţa cu pumnii. Lovi şi bandajul care ascundea rana, smulgându-i un ţipăt. O lăsă jos, şi o ţintui cu privirea feroce.

— Domnişoara se teme de sânge! De sângele pe care metodele mele barbare îl cer, nu? Ea se teme să-l vadă! Dar cel pe care nu-l vede, cel al morţilor de ieri, de azi, din

oraş, al copiilor striviţi de cutremurul de pământ dezlănţuit de aceşti domni, cel al tinerelor spintecate ieri pe dalele templului, acela nu contează! Ea nu l-a văzut! Vino, pentru numele lui Dumnezeu, înainte să mă-nfurii! La urma urmei, poate aş afla lucruri interesante, dacă mi-aş folosi metodele pe tine!

O făcu să se răsucească şi o împinse brutal pe scară.

— Stăpâne! Nu o lovi! Te iubeşte!

— Vezi-ţi de treburile tale, Sika! Nu ştii ce vorbeşti!

La intrarea în beci, Stella zări cinci sau şase cadavre aruncate unele peste altele. Rămăseseră doar doi prizonieri, palizi, legaţi de scaune grele. Trei kénoati, dintre care Ophti-Tika şi marele Ihambé, stăteau cu spatele la perete. Pe o masă, diverse obiecte însângerate îi respinseră privirea. Sala era luminată de patru lămpi cu ulei şi una cu benzină care răspândea un fascicul alb şi ţăcănea surd. Téraï arătă două scaune goale în faţa captivilor.

— Aşează-te pe cel din stânga, nu te mai mişca şi nu spune nimic.

El se instală pe cel din dreapta. Sika intră foşnind uşor rochia şi se aşeză în spatele fetei.

— Cu care începem? Poftim, Eenko ocupă-te de acela. Punctul pe care îl cunoşti.

Marele Ihambé se apropie cu un surâs plin de cruzime, îl examină pe prizonier un moment, apoi puse degetul la baza cefei şi apăsă. Omul pălise anticipând durerea aşteptată, dar chipul lui nu exprima decât surpriza care, în alte împrejurări, ar fi fost comică.

— Suficient, Eenko, am aflat ceea ce voiam, spune Téraï, care continuă în engleză:

— Iată deci, nu mă înşelam. Eşti Pământean.

— Nu înţeleg, răspunse celălalt în kénoată.

— Inutil să mai continuăm comedia. Dacă ai fi fost indigen, ai fi urlat când Eenko a apăsat pe plexul cefei. Nu erai la curent cu această diferenţă anatomică între

Eldoradieni şi noi? Păcat... pentru tine. Acum o să-mi spui ce făceai aici şi cine te-a trimis.

— N-am să spun nimic!

— Crezi? Ceilalţi au vorbit! Şi dacă Eenko nu cunoaşte punctele sensibile ale corpului omenesc, le cunosc eu.

Se ridică, prinse una din mâinile prizonierului şi începu să strângă.

— Numele?

— Karl Bommers. E tot ce voi spune.

Téraï continuă să strângă. Figura Neamţului se acoperi de sudoare, dar tăcu. Fără să-l lase, gigantul luă cuţitul în mâna stângă. Stella închise ochii. Timp de o jumătate de minut, ea nu auzi decât respiraţia precipitată a prizonierului, o chicotire a kénoatului, apoi un ţipăt îngrozitor.

— Nu! Nu! Asta nu! Vorbesc!

— Ştiam că ai să devii rezonabil. Cine te plăteşte?

— Henderson.

— Directorul B.I.M.-ului?

— Da.

— Pentru ce?

— Trebuia să ajut preoţii din Béelba să ia puterea! De ce, nu ştiu, vă jur!

— Ştiu eu! Şi, în ceea ce mă priveşte, ce ordine aveai?

— Să încercăm să vă luăm prizonier şi să vă aducem la Port-Métal, dacă era posibil.

— La cine, la Port-Métal?

— John Dickson.

— Ticălosul se pretindea prietenul meu! Nu pierde nimic dacă mai aşteaptă.

Se întoarse spre Stella.

— Îl cunoşti pe Dickson?

— Nu, spuse ea fără să deschidă ochii.

— Un inginer... Şi dacă nu m-aţi fi putut captura?

— Aveam ordin să vă ucid.

— Încântător! Auzi, Stella? Papa Henderson vrea pielea mea! Şi care era rolul tău aici? Vorbeşte, porcule! Şi ce ştii tu despre rolul lui *miss* Henderson?

— Nu ştiu nimic, vă jur! Trebuia numai s-o protejăm, orice s-ar întâmpla!

— Hm, este adevărat? Ce părere ai, Stella? Nu ar fi momentul să elucidăm câteva puncte? Haide, priveşte-mă!

Ea deschise ochii, aşteptând să vadă sângele şiroind pe sol, dar cu toate că era palid, prizonierul părea să fie intact.

— Dar ţi-am povestit tot, Téraï! De ce nu vrei să mă crezi? Nu cunosc nimic despre proiectele tatălui meu şi pot să-ţi spun că, dacă ele sunt ceea ce pretinde omul, eu le dezaprob total! Dar spune adevărul? Sub ameninţarea torturii, aş spune orice, în locul lui!

Téraï se scărpină în cap.

— Ştiu prea bine! Dar recunoaşte că tot ce declară el, confirmă deducţiile mele pe care nu ar avea cum să le cunoască.

— Eşti foarte inteligent, Téraï, dar greşeşti când afirmi că eşti singurul! De ce omul acesta nu ar fi dedus şi el că…

— Nu. Am ascultat conversaţia lui cu Bolor, acolo, în templu, înainte de focul de artificii! Nu, n-a minţit şi nu a născocit nimic. Presupun că te simţi penibil să afli rolul pe care-l joacă tatăl tău în aceste evenimente, dar ţineam foarte mult să auzi aceste mărturii. Acum eşti edificată asupra B.I.M.-ului şi mijloacelor sale. Poate vei înţelege mai bine punctul meu de vedere, acum?

— Ce se va întâmpla cu acest om?

— Dacă un şarpe nu te-a muşcat, nu înseamnă că încetează să mai fie un şarpe! Am să-l trimit la execuţie, fără tortură, fiindcă a vorbit.

— Asta este un asasinat!

— Nu. Legitimă apărare. A jucat, a pierdut, plăteşte. Nimeni nu l-a forţat să accepte misiunea!

— Îţi cer să-l eliberezi!

— Regret că trebuie să te refuz!

— Şi celălalt?

— Bolor? O să vezi mâine, sau mai curând în dimineaţa asta.

Zorii se arătau siniştri pe un cer palid, brăzdat de dâre de fum lăsate de incendii, trecând din vest spre răsărit, împinşi de vânt, în timp ce sus, cenuşa uşoară scuipată de vulcan, traversa cerul de la nord spre sud, ca o eşarfă difuză şi murdară.

Stella se trezi, o mână o scutura încet.

— Stăpânul cere să vii, stăpână.

— De ce?

— Pentru funeraliile stăpânei Laélé.

Ea se ridică anevoie, nu dormise decât trei ore, şi-şi făcu rapid toaleta. Apa proaspătă o învioră, îşi recăpătă forţele. Se îmbrăcă în hainele terestre, curăţate. Téraï o aştepta sub coloane. Ras proaspăt, spălat, cu un bandaj curat în jurul capului, părea că redevenise acelaşi *Rossé Moutou*, omul munte pe care nimeni nu-l putea înfrânge. Dar era plin de amărăciune.

— Ţi-am cerut să vii, Stella. Ştiu că pentru tine Laélé nu era decât o pseudo-umană, dar Eenko n-ar fi înţeles să nu asişti la funeraliile sale. Am şi aşa destule pe cap ca să te mai şi apăr de prietenii mei…

— Faptul că nu aprobam legătura ta cu ea, asta nu înseamnă că nu mă întristează dispariţia ei, răspunse ea, puţin sec.

— Iartă-mă, Stella. Poate te-am judecat greşit. Vrei s-o vezi?

Fără să aştepte răspunsul ei, se îndreptă spre camera mortuară şi ea îl urmă. La lumina celor trei torţe, Laélé se odihnea pe pat, aşa cum o lăsase ea în ajun, dar acum era îmbrăcată într-o rochie de mătase cu ape strălucitoare.

— I-o făcusem cadou, acum doi ani, spuse blând Téraï. N-o îmbrăca decât rareori, de teamă să n-o rupă. Îi spusesem că o pot înlocui, dar ea nu voia să creadă, o

găsea atât de frumoasă încât nu-şi imagina că pot exista şi altele.

O umbră se desprinse din perete, Eenko. Trecu încet prin faţa Stellei, îi aruncă o privire îngheţată.

— Mi-e frică de el, murmură ea.

— Nu te iubeşte. Crede că dacă tu n-ai fi fost aici, ca să-mi captezi atenţia, sora sa trăia şi astăzi. Va trebui să pleci cât mai curând posibil. Nu ştiu dacă voi putea să-l fac să înţeleagă că tu nu ai nici-o vină aici, că doar fatalitatea a vrut…

— Mă întreb dacă nu are dreptate, îl întrerupse ea. Dacă nu eram aici, ai fi fost acum la Kintan?

— Cine ştie? Aşa e scris. Trebuie să port nenoroc celor pe care-i iubesc.

Făcu un gest cu mâna.

— Greşeala nu are scăpare, cum spunea bunicul meu francez. De îndată ce vom putea ieşi de aici, de îndată ce armata lui Kan va sosi şi-i vom zdrobi pe béelbatri, te voi conduce la Port-Métal. O astronavă va ajunge aici în curând. Te întorci pe Pământ cu un frumos reportaj, cu destul sânge ca să-i saturi pe cititori, sper!

— Şi tu ce vei face?

— Eu? Voi continua lupta. Spune-i tatălui tău, direct sau cum vrei, că nu va avea această lume. Să mergem, e timpul!

Se aplecă peste corpul lui Laélé, mângâie cu mâna obrazul rece, apoi se ridică cu faţa împietrită.

— Să mergem!

Patru femei intrară, purtând o targă, şi aşezară cadavrul. Afară era lumină, o lumină brutală aproape, şi soarele urca deasupra colinelor unde se decupa silueta templului de la Răsărit. Se formă cortegiul în frunte cu cele patru purtătoare, apoi Téraï, singur, apoi Eenko tatuat ca pentru război, sălbatic, apoi Stella şi în sfârşit treizeci de soldaţi înarmaţi, sub conducerea lui Ophti-Tika, precedând servitorii lui Téraï înarmaţi şi ei, chiar şi

femeile. O luară pe o alee şi ajunseră în faţa rugului. Îngrozită, Stella observă că Bolor era legat de viu între trunchiurile rugului.

Purtătoarele urcară o rampă, aşezară uşor targa în vârf. Soldaţii îşi rânduiră armele, în semn de omagiu; un servitor stropi lemnul cu benzină. În acelaşi timp, Téraï şi Eenko aprinseră cele două capete. Focul se întinse cu o explozie surdă şi fumul urcă, voalând totodată pe moartă şi pe cel viu. Apoi flăcările ţâşniră puternice şi un ţipăt lung de panică şi suferinţă urcă din mijlocul lor.

— De ce ai făcut asta? De ce?

— Bolor a reînviat vechiurile obiceiuri ale poporului său! Ei bine, eu am reînviat un vechi obicei Ihambé!

— Dar asta este pură sălbăticie!

— Am pretins vreodată că sunt civilizat? Taci şi adu-ţi aminte de Bélenkor! De felul în care voi, nobilii Pământeni, aţi înăbuşit revolta!

Focul era acum atât de puternic că fură nevoiţi să se îndepărteze. Ţipetele încetaseră demult.

— Bolor a suferit câteva minute. Dar cât timp au stat în agonie Thikanienii, bărbaţi, femei şi copii care au fost stropiţi cu C-123? Şi ei erau nevinovaţi!

— Responsabilii acestui masacru au fost pedepsiţi!

— Crezi? Atunci cum se face că acum trei ani, într-o călătorie, am întâlnit pe fostul căpitan Goron în conducerea poliţiei B.I.M.-ului, pe Ekino II? S-a făcut puţin zgomot pentru a calma publicul şi a-i reda buna credinţă. Asta e tot. Şi B.I.M.-ul, prin puterea sa spaţială, l-a transferat poliţiei.

— Nu pot să cred!

— Ei bine, nu crede!

Ridică din umeri, se îndepărtă de ea şi rămase mult timp tăcut, privind cum se stingeau flăcările. Apoi, îngândurat, plecă spre casă.

Stella se afla singură pe terasă, cu faţa spre oraş. Incendiile îşi încheiaseră prăpădul. Pe colina palatului, ruine înnegrite marcau locul unde fusese templul lui Béelba, iar turnul templului geamăn al lui Klon era pe jumătate năruit, la fel ca şi o aripă a palatului imperial. Se simţea extrem de obosită, pierdută în mijlocul unei rase străine. Téraï însuşi îi părea de neînţeles, demn de a fi detestat, prin amestecul său de civilizaţie superioară şi de sălbăticie intimă gata să iasă la iveală. În acelaşi timp îl plângea. Nenorocul îl urmărea, făcuse din el, când în alte împrejurări ar fi putut năzui la cele mai înalte funcţii într-o mare universitate, doar simplu prospector care îşi refuza chiar gloria modestă pe care publicaţiile sale i-ar fi putut-o aduce, numai ca să nu ajute B.I.M.-ul. Pe de altă parte, ea îl admira că ţinuse singur piept, sau aproape singur, celei mai puternice organizaţii din lume.

Era tulburată. Din copilărie trăise cu credinţa că B.I.M.-ul, sub conducerea bunicului său, apoi a tatălui său, nu putea avea decât o activitate benefică pentru omenire, în ciuda câtorva incidente neplăcute, ca de pildă acele masacre de la Bélenkor. Bineînţeles, ea ştia că B.I.M.-ul strivea pe cei care încercau să-l concureze. Dar, aşa cum spunea Henderson, când intri în junglă trebuie să fii tigru sau cel puţin lup. Ea se bucurase de privilegiul de a vedea planete după planete deschise civilizaţiei, fără să-şi imagineze vreodată că pentru asta trebuia uneori să treci peste sângele oamenilor sacrificaţi. Dacă ceea ce îi spusese Téraï era adevărat, şi nu se mai putea îndoi de acest lucru, nimic nu putea scuza metodele prin care B.I.M.-ul încerca să pună mâna pe Eldorado. Se consola cu ideea că tatăl său nu ştia nimic din toate astea, că va putea, la întoarcere, să-i deschidă ochii asupra subordonaţilor săi nedemni, dar nu reuşea deloc să creadă.

Téraï se făcuse nevăzut. Câteva minute mai devreme, el traversase aleea cea mare, vorbindu-i lui Ophti-Tika. Fără îndoială, îşi definitiva proiectul, intenţionând să facă din

căpitan un împărat care să-i fie devotat, care l-ar fi ajutat să pună capăt tentativelor terestre. Ea se surprinse urându-i noroc.

Un zgomot îi distrase atenţia, un mormăit de motor coborând din cer. Un elicopter se apropia venind dinspre sud-est. El se roti, zbură foarte jos. Pe carcasă era imprimată insigna B.I.M.-ului, cu cele două târnăcoape ale minerilor încrucişate pe fondul unei nebuloase în spirală. Maşinăria avu o ezitare, preţ de câteva clipe, apoi ateriză pe aleea mare, suflul paletelor culcând florile. Se opriră. Elicopterul fu înconjurat de soldaţi. Un bărbat coborî şi se opri în faţa vârfului unei suliţi.

— Ei! Ce se întâmplă? se răsti în engleză.

Stella coborî val vârtej scările, câte patru trepte odată, dar Téraï i-o luase înainte, îndepărtând soldaţii.

— Pentru ce-ai venit? Să vezi de ce nu-ţi răspund complicii?

Bărbatul păru sincer surprins.

— Ce vrei să spui?

— Ştii prea bine!

— Ce s-a întâmplat în oraş?

— Oh! O nimica toată: cutremur de pământ provocat, incendii, sacrificii omeneşti, asasinate, răzmeriţe, revolte şi războaie civile. Fără să mai pun la socoteală exploziile.

— Nu ştiam…

— Atunci de ce-ai venit?

— Nu am primit veşti de la unul dintre funcţionarii noştri. Poate aţi putea dumneavoastră să ne spuneţi? Se numeşte Bommers, Karl Bommers.

Téraï schiţă un zâmbet sinistru.

— Vă pot informa, într-adevăr. L-am executat în noaptea asta!

— Dar este un asasinat!

— Chiar credeţi? Atunci sau sunteţi foarte puternic, sau sunteţi unul dintre acei naivi pe care-i folosesc şi-i exploatează B.I.M.-ul. L-am suprimat fiindcă, executând

ordinele venite de undeva de mai sus, el a fost cauza care a provocat toată această grozăvie, tot dezastrul pe care l-aţi văzut înainte de aterizare. Drept dovadă am o înregistrare a interogatoriului.

— O înregistrare poate fi trucată!

— Da? Am şi un martor.

— *Testis unus*…

Téraï rânji.

— Ia te uită, şi dumneavoastră aţi fost îndopat cu latină? Un martor nul presupun, chiar dacă este vorba de *miss* Stella Henderson, fiica marelui dumneavoastră patron?

O desemnă cu mâna. Tânărul se întoarse spre ea.

— E adevărat, *miss*?

— Aşa se pare, din păcate!

Pilotul păru afectat de cele auzite şi se adresă din nou lui Téraï:

— Cine-mi dovedeşte că dumneaei este *miss* Henderson?

— Ai actele, Stella? Domnul este sceptic! Haide, arată-le. Apoi mi le va arăta pe ale sale, fiindcă ţin să ştiu pe ce mâini te las.

— Cum aşa?

— Poţi ajunge la Port-Métal în câteva ore, cu acest elicopter. N-aş putea fi sigur că te pot conduce eu la timp pentru astronava poştală. Vei fi pe Pământ într-o lună.

— Şi vei scăpa de mine mai repede, nu-i aşa?

El se întristă.

— Crezi că aş fi preferat… Dar aici totul va fi tulbure încă. Mult timp şi nu mai pot pierde timpul să te apăr, fiindcă nu mai e necesar. Haide, Stella, să ne despărţim buni prieteni… dacă ai puterea. Mai târziu, poate…

— Fie. Am să mă întorc pe Pământ cu plăcere.

— E posibil să sosesc şi eu acolo, curând. Voi trece pe la ziar să te iau şi o să luăm masa împreună. Cunosc un mic restaurant în sud-vestul Franţei, unde încă se mai găteşte ca în secolul XX şi unde poţi bea un vin într-adevăr bun. Atunci, prieteni?

Ea îi întinse mâna şi el o luă.

— Văd că trebuie să-mi fac bagajele – bietele mele bagaje. Lasă-mi mâna, altfel am să cred că nu vrei să plec!

Dispăru în casă. Téraï îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul din faţa lui, măsurându-l cu privirea. Tânăr, înalt, subţirel, era simpatic.

— Numele?

— John Mac Lean.

— Scoţian?

— Nu, canadian. Geolog-prospector.

— De mult timp aici?

— De o lună.

— Pentru B.I.M.?

— Da. De trei ani. Înainte de a veni aici, am lucrat pe Ophir II. Sunteţi Téraï Laprade?

— Risc oare să fiu confundat cu altcineva?

— Nu, într-adevăr. Vă transmit salutări de prietenie de la Lawrence Douglas şi Jules Thibault. I-am întâlnit acolo. Am lucrat în echipă timp de şapte luni.

— Unde?

— În munţii Destinului.

— Un loc murdar. Carta?

— Da.

— Eu am început-o, spuse visător Teraï. E mult de-atunci. Ei bine, iat-o pe *miss* Henderson. Duceţi-o vie şi nevătămată la Port-Métal, şi, dacă mă credeţi, nu mai rămâneţi pe Eldorado. De acum înainte va fi infernal. Unde prospectaţi de obicei?

— Pe versantul estic Karamélolé.

— La Bihoutos? Dacă sunteţi ameninţat şi aveţi la dispoziţie timp pentru discuţii, spuneţi că mă cunoaşteţi şi întrebaţi de şeful Oboto. Cine ştie, poate aveţi şansa să scăpaţi…

— Dar ce-am să spun în legătură cu situaţia de la Kintan?

— Că l-am executat pe Bommers, că am dovezile împotriva lui şi că voi face la fel dacă mai apar şi alţii. La revedere, Mac Lean, şi noroc.

Téraï o ajută pe Stella să urce în elicopter. Uşa se închise, ascunzând-o, şi el nu-i mai văzu decât chipul, buzele care se mişcau încercând să-i spună ceva, ceva pe care zgomotul motoarelor îl acoperea. Maşinăria decolă cu graţie, se ridică în înălţimi şi dispăru în albastrul cerului. Şi, dintr-o dată, Téraï se simţi foarte singur.

Capitolul IV

DALILA

Cu tristeţe, Téraï puse într-un plic cele câteva fotografii găsite în biroul lui Igricheff, îl sigilă, scrise adresa cu mâna. Stanislaw nu avea decât o soră, în Ukraina, inginer într-o uzină metalurgică. Avea 45 de ani şi nu era măritată. Familia Igrichefilor avea să se stingă. Păcat, Stan fusese un om, un om adevărat şi aceştia erau rari.

Cineva sună la uşa biroului. Téraï trase revolverul din teacă, îl puse pe masă, în spatele cărţilor. De când se întorsese la Port-Métal se temea. Prietenii săi, prospectorii, erau acum răspândiţi în toate văgăunile din Franklin sau Karamélolé, iar poliţia din Port-Métal, poliţia B.I.M.-ului, ar fi acceptat bucuroasă să fie ucis, fără să mişte un deget. Bine că nu luaseră chiar această iniţiativă!

— Du-te să vezi, Léo!

Leul ridică al său cap roşcat, îl privi, căscă plin de lene şi după ce se întinse se îndreptă spre uşă. Téraï apăsă pe butonul care comanda deschiderea. Un tânăr în uniformă albastră făcut câţiva paşi înapoi în faţa animalului.

— Cuminte, Léo! Intră, nu te teme.

— Domnul Laprade? Am o scrisoare oficială pentru dumneavoastră, pe care trebuie să v-o încredinţez

personal. Am profitat de ocazie şi v-am adus şi celelalte scrisori. Mă prezint: Louis Barrière, furier pe „Iulius César”.

— Aţi şi ajuns? Iulius era anunţat abia pentru poimâine.

— Am sărit peste escala la Tinho. Acolo sunt lupte între mineri şi indigeni. Trei nave ale B.I.M.-ului aduc întărituri. Planeta e provizoriu închisă.

— Şi ce face B.U.X.? întrebă Téraï interesat.

— Ce vreţi să facă? A fost avertizat prea târziu, ca de obicei. Când va sosi crucişătorul său, totul va fi terminat, reintrat în normal, după cum se spune.

— Mda! Evident!

Ridică din umeri, luă corespondenţa pe care i-o întindea tânărul şi un teanc considerabil de ziare.

— Ei, bine, mulţumesc. Ce destinaţie aveţi acum?

— Subur V. Apoi, direct Pământul.

— Atunci, luaţi scrisoarea asta şi duceţi-o la primul birou al B.U.X.-ului care se va însărcina s-o expedieze.

— Corespondenţă oficială?

— Da. Unul dintre ei a fost omorât aici. Îmi era prieten.

Odată mesagerul plecat, Téraï deschise plicurile. Câteva scrisori din Polinezia, aducându-i amintirea prietenilor copilăriei, una din Canada, două din Franţa, una din Ramakrishna, anunţând promisiunea unui succes în recrearea rasei superleilor.

— Răbdare, Léo! În trei, patru ani o să ai o consoartă!

Luă în sfârşit plicul cu iniţialele Biroului de Xenologie, îl introduse în dezactivator şi reglă aparatul. În zece minute putea să desfacă plicul fără ca acesta să ia foc. Până atunci, deschise un ziar, rămânând dezamăgit. Sperase să primească o scrisoare de la Stella.

Se cufundă în lectura ziarului. *New York Herald*, vechi de treizeci de zile, parcurse toate numerele, unul după altul. Nimic despre Stella şi călătoria sa pe Eldorado. Luă şi al doilea pachet, cu *Intermondialul*, la care se abonase

înainte de a părăsi Port-Métal cu tânăra fată, promiţându-şi o dulce desfătare citind povestirea aventurilor sale.

Căută în zadar articolele promise. Nimic, în afară de ultimul, apărut în ajunul plecării lui „Iulius César”. Un articol imens îi sări în ochi: *Adevărul despre Eldorado*. Începu să-l citească imediat.

„Cititorii noştri ştiu că un trimis oficial de la Intermondial, *miss* Stella Henderson, tocmai a petrecut trei luni pe Eldorado. Foarte obosită după călătorie şi întâmplări, *miss* Henderson urmează în prezent o cură de somn. Dar, cu un simţ al meseriei de ziarist care îi face onoare, ea a vrut mai întâi să scrie acest articol. Iată deci, scris de mâna unui om care cunoaşte problema, având ocazia de a fi studiat pe viu, adevărul despre Eldorado.”

Téraï continuă să citească, încruntă sprâncenele, înjură, azvârli cu violenţă ziarul, apoi se calmă şi-l reluă. Articolul era excelent. Nici-o secundă nu crezu că Stella îl scrisese singură. Cât de inteligentă şi cultivată ar fi fost, totuşi n-ar fi putut. În spatele acestui articol erau ani întregi de meserie. Nimic în relatare nu era fals, dar… dar erau prezentate lucrurile de aşa manieră ca, pentru orice om sensibil, Eldorado să pară un infern unde minerii B.I.M.-ului, cu preţul unor sacrificii enorme, luptau eroic pentru a asigura aprovizionarea Terrei cu metale rare!

Articolul prezenta în detaliu călătoria Stellei, saluta în trecere „curajosul prospector” care o însoţise şi îi salvase viaţa, dar fără a-i da numele. Cititorul putea pe bună dreptate să creadă că era vorba de un devotat funcţionar al Biroului. Sejurul printre Ihambée era în mare parte evitat, dar se dădeau cele mai atroce detalii asupra războiului civil din Kéno, redus la înfruntarea a două părţi rivale a adoratorilor zeităţilor, la fel de sângeroşi şi unii şi alţii. Apelul se încheia cu un apel către guvernul mondial, pentru a trimite pe Eldorado forţe capabile să protejeze minerii. În caz contrar, se puteau aştepta ca Biroul Internaţional al Metalelor să acţioneze el însuşi, aşa cum

fusese forţat s-o facă datorită nepriceperii altor ramuri ale guvernului, de pildă în problema recentă din Tinho.

Téraï fluieră printre dinţi. Într-atât situaţia se înrăutăţise încât B.I.M.-ul se erija în putere independentă. Asta mirosea a rău, a foarte rău. Se aşteptase, când Stella îi ceruse s-o însoţească, la un reportaj clasic, accentuând părţile pitoreşti. Chiar şi aşa ar fi fost destul de dăunător! Dar acum avea dovada că ea îl minţise, că fusese totuşi în serviciul B.I.M.-ului, aşa cum crezuse la un moment dat. „Şi am mai şi respectat-o, când aş fi putut…” În sfârşit, răul era făcut, trebuia să se gândească cum să pareze eventualele lovituri. De la asasinarea lui Igricheff, el era rupt de B.U.X. Îşi aminti brusc de scrisoare. Dezactivatorul o scuipase afară şi ea zăcea pe jos.

O deschise şi privi imediat semnătura: Jean Nokombé, marele şef, el însuşi! Scrisoarea cerea un raport imediat şi detaliat asupra situaţiei şi propunerea lui Laprade să treacă de la rangul de agent liber, la acela de agent integrat, cu putere deplină asupra ţinutului Eldorado. Având în vedere urgenţa, i se dădeau numele operatorilor din B.U.X. fără a aştepta răspunsul său. Toţi erau prospectori, afară de trei ingineri ai uzinei.

Se ridică şi se plimbă prin birou cu mâinile la spate.

— Haide, Léo, spuse el într-un târziu, va trebui să ne despărţim din nou pentru o vreme. E timpul să uzăm de prima noastră armă secretă. Vor un raport? Ei, bine, am să-l duc personal!

Taaroa ieşi din hiperspaţiu în interiorul orbitei lui Marte. Téraï se expusese unui risc, calculându-şi astfel mişcarea, dar câştiga mai multe zile. Terra era doar un mic punct de lumină verde, în stânga soarelui. Se îndreptă cu toată viteza într-acolo.

Nu avea planuri precise. Moartea lui Igricheff îl luase pe neaşteptate. Se bizuise întotdeauna pe el în relaţiile sale cu B.U.X., prea sigur de independenţa sa pentru a se înrola, vrând să acţioneze fără să dea socoteală. Astfel,

revenit la Port-Métal după ce-l ajutase pe Ophti-Tika să se instaleze pe tronul din Kéno, se trezise izolat. Era sigur că B.U.X.-ul nu primise niciodată dovezile, nici chiar raportul său. Într-o călătorie în ţinutul Ihambé, el distribuise câteva arme şi instruise câţiva războinici în folosirea lor, apoi, la Port-Métal, aşteptase evenimentele. Scrisoarea lui Nokombé îl hotărâse. Luă din nou elicopterul, îl încredinţă pe Léo lui Eenko, apoi zbură drept în direcţia Vest spre Rossé Mozelli, spre marea grotă unde era ascunsă astronava sa personală, protejată acolo prin teroarea superstiţioasă care învăluia munţii sacri.

Puţini oameni dispuneau de o navă particulară. *Taaroa* era o navă de mici dimensiuni, cu trei locuri maximum, dar era ultimul model ieşit din şantierele de pe Loara, în Franţa. Fraţii săi constituiseră escadra cercetaşilor rapizi ai B.U.X.-ului. *Taaroa* fusese construit pentru Republica oceaniană unită şi purta culorile, ei, Téraï era ofiţer în rezervă în flota ei. În realitate, el plătise jumătate din preţ, finanţele republicii nefiind cine ştie ce.

Ajuns la o mică distanţă de Pământ, trimise un mesaj radio, solicitând autorizaţia de a ateriza pe terenul militar al Astrei, în Texas, baza principală a biroului de Xenologie. Acolo, aparatul său ar fi fost în siguranţă. Obţinu aprobarea fără dificultăţi şi, la un ceas după ce aterizase, luă astronava pentru New York, la sediul guvernamental mondial.

Oraşul se mărise, de la ultima sa vizită, întinzându-se acum de la Hartford spre Nord până la Philadelphia spre Sud. Era un Megalopolis, oraşul gigant, mândru de cele cincizeci de milioane de locuitori, număr de care doar Tokio şi Moscova se apropiau. De pe aeroport, un elitaxi îl conduse la Johnston Building, care adăpostea B.U.X.-ul. Unul dintre ultimii zgârie-nori construiţi înainte de noua modă a edificiilor în mare parte subterane, îşi înălţa spre cer cele 120 de etaje cu birouri, laboratoare, săli de conferinţă, restaurante, etc. Elicopterul ateriză sus, pe

platformă. Doi oameni înarmaţi, îmbrăcaţi în uniforme gri se apropiaseră.

— Scopul vizitei? întrebă cel mai mare.

— O întrevedere cu şeful.

— Aveţi o întâlnire?

— Nu. Spune-i simplu că Téraï Laprade este aici.

Bărbatul puse mâna pe telefon, vorbi, ascultă.

— E bine. Treceţi la identificare. Postul trei, culoarul doi. Pe aici!

Coborî câteva trepte, intră în biroul indicat. Funcţionarul care îl aştepta compară o fotografie cu Téraï şi dădu din cap.

— Aşa pare să fie. Ar fi dificil de altfel să găseşti pe cineva care să treacă drept dumneata. Totuşi, vă rog, să aşezaţi mâinile pe placa aceasta. Acum, priviţi în această lunetă. Bun, asta corespunde. O ultimă formalitate: treceţi prin faţa acestui ecran. Ah! trebuie să lăsaţi cuţitul aici!

Téraï ridică din umeri, scoase din buzunar cuţitul pliant şi-l puse pe masă.

— Ce trebuie să fac acum?

— Un ghid vă aşteaptă la uşă.

Ghidul era un bărbat viguros, înarmat până în dinţi şi nu era singur. Trei astronauţi din flota B.U.X.-ului îl însoţeau, înarmaţi şi ei.

— Drace, încrederea domneşte! explodă el cu voce tare.

Şeful escortei se întoarse.

— Chiar şi ieri a fost o tentativă de asasinare a patronului!

— Lucrurile au ajuns chiar până aici?

— Aşa se pare! Urmaţi-mă.

Un ascensor îl lăsă la etajul o sută. Biroul lui Nokombé era păzit, şi trei mitraliere supravegheau culoarele.

Nokombé se ridică să-l întâmpine. Era un african, de o frumoasă culoare neagră, aproape la fel de înalt ca Téraï, dar mai zvelt. Părul său alb, scurt şi creţ, stătea pe cap ca o creastă de papagal. Surâse şi-i făcu semn să ia loc.

— Sunt fericit să te văd, Laprade, spuse el cu o voce de bas. Şi sper să ieşi de aici ca un agent al organizaţiei noastre. Avem o nevoie disperată de oameni de talia ta!

— Cunoaşteţi punctul meu de vedere, domnule director, şi nu...

— Fără domnule director între noi, Laprade. Asta nu se face aici. Înainte de a fi pe acest scaun, eu însumi am fost agent şi am avut şi eu aventurile mele!

Întrerupse cu un gest replica lui Téraï:

— Ştiu ce vrei să-mi spui. Să nu pierdem timpul. Ţi-am citit raportul, ultimul trimis de Igricheff, dar de atunci, s-au petrecut fără îndoială multe lucruri.

Téraï vorbi mult, răspunzând la întrebările precise ale bătrânului Negru.

— Astfel consideri situaţia pe Eldorado, foarte încordată?

— Încordată ar fi un eufemism, Nokombé! Eldorado este un butoi de pulbere cu fitil aprins, gata să explodeze!

— Fără îndoială, dar ce putem face noi? Nu suntem pregătiţi pentru marea explicaţie cu B.I.M.-ul. Mi-e teamă să nu fie nevoie să sacrificăm această planetă pentru câtva timp.

— Ce este o planetă, nu-i aşa? O galaxie colcăie de planete! Dar din întâmplare, pentru mine ea contează, Nokombé! Şi poate fi salvată!

— E mult timp de când n-ai fost pe Pământ. Nu mai eşti la curent, şi am să te informez, în câteva cuvinte: adevăratul guvern mondial, cel care posedă puterea, este B.I.M.-ul! Nu altcineva. Tot ce putem face în prezent, este să săpăm această putere, construind-o pe a noastră. Poftim priveşte asta.

Îi întinse o cutie metalică în care se găseau două obiecte de metal, corodate dar identice, fără discuţie. Téraï citi echichetele lipite: una purta GC 18-765-IV, cealaltă GC 21-203-VIII.

— Două obiecte identice pe două planete aparţinând unor sectoare diferite? Asta înseamnă că…

— Că există o altă rasă în afara noastră care se plimbă printre constelaţii? Da şi nu. Sunt falsuri, Téraï! Falsuri fabricate de noi, produsul nopţilor de veghe ale experţilor noştri în xenologie. Au fost puse de doi dintre cercetaşii noştri în lumi necunoscute şi nelocuite. Noi am construit acolo ruine destul de asemănătoare. Cel mai dificil a fost să trucăm alte obiecte, cele de materie organică, pentru ca radiocarbonul să le dea o vechime de 1500 ani. O frumoasă muncă de separare izotopică şi sinteză dirijată. Tureau, Grober şi Sugihara au muncit doi ani să facă jucării din atomi!

— Şi pentru ce toate astea?

— Unul dintre obiecte a fost... găsit de una din expediţiile noastre. Celălalt de arheologii îmblânziţi de B.I.M. Ştii doar că îşi acordă luxul mecenatului. De ce? Ei bine, cu aceste „dovezi” în mână, am obţinut de la guvern destule credite pentru construirea unei flote puternice, fără ca B.I.M.-ul să se poată opune. Numai că nu va fi gata decât într-un an!

— Şi n-a transpirat nimic?

— Nimic. Ştiu să-mi aleg oamenii! Şi dacă-ţi spun toate astea, Téraï, înseamnă că sunt sigur de tine… pentru moment.

— Pot fi prins şi drogat.

— Nu şi după tratamentul pe care-l vei suporta înainte de-a părăsi acest, imobil! Nimic în lume nu poate sparge blocul mental pe care-l vom instala în psihicul tău. Dacă din întâmplare voinţa ta ar slăbi, s-ar termina şi nimic mai mult!

Téraï se ridică dintr-o săritură.

— M-ai atras într-o capcană…

— Aşează-te! Mai ai de făcut o alegere, ştergătorul de memorie.

— Şi crezi că mă voi supune hipnotizorilor voştri, ca să devin agent plin, aservit, devotat până la moarte B.U.X.-ului şi bucuros pe deasupra! Nu, prefer riscul blocului!

— Este şi posthipnotic. Dar îţi dau cuvântul meu că nu se va face nimic care să-ţi poată lua libertatea de decizie!

— Cuvântul tău! După această capcană!

Bătrânul Negru păru subit foarte obosit.

— Ascultă-mă, Téraï! Totul este în joc, totul! Viitorul Pământului, a aliaţilor săi, al lumilor pe care le vom descoperi! Şi faţă de toate astea, cât cântăreşte ceea ce se poate întâmpla în decurs de un an pe Eldorado, fiindcă oricum, această planetă va avea o soartă comună! Poftim, dacă accepţi să lucrezi cu noi, îţi dau mână liberă pentru acest Eldorado pe care-l iubeşti atât. Dacă găseşti un mijloc de a bloca B.I.M.-ul în această antrepriză fără a face să le sară capsa cu un an mai devreme, du-te, ai binecuvântarea mea! Dar va fi greu. Poporul este foarte agitat în această privinţă. E un lucru bun, pe de o parte, că se trezeşte din somn, pe paturile sale de crom şi de aur! Asta o să ne servească mai târziu. Dar până atunci, după articole, după filmele domnişoarei Henderson, Eldorado şi locuitorii săi sunt prost văzuţi de presă şi nu pot face nimic. O lovitură de maestru, acest voiaj al micuţei Henderson. Nimeni nu se îndoieşte că Parlamentul va vota carta deschisă!

— Şmechera! Mi-a făcut-o! Dar o putem combate, să restabilim adevărul!

— Încearcă, şi o să vezi! Cât despre faptul că ţi-a făcut-o… Există ceva curios în afacerea Stellei Henderson. Nimeni nu a mai văzut-o de la recepţia dată în cinstea întoarcerii ei. Avem un agent în B.I.M. şi a fost incapabil să ne informeze. Oficial, ea face o cură de odihnă într-un somnarium. Oficial…

— Ce vrei să spui?

— Poate i s-a întâmplat ceva? Sau poate şi-a schimbat optica în cursul călătoriei de întoarcere şi în final a refuzat să coopereze?

— Da, văd. Şi ei ar fi folosit documentele aduse fără ştirea ei? Poate, într-adevăr. Evident, e curios că nimeni nu a mai văzut-o de atunci… Numai să…

Şi-o imaginã moartă şi păli.

— Nu, nu cred, spuse Nokombé, ghicindu-i gândul. Asta am fi ştiut. Mai curând e sechestrată în vreo cuşcă aurită sau, foarte simplu, preferă să uite un rol care, după câte mi-ai spus, n-a fost dintre cele mai onorabile. Puţin ne interesează pe noi, cei din B.U.X.

— În fond, şi pe mine, puţin mă interesează. Ce vrei să fac?

— Nimic. Lasă B.I.M.-ul să acţioneze până ce noi vom fi cei mai puternici. Un an, nu mai mult!

— Îţi dai seama de stricăciunile pe care le pot face într-un an? Dacă ei obţin carta liberă vor fi stăpânii absoluţi pe Eldorado. Am acolo prieteni!

Nokombé făcu un gest de neputinţă.

— Şi ce propui deci?

— Să luptăm! Pe Pământ, pe cât posibil! Dacă nu, acolo! Pot să rezist mai mult de un an împotriva lor!

— Împotriva flotei lor?

— Există articolul 7 din regulamentul interstelar. Dacă sunt în război o companie terestră sau un guvern şi indigenii unei planete, aceasta din urmă este declarată în carantină şi străinii trebuie să se retragă până la concluzia anchetei. Faptul că B.I.M.-ul este guvernamental nu schimbă cu nimic afacerea.

— Articolul nu s-a considerat în cazul…

— Lucrurile erau diferite, ştii foarte bine! Thikana aparţine federaţiei de mai bine de 60 de ani! N-a fost decât o operaţiune de poliţie, cum se spune! Nefericiţii!

— Şi câţi morţi va costa planul tău, Téraï? Cu mult mai mult decât al nostru!

— Poate! Nu e nimic sigur. Nu-i cunoşti pe Eldoradieni! B.I.M.-ul nu va supune niciodată Ihambéii, nici Kénoaţii, Nokombé! Nu va putea decât să-i extermine! Şi nu fără ca ei să se apere! Le-am dat arme!

Directorul sări în picioare.

— Le-ai dat arme! Ar fi trebuit să te arestez pe loc!

— De ce nu i-ai arestat pe cei care au distribuit arme Umburuşilor sau adoratorilor zeiţei Béelba? Răul s-a făcut. Nu-mi puteam lăsa oamenii fără apărare.

Nokombé se aşeză la loc, bătu cu degetele în masă, regăsind ritmul tam-tamului ancestral.

— Da, într-adevăr. Sperasem să putem ieşi din criză.

— Sacrificând încă o planetă!

— Da, sacrificând o planetă în plus, pentru a le salva pe toate celelalte. Dar acum este imposibil. Întoarce-te Téraï. Încearcă să limitezi stricăciunile. Îţi promit sosirea unui crucişător, în trei luni.

Uriaşul rânji:

— *Un* crucişător în *trei* luni! Prea puţin, prea târziu, ca de obicei!

— Dacă într-adevăr Eldorado trebuie să fie pus în carantină, chiar B.I.M.-ul nu va putea nimic. Opinia publică s-ar întoarce împotriva lui. Ea se opune cu violenţă oricărui război colonial, ştii prea bine, chiar dacă acceptă „operaţiunile de poliţie”. Dar este un joc periculos, Téraï! Nimic nu spune că apoi carantina va fi ridicată. Ştii ce înseamnă asta pentru tine: dacă rămâi acolo, nu vei mai putea pleca. Un cordon de mine spaţiale va fi instalat în jurul planetei.

— Îmi place acolo. Carantina nu poate dura legal mai mult de zece ani. Voi aştepta.

— Fie. Aş putea să te arestez şi poate aş face bine. Planul tău e periculos dar să mă ia dracul dacă nu încep să cred că este singurul posibil. Când pleci?

El stătu pe gânduri câteva secunde.

— În trei zile. Am să încerc întâi s-o văd pe *miss* Henderson.

— Noroc, şi ţine-mă la curent. Dar mai întâi nu uita să treci pe la psihologii noştri. O să fi condus.

*
* *

Reşedinţa B.I.M.-ului îşi înălţa cele o sută zece etaje deasupra Pacificului, aproape de San Gregorio, la sud de San-Francisco. Téraï parcă vehicolul sport împrumutat de la un prieten, pe terenul vilei acestuia, la câţiva kilometri, dar nu-l băgă în garaj.

— Domnule Laprade! exclamă gardianul, un Mexican îndesat. Nu v-am văzut de-atâta amar de timp!

— De zece ani, Tonio! Iată câteva cuvinte de la domnul Jelinek pentru tine.

Tonio le citi cu atenţie.

— Trebuie să fiu în serviciul dumneavoastră. Perfect, ce ordine aveţi?

— Fă plinul rezervoarelor şi pregăteşte avionul pentru decolare. Şi scoate un elicopter din garaj.

*
* *

Recepţionera era simpatică.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Henderson.

— Aveţi întâlnire? Nu? Atunci este imposibil! Complet imposibil! Domnul Henderson este un om foarte ocupat!

— Nu e imposibil pentru mine, cred. Anunţaţi-l numai că Téraï Laprade cere o întrevedere urgentă.

Ea schiţă un gest de retragere. El surâse.

— Ah! Înţeleg. Sunt aici pe post de sperietoare. Fiţi drăguţă şi telefonaţi!

Cu un aer neîncrezător se aplecă spre microfon, vorbi şi păru surprinsă.

— Aşteptaţi un moment! Trimite să vă ia.

El aşteaptă, dovedind o plăcere răutăcioasă în a-i arunca priviri atât de insistente, încât ea roşi.

Téraï recunoscu imediat pe cel care intra, cu toate că nu-l văzuse niciodată: purtând uniformă neagră (De ce dracu' toţi dictatorii sau ucenicii lor aleg întotdeauna culori sumbre?), era puţin mai scund decât el, dar mai masiv, cu un piept cât un butoi din care atârnau nişte braţe foarte lungi: Gorilla Joe, gardianul de elită al lui Henderson, cel descris de Stella de atâtea ori.

— Laprade?

— Da.

— Vino aici!

Camera era mică. În spatele unui birou un alt paznic în uniformă neagră aştepta, cu revolverul îndreptat spre el.

— Trebuie să vă controlăm.

— Poftiţi! N-am arme la mine. Mă credeţi aşa prost?

Ascensorul în care intrară era strâmt pentru doi oameni de dimensiunile lor. Gorilla Joe profită şi-i şopti în ureche:

— Stai drept, altfel te omor. Atât aştept, ştii bine!

— Ah, da? Şi pentru ce?

Bruta nu răspunse.

Doi oameni înarmaţi păzeau în faţa uşii lui Henderson. Acesta din urmă, întors cu spatele, privea gânditor pe fereastră.

— Bine, Joe. Lasă-ne singuri.

— Dar, şefule…

— De când trebuie să repet un ordin?

Supusă, gorila ieşi.

Henderson era un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt şi slab, uşor adus de spate, cu păr alb şi ochi reci, albaştri. Brusc, figura sa se destinse şi zâmbi, un zâmbet încântător, care lui Téraï îi aduse aminte de Stella.

— Luaţi loc, domnule Laprade. Tocmai voiam să trimit vorbă la hotelul dumneavoastră pentru a vă invita aici. Fumaţi? Luaţi o ţigară: havană autentică şi nu un produs de fermă hidroponică!

Téraï se cufundă într-un fotoliu de piele şi-şi încrucişă picioarele.

— Noi suntem duşmani, Laprade, sau mai curând eşti duşmanul meu, fiindcă dumneata mi-ai declarat război. E păcat şi poate inutil. Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale?

— Ştiţi că am fost ghidul fiicei dumneavoastră pe Eldorado.

— Da, şi îţi mulţumesc. Fără dumneata, ea n-ar fi putut culege atâtea documente şi nu s-ar fi întors vie. Eram departe de a şti starea de lucruri, când am trimis-o acolo.

— Deci, recunoaşteţi că aţi trimis-o?

Henderson surâse.

— Haide, Laprade, între dumneata şi mine ce rost ar avea minciunile?

— M-a dus de nas, oricum. În sfârşit, a jucat bine. Aş dori să ştiu ce s-a-ntâmplat cu ea şi dacă e posibil s-o văd.

Henderson se aplecă brusc în faţă.

— O iubeşti?

— Eu? Dumnezeule Mare, nu! Dar am fost prieteni şi sunt neliniştit pentru sănătatea ei…

— Se simte bine, sau mai bine zis peste puţin timp va fi bine, când se va sfârşi cura de odihnă. Am fost criminal când i-am încredinţat această misiune, dar, aşa cum ţi-am spus, nu ştiam… Când s-a întors, suferise un şoc nervos atât de mare, în urma tuturor masacrelor de la Kintan…

Téraï îşi aminti de stăpânirea de sine pe care o dovedise ea în cursul acelei nopţi de infern. Nokombé avea dreptate fără îndoială. O scoseseră pe tuşă şi-i folosiseră documentele fără ştirea ei.

— Va ieşi din clinică în circa opt zile. Atunci, sper că ne vei face plăcerea să iei masa cu noi.

— Nu pot rămâne atât de mult. Ce adresă are clinica, aş vrea să-i trimit nişte flori!

Henderson ezită o fracţiune de secundă.

— Aceea a doctorului Yukawa, bineînţeles! E o idee bună şi sunt sigur că îi va face mare plăcere. Dar pentru moment, nu poate primi vizite, nici chiar din partea mea.

Dintr-un calcul mintal, Téraï ridică din umeri. Inutil să insiste. Clinica B.I.M.-ului era o adevărată fortăreaţă.

— Ce păcat că eşti obligat să pleci atât de repede. Dar poate putem aranja asta. Îţi fac o propunere. După cum ţi-am spus, dumneata eşti duşmanul meu, nu eu îţi sunt duşman. Sunt convins că totul a degenerat dintr-o neînţelegere şi că am câştiga amândoi dacă am pune capăt acestei ostilităţi. Mi-ai dat multe lovituri până acum. Şi te-am menajat. Mi-ai dejucat planurile, mi-ai ucis unul dintre cei mai buni agenţi…

— Karl Bommers?

— Da.

— Şi dumneavoastră mi-aţi asasinat cel mai bun prieten. Nu ştiam astea, sau o bănuiam când l-am executat pe Bommers, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile…

— Asasinarea lui Igricheff nu am comandat-o eu. Un subordonat a crezut că trebuie… A fost pedepsit.

— A, da? Ca Goron?

— Poftim, ştiai şi asta? Nu, de data aceasta pedeapsa a fost reală. Aş fi avut nevoie de asociatul dumitale la fel ca de dumneata. Oh! aş putea continua să mă lipsesc de serviciile dumitale şi chiar să te desfiinţez dacă e nevoie, dar mi-ar conveni mai bine să ne înţelegem. Ce ai spune dacă ţi-aş oferi postul de director general al B.I.M.-ului pe Eldorado? Eşti venerat de prospectori, temut de oamenii mei, frate de sânge cu mai mulţi şefi de triburi indigene şi, dacă am înţeles bine, noul împărat din Kéno e opera dumitale.

— Prietenul meu, Henderson!

— Cu atât mai bine. Accepţi?

— Şi ce politică ar trebui să aplic?

VIGREL

— A noastră, bineînţeles. Dar cu ajutorul dumitale ar putea fi aplicată fără suferinţă.

— Şi de ce aţi dori să-mi trădez tot ceea ce mi-e drag? Pentru bani? Am mai mulţi decât aş putea cheltui!

— Deci am vorbit degeaba. Ascultă, Laprade. Eşti un om, un Pământean. Terra are nevoie de metale. Într-o zi, fără îndoială, ne vom ciocni cu Alţii, imperiul nostru care se dezvoltă îl va întâlni pe al lor. Poate mai curând decât crezi!

— Ah, vă gândiţi şi dumneavoastră la acel contact viitor?

— Numai la asta mă gândesc! Va trebui să fim foarte puternici în ziua aceea, indiferent că întâlnirea va fi sau nu paşnică! Mai ales dacă nu va fi paşnică!

— Cu un imperiu terestru aşa cum îl construiţi nu poate fi paşnică! Supuneţi-vă sau veţi fi exterminaţi. Iată deviza dumneavoastră!

— Să supravieţuiască cine poate! Cine vă spune că nu e şi deviza Celorlalţi?

— Să admitem. Cine vă obligă atunci să ruinaţi planetele fără apărare? Să vă faceţi urâţi de indigeni? Cine vă împiedică să exploataţi zăcămintele la adâncime pe Terra? Tehnica o permite.

Henderson ridică braţele spre cer.

— Punctul de vedere al tehnicianului! Se vede cât de colo că dumneata nu ai responsabilitatea producţiei miniere! Este de trei ori mai puţin costisitor să extragem metalele lumilor aflate la ani-lumină depărtare, cu transportoarele de materie, decât din zăcăminte la 3-4 kilometri adâncime! Ca să facem asta, ar trebui să scădem nivelul de trai al Pământenilor şi, la drept vorbind, oricât de puţin ar fi atinşi de această scădere, vor izbucni răzmeriţe, revoluţii chiar!

— *Survival of the fitest* – spuneai dumneata. Sper ca întâlnirea, când va fi să fie, va fi paşnică! Dacă Terra a degenerat într-atât, vom fi înghiţiţi în cel mai scurt timp!

— Există colonialiştii, Laprade. Ei vor furniza armata. Terra nu mai e decât un arsenal, cu toate că aici sunt mai mulţi oameni adevăraţi decât mi-aş putea închipui. Dar, sigur, nu destui pentru ca proiectul de exploatare al zăcămintelor la mare adâncime să fie posibil.

Téraï se scarpină în cap. Henderson crezu că vede o ezitare.

— Atunci, accepţi?

— Nu. Aş fi rău primit printre ai voştri şi dispreţuit de ai mei. Să-i lăsăm mai curând pe cei de la B.U.X. s-o facă şi…

— Adunătura aia de visători?

— … Şi de aici încolo patru sau cinci generaţii, Terra va putea fi centrul unei mari confederaţii de popoare egale cu o putere care nu va risca nimic într-o întâlnire. Şi până atunci de ce să nu fie exploatate planete pustii ca Hell sau Gustavia?

— Nu sunt braţe de muncă pentru asta, ştii bine! Şi nu poate fi transportată toată maşinăria necesară cu astronavele, e prea scump! Şi apoi, ar fi în curând stăpânii noştri. Aminteşte-ţi de Roma!

Téraï se ridică.

— Îmi pare rău, Henderson. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Henderson puse mâna pe un buton roşu de pe biroul său.

— Dacă sun, cinci oameni înarmaţi vor intra şi Téraï Laprade nu va mai fi văzut mult timp de-acum încolo.

— Sună! Înainte să vin, am trecut la B.U.X. Ei ştiu unde mă aflu şi dacă nu-i anunţ în zece minute (se uită la ceas) că sunt viu şi nevătămat, nu vă va conveni! Guvernul nu e complet în mâinile voastre!

— Haide, Laprade, să ne despărţim corect, fără ameninţări dintr-o parte sau alta. Noi nu avem aceleaşi vederi asupra viitorului omenirii, dar asta nu ne împiedică să ne stimăm.

— Între tine şi mine ce rost au minciunile? Păzeşte-te, mă păzesc şi eu, spuneau vechii corsicani.

Henderson ridică din umeri.

— Fie! Ai să regreţi!

-VIGREL

Gorilla Joe îl aştepta pe culoar, nemulţumit. Îl însoţi pe Téraï cu mâna pe revolver. La colţul culoarului, un bărbat se ciocni de ei, din mare grabă.

— Ei, ce ţi s-a întâmplat, Ted? mormăi Joe, oprindu-l.

— Micuţa! A scăpat!

— Ţine-ţi gura!

— Dar patronul trebuie să afle imediat…

— Şi ăsta trebuie să afle imediat… spuse el arătându-l pe Téraï. E cel mai mare duşman al nostru! Hai, cară-te! mai spuse scoţând arma. Mă tem să nu ţi se întâmple chiar acum un accident, continuă el cu un zâmbet răutăcios. Acum ştii prea multe!

— Chiar dacă n-aş fi ştiut, ultimele tale cuvinte m-ar fi făcut să înţeleg! răspunse Laprade. Deci, *miss* Henderson era sechestrată? Bănuiam acest lucru, dar acum ştiu!

— N-o să-ţi servească la mare lucru…

Téraï lovi cu mâna stângă peste pumnul care ţinea revolverul. Glonţul ţâşni, ricoşă în pereţii metalici. Cu dreapta plesni în stomac cu toată puterea. Gorilla Joe se îndoi, fu îndreptat cu o stângă în bărbie şi se prăbuşi. Téraï culese revolverul, mai lovi o dată bruta cu patul armei şi ascultă. Nimic. Niciun zgomot de paşi grăbiţi, nici sonerii de alarmă.

— Sunt grozavi pereţii antifonaţi, gândi el şi ieşi din clădire fără necazuri.

În stradă luă un taxi care-l duse la hotel şi aici căzu pe gânduri. Trebuia oare să convoace câţiva ziarişti să restabilească adevărul despre Eldorado? Acum când Stella scăpase, îl putea sfida pe Henderson, s-o arate presei şi… Dar nu. Singurul rezultat ar fi fost să declanşeze bătălia pe terenul duşmanului, înainte ca B.U.X. să fie gata, înainte ca elementele sănătoase rămase în guvern să fie pregătite. Fu condus la aeroport, luă primul avion pentru Astra, puţin mirat că nu-l atacase nimeni.

Taaroa era pe pista de zbor. Cu hârtiile semnate se îndreptă spre navă. Aproape de scara pliantă, un bărbat în

uniformă de comandant al Confederaţiei examina curios emblema emailată de pe carcasă, atolul cu palmieri care era insigna Republicii Oceania. Se întoarse.

— Téraï Laprade! Mă întrebam ce caută un Oceanian aici! Voi n-aveţi acolo astroporturi, veniţi să le încurcaţi pe ale noastre!

Surâsul dezminţea agresivitatea frazei.

— Jack Silver! De cât timp nu ne-am întâlnit?

— Zece? Doisprezece ani? Ultima oară a fost la tine, la Toronto, înainte...

— Înainte ca porcii ăştia să ardă tot! Da, sunt doisprezece ani.

— Şi ce-ai făcut de-atunci?

— Teren. Din întâmplare, avere, cum se spune.

— Unde asta?

— Pe Eldorado.

— La B.I.M.? Lucrezi pentru ei?

— Nu.

— Ai făcut avere pe Eldorado fără să lucrezi pentru B.I.M.? Ei bine bătrâne trebuie să-mi scot pălăria! Te întorci acolo?

— Da, dar nu direct.

— Atunci, poate am să te mai văd. Tocmai am primit ordine. Vom face escală acolo peste trei luni, la întoarcerea din explorare în acest sector. Cum e lumea asta? Frumoasă? Şi indigenii?

— Foarte frumoasă. Iar ei, umani sau aproape. Ai două minute la dispoziţie? Vino la bord.

Silver fluieră.

— E de minune în oceaniana asta! Ultimul model, văd.

— Spune-mi, ce crezi despre B.I.M.?

Silver zâmbi.

— Într-adevăr nu lucrezi pentru ei?

— Doar ţi-am spus că nu!

— Nu e genul să joci un renghi prietenului tău, sau atunci înseamnă că te-ai schimbat îngrozitor. Ce cred

despre B.I.M.? Că ar fi timpul să-l distrugem înainte ca el să distrugă lumea întreagă! Tu ştii că acum un an, unul dintre politicienii lor era gata-gata să aprobe în parlament printr-o şmecherie un decret care ar fi abolit flota confederaţiei? I-au lipsit trei voturi. Dar au pierdut lovitura şi acum s-a sfârşit. De când se ştie că există un alt imperiu, sau republică, cum vrei, acolo sus, printre stele…

— Eu sunt în război cu B.I.M.-ul, Jack! Când vei asoliza cu crucişătorul pe Eldorado, în trei luni, armele să fie gata şi paza dublată!

— Ce vrei să spui?

— Nu am timp să-ţi explic. Păstrează-ţi explicaţia până am să te văd, peste trei luni.

— E serios?

— Foarte serios.

Silver îşi trecu mâna prin păr.

— Bine, am să-mi aduc aminte. Cât despre arme, de când ştim de existenţa celorlalţi, sunt mereu încărcate.

Téraï îşi opri un zâmbet. Deci Silver nu cunoştea secretul. Îi întinse mâna.

— La revedere, Jack. Ce noroc că te-am întâlnit.

Anglia era una dintre rarele planete de tip complet terestru, care fusese găsită fără viaţă indigenă inteligentă. Colonizată de un secol, în principal de Anglo-Americani, ea era totodată una dintre rarele planete bogată în metale care nu intrase în mâinile B.I.M.-ului. În apropiere de multe alte colonii, ea îşi construise o flotă comercială şi se specializase în exportul de maşini şi fabricarea armelor. Téraï locuise aici câteva luni, după plecarea de pe Terra. Era încă o lume primitivă, cu toate că populaţia depăşise două sute de milioane. Locuitorii săi erau renumiţi în toată Galaxia pentru spiritul lor acerb de libertate şi, ca să nu rişte un război între Pământeni, B.I.M.-ul îi lăsase în pace, dându-şi seama prea târziu de puterea lor. Popor de ingineri, de mineri, de constructori pe vastele întinderi ale

continentului nordic, ei erau totdeauna gata să lupte dacă era nevoie. Téraï spera să găsească aici aliaţi.

El ateriză în zori pe astroportul din New Sheffield, capitala. Era un oraş dublu. Nordul era cetatea cu locuinţe, albă, răspândită pe coline şi parcuri, iar Sudul deţinea complexul siderurgic înţesat cu uzine, halde, foarte trist şi urât. Între cele două părţi, pe o distanţă de patruzeci de kilometri, se întindea reţeaua complicată de căi ferate şi autostrăzi pe care venea în fiecare dimineaţă mulţimea de muncitori. Anglia, ca aproape toate coloniile, avea industrii automatizate, oamenii erau rari şi preţioşi, dar capacitatea de producţie la New Sheffield asigura munca a 50 000 persoane în complex.

Înţeleg că B.I.M.-ul a făcut tot posibilul ca să stagneze acest avânt. Dacă eu şi Nokombé dăm greş, singura speranţă de libertate pentru rasa omenească va veni de aici, gândi Téraï.

Avu o întrevedere cu T.H. Ramstead, preşedintele Corporaţiei *New Sheffield Weapon,* om bătrân, ascetic, în ochii căruia ardea o lumină fanatică. Nici nu clipi când Téraï îi expuse cererile sale: 10 000 puşti automate, mitraliere, rachete antiaeriene, terestre, tone de muniţii. Se mulţumi să întrebe:

— La ce-ţi foloseşte? Cantitatea pare să depăşească nevoile unui pirat, admiţând că pirateria spaţială plăteşte.

— Să apăr o planetă.

Ramstead surâse.

— Eldorado? Împotriva cui?

— A, ştiţi deja?

— Da, am primit un mesaj de la B.I.M. cu ordin să nu-ţi vindem arme sub niciun motiv.

— Şi dumneavoastră – sublinie – vă veţi supune?

— Nu e nevoie să mă jigneşti. Noi n-am primit niciodată ordine, mai ales din partea B.I.M.-ului. Vei avea armele, la preţul de fabricaţie. Şi poţi să le spargi capetele! Crede-mă, nu avem nimic împotriva Pământului, planeta mamă,

dar dacă Terrienii continuă să favorizeze dezvoltarea în galaxie a tiraniei B.I.M.-ului, ne vor întâlni într-o zi în drumul lor, cu armele în mâini dacă va fi nevoie.

— Cred că pot să vă spun, fără să trădez niciun secret, că acest punct de vedere este împărtăşit şi de B.U.X..

— Care nu face nimic să se opună!

— Care mult timp n-a putut face nimic să se opună. Dacă într-adevăr acesta este punctul dumneavoastră de vedere, va trebui să intraţi în legătură cu ei.

— Ne vom gândi la asta. Vei avea armele în două zile.

— Atât de repede?

— O întrevedere cu vechiul meu prieten Dick Cristopher, preşedintele Republicii noastre, şi vom goli arsenalele. Un singur lucru. Noi nu putem asigura transportul. Ar fi un act de război deschis şi nu am ajuns până acolo. Nu încă, în tot cazul.

— Mulţumesc. Mă ocup de transport.

Se ridică să plece. Ramstead îl conduse până la uşă, îi întinse mâna uscăţivă şi rece, spunând:

— Dacă vei da greş, Anglia este un refugiu sigur. Adu-ţi aminte de asta. Avem nevoie de oameni ca dumneata.

Téraï nu putea să transporte toată încărcătura cu *Taaroa,* chiar efectuând mai multe călătorii. Trebuia să găsească un căpitan independent care să accepte oferta lui şi pe care vizita pe o planetă din lista B să nu-l înspăimânte. Ştia unde să-l găsească. Se îndreptă deci înspre cartierul astroportului, intră într-o tavernă pe care altădată o frecventase. Nimic nu se schimbase. Sala era lungă şi joasă, cu grinzile plafonului aparent înnegrite, sub care se întindeau două şiruri de mese până la micul ring de dans în faţa unei scene cu perdelele trase. Taverna era aproape goală la această oră. Téraï se sprijini cu coatele de bar şi un barman necunoscut îl întâmpină cu mutră acră.

— Scotch.

— Indigen sau de import?

— Am spus scotch, nu. Vitriolul pe care-l fabricaţi aici.

— Atunci, 10 (zece) dolari înainte. Nu creditǎm necunoscuţii nici mǎcar două minute.

Téraï îl apucă pe băiat de reverele vestei şi-l trase spre el. Acesta se zbătu, încercă să-l lovească peste faţă. Dintr-o lovitură, Téraï îl proiectă în perete. Băiatul puse mâna pe o bâtă şi se opri cu ochii pironiţi pe revolverele lui Téraï.

— Ai de gând să mă serveşti sau nu?

— Ce se întâmplă? interveni o voce. Ah, e-n regulă, Tom! Lasă armele, Téraï. Nu ai nevoie de ele aici!

Gigantul se întoarse.

— Ştiam eu că dacă voi face puţin tărăboi o să apari. Cum merge, Taylor?

— Eh! aşa şi aşa. Ce vânt te-aduce aici, după atâţia ani?

— Câteva cumpărături.

— Material minier?

— Ei, ei! Aş putea să-ţi vorbesc între patru ochi?

— În biroul meu. Vino.

Taylor împinse o uşă la capătul barului, făcându-i semn să-l urmeze. Camera era mobilată confortabil.

— Ce te-a apucat să faci balamucul ăsta aici? Nu era genul tău, sau înseamnă că te-ai schimbat. Scotch? E veritabil.

— Bucuros. Da, m-am schimbat, Jake. Am îmbătrânit. Aveam nevoie să te văd şi nu mai ştiu cuvintele de recunoaştere.

— Nevoie de mine?

— Fără îndoială.

— Bătrânul Jake îşi plăteşte totdeauna datoriile. Mai ales o datorie ca asta. Vorbeşte.

Téraï alungă amintirea cu un gest. Cu unsprezece ani înainte, mărturia sa îl salvase pe Taylor dintr-o afacere murdară, montată de un şef de bandă rivală, cu toate ameninţările care-l pândiseră. Totul se terminase, după achitare, printr-o „discuţie” de zece minute, soldată cu şapte morţi.

— Iată! Îmi trebuie un căpitan nu prea scrupulos, dar îndrăzneţ să-mi transporte arme pe Eldorado.

Taylor fluieră.

— Drace! Dar acolo stăpâneşte B.I.M.-ul!

— Da.

— Nu că nu aş fi încântat să ajut o lovitură împotriva lor! Dar au crucişătoarele lor şi dacă omul este prins… Trafic de arme pentru o lume din lista B, te aşteaptă spânzurătoarea sau, în cel mai bun caz, o spălătură de memorie!

— Am un cercetaş înarmat, îl voi escorta.

— Un căpitan independent, nu prea scrupulos, dar îndrăzneţ? Pe ăsta îl poţi găsi aici, bineînţeles, dar o să te coste mult.

— Nu-mi pasă. Am bani.

— Destui?

— De zece ori mai mult.

— Atunci nu mai spun nimic. Fără întrebări, treburile tale sunt ale tale, şi dacă ai chef să-ţi organizezi mari vânători de sălbăticiuni acolo, e tot treaba ta. Să vedem… Red Jones? Nu, e la dracu'. Ted Larkins? Epava sa de astronavă nu e chiar atât de rapidă. Kasimir Krukowski? După ultimele noutăţi s-a lăsat prins pe Logalo. Sper să fie un zvon fals… Ah, Dom Flandry. *Fulgerul* său îşi merita numele altădată şi ştiu că l-a întreţinut bine. Nu de multă vreme frecventează aceste ţinuturi, dar îl cred constant.

— Francez?

— Da, poate Canadian. Ce importanţă are?

— Niciuna, într-adevăr. Când îl pot întâlni?

Taylor îşi privi ceasul.

— Este opt şi treizeci. Va fi la bar către orele zece şi jumătate. Îl poţi aştepta luând masa. Avem şi un spectacol chiar acum, şi sunt sigur că Flandry va veni să-l vadă. Bineînţeles, cina şi consumaţiile sunt pe contul vostru!

Téraï privea distrat scena. După un număr de strip-tease care declanşase tumultul în sală, acum plină, urmaseră

jongleri foarte buni, apoi echilibrişti de mâna a doua. Cortina căzu, prezentatorul îşi făcu apariţia.

— *Ladies and gentlemen...* Téraï surâse. Doamnele şi domnii erau în majoritatea cazurilor destul de deochiaţi... Avem acum privilegiul să v-o prezentăm pe privighetoarea noastră, Jane Partridge, idolul astronauţilor, al minerilor, al lucrătorilor, al universului întreg! La întoarcerea pe Anglia, după un turneu triumfal pe Télon, Barra, Sulphur şi Brunschwig vă va purta cu ea într-un voiaj spaţial al planetelor nelocuite! Iat-o pe Jane cu succesul său: *Songs of the space-ways!*

Prezentatorul dispăru. Cortina se ridică pe un decor de astroport în care se înălţau nave spaţiale, una mai ciudată şi mai sofisticată ca alta. Cântăreaţa apăru. Un pian ascuns o acompanie.

— *We came on the starship John B.*
My grandfather and me
Round New Sheffield we died!...

Téraï tresări. Cunoştea cântecul! Stella îi cântase. Sau mai curând nu, era o altă versiune, pe aceeaşi melodie, şi cuvintele erau foarte puţin schimbate. Nu-i fu greu să restabilească vechiul text, să-l substituie celui prezent.

— Ce şmecheră, gândi el amuzat.

Avea o voce frumoasă şi barzii necunoscuţi care creaseră cântecele folclorice adesea nu făcuseră altceva decât modificaseră melodiile şi textele cântecelor mai vechi pentru a le adapta.

— *This is the worst trip since I have been born*!

Sala aplaudă, cântăreaţa se înclină, începu un alt cântec. Sub lumina crudă a unui reflector, ea părea tânără, frumoasă, cu părul lung, negru căzând peste maioul colant de astronaut.

— *...and from Sirius to Albireo*

and I never tried to save no money
and now I have no place to go-o
and now I have no place to go!

Téraï se simţi melancolic, legănat de melodie şi de vocea proaspătă în acelaşi timp. Şi Stella cântase acest cântec – la ea era vorba de calea ferată, – era multă vreme de atunci, într-o seară pe Iruandika. El, Téraï, avea bani, saci de bani, dar, asemeni vagabondului din cântec, nu ştia unde să meargă, acum când Laélé murise şi Eldorado avea să se transforme în infern.

Jase Partridge continua, înşirând în faţa auditoriului său naiv şi brutal vechile cântece ale pionierilor unui continent dintr-o altă lume, o lume pe care mulţi dintre ei nu o văzuseră niciodată. Téraï le recunoscu aproape pe toate, sub deghizarea secolului XXIII. Transformările erau adesea superficiale, dar uneori adaptarea era totală şi nu supravieţuiau decât melodia sau ritmul. Dacă ea însăşi ar fi făcut aceste adaptări, ceea ce era foarte posibil, trebuie să fi avut un anumit sens poetic şi o bună pregătire muzicală. Brusc, avu chef s-o cunoască. Cântecul luă sfârşit. Făcu semn chelnerului să vină.

— Aş putea s-o întâlnesc pe această tânără care a cântat?

Bărbatul zâmbi şmecher.

— Cam greu, domnule. Căutaţi-o mai degrabă pe Pearl Sunshine.

— Strip-teaseusa? Nu!

— Domnului nu-i plac blondele? Cum doriţi. Pe aici, vă voi conduce la un salon rezervat şi merg să întreb. Dar până acum niciodată *miss* Partridge n-a acceptat invitaţii.

— Da? Bine, spune-i că am venit cu *sloop*-ul *John B,* şi că am luat apoi un *Red Ball train.* Dacă nici asta nu o va convinge, atâta pagubă!

Téraï se aşeză într-un fotoliu confortabil. Taylor intră.

— E periculos, Laprade.

— Ce adică?

— Ea lucrează pentru Big Mouth Stephen.

— Da? Cine e acest domn?

Taylor se simţi jenat.

— Marele patron al spectacolelor, aici, la New Sheffield. Un dur.

— E amanta lui?

— Nu, nu cred. Big Mouth ar avea mai curând o slăbiciune pentru blondele bine făcute. Dar nu-i plac amestecurile în treburile celor din personalul său, pe care-i ţine, se spune, ca pe sclavi.

— Puţin îmi pasă, bătrâne! Am să-i spun două cuvinte acestei fete, atâta tot! Mâine voi fi plecat, sau poimâine cel mai târziu.

— Atunci, … În sfârşit, eu te-am avertizat.

— Ţi-e frică?

— Mie? Nu dintr-atâta lucru. Dar ar fi o afacere urâtă. Îmi place ca loviturile pe care le dau să-mi aducă ceva!

— Nu te osteni şi şterge-o. Iat-o!

Jane Partridge, într-o rochie neagră, ezită în prag.

— Vreţi să mă vedeţi?

Ochii ei exprimau teamă.

— Intraţi şi aşezaţi-vă. Şi ca să vă liniştesc vreau să vă spun că nu am nici-o intenţie necinstită în ceea ce vă priveşte, că mi-a plăcut foarte mult repertoriul şi că am să vă pun câteva întrebări.

Obrazul fin se posomorî şi mai mult.

— Ah, sunteţi de la poliţie?

Téraï izbucni în râs.

— Nu, vă asigur! Voiam pur şi simplu să vă felicit pentru talentul cu care aţi adaptat aceste vechi cântece pământene. Sunteţi Pământeancă, nu-i aşa?

— Da, din Philadelphia.

— Câţi ani aveţi… 22, 23?

— 24. De ce?

— Fiindcă aveţi acelaşi repertoriu ca al unei prietene, care este Pământeancă, din America de Nord, şi care are de asemenea 24 ani. Mă întrebam chiar dacă nu aveţi aceeaşi sursă, un club de studenţi din Chicago, specializaţi în folclor.

Ea roşi.

— Poate, spuse în sfârşit. Dar să nu spuneţi, vă rog! Patronul crede că eu inventez aceste cântece! Ele plac, vedeţi, şi astfel sunt puţin mai bine plătită şi puţin mai liberă!

— E adevărat ce se povesteşte despre Stephen, că-şi ţine funcţionarii în sclavie?

Ea făcu un gest.

— Da şi nu. El nu caută să profite pentru… pentru ce vă gândiţi dumneavoastră. Eu am un contract pe şapte ani. Mai am încă şase ani.

— E bun contractul?

— Suficient ca să trăiesc.

— Şi de ce l-aţi semnat?

— Sunteţi foarte curios! Ei bine, am să vă spun: ca să nu mor de foame. Am venit aici ca turistă, într-o vacanţă studenţească, plătită de guvern. Am pierdut astronava şi m-am trezit fără niciun ban. Cunoaşteţi Anglia?

— Da, este o planetă dură, neprimitoare pentru cei care n-au bani. N-aveţi părinţi?

— Orfană, fără avere. Am căutat de lucru şi am găsit în acest loc. Trebuia să aleg între acesta şi a face trotuarul. Un moment m-am temut că va fi trotuarul şi nu asta!

— Dar organizatorii călătoriei?

— Ah, mi-au scris, mi-au trimis chiar ceva bani la următoarea escală! Prea târziu, deja semnasem!

— Studentă unde?

— Sociologie.

Téraï suspină. În acest cosmos necruţător, cui i-ar păsa de o mică studentă la sociologie, care a dispărut?

— Ai fi putut să te căsătoreşti?

— Contractul o interzice. Anularea lui m-ar costa enorm!

— Eşti obosită? Am de tratat o afacere, câteva minute, dar apoi mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă, în aceleaşi condiţii onorabile. Ce ai zice de un tur prin baruri?

Ea zâmbi tristă.

— Contractul o interzice!

— Oh, dar asta e o adevărată sclavie! Şi la cât se ridică daunele?

— Zece mii de dolari!

Téraï îşi pocni degetele cu dispreţ.

— Fabulos pentru dumneata, o nimica toată pentru mine. Poftim!

Scoase din buzunar carnetul de cecuri şi completă repede două file.

— Iată unul de zece mii de dolari, să-l fluturi pe sub nas lui Big Mouth. Şi altul de 40 000, cu care să te întorci pe Pământ şi să-ţi termini studiile.

Ea îl privi îngrozită.

— Ia-le! Ştiu că *Véga* pleacă mâine spre Pământ, via Tellus şi Skana şi că sunt locuri libere.

— Dar nu pot!

— Te temi că nu au acoperire? Aş mai putea semna încă zece tot atât de consistente şi tot n-ar fi nimic pentru mine! Întreabă-l pe Taylor dacă nu mă crezi. Îţi va spune că semnătura lui Téraï Laprade face mai mult decât ele!

— Dar pentru ce îmi daţi aceşti bani? Ce-mi cereţi în schimb?

— Când ai cântat aceste cântece, ai trezit în mine ceva dureros şi dulce totodată, şi cu toate că nu-l cunosc, sunt sigur că Big Mouth Stephen e un mitocan şi mă distrează să-i necăjesc pe mitocani, fiindcă în curând nu voi mai avea nevoie de bani şi mai ales fiindcă sunt Téraï Laprade. Cât despre faptul că vreau să-ţi cer ceva în schimb, eşti drăguţă, *miss* Partridge, dar crezi că valorezi 50 000 de dolari?

— Nu ştiu dacă trebuie să accept această caritate, spuse ea cu voce scăzută.

— Nu vorbi de caritate, *miss.* Când am debutat, am plecat de jos, ca şi dumneata, dar eram bărbat. Am avut şansa să fac avere, o avere pe care chiar cheltuielile foarte mari pe care le-am făcut n-au reuşit să o epuizeze. Poftim, şi dacă norocul îţi surâde la rândul dumitale, ei bine, o să ajuţi un alt dezmoştenit. Atunci, pe curând! Ne-am înţeles?

De abia ieşise din cameră, că Taylor se întoarse însoţit de un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu eleganţă căutată. Faţa slabă, fină, cu trăsături aproape prea regulate, avea o expresie visătoare pe care o dezminţeau ochii cenuşii, pătrunzători, duri.

— Téraï, iată-l pe căpitanul Flandry. Cred că el îţi va rezolva problema mai bine ca oricare altul.

Taylor se retrase. Un moment, cei doi bărbaţi se examinară, încercând să-şi ghicească puterea, aşa cum un tigru măsoară un rinocer.

— Aveţi o astronavă? Ce tip?

— Tip Altaïr.

— Aşa de veche?

— O să fiţi surprins de viteza pe care o atinge. Nimic nu interzice să pui un motor nou într-o carcasă veche. De altfel, dacă tipul e depăşit carcasa e nouă. *Fulgerul* fu ultima astronavă din acest tip construit şi când am cumpărat-o nu făcuse decât două călătorii. Uneori în meseria mea e bine să am viteza unui crucişător cu aspect de cargo.

— Sunteţi sigur de echipaj?

Flandry surâse.

— Pentru un bancher sau cei la fel ca el ar fi poate periculos să-i fie pasageri. Dar dumitale îţi va conveni.

— Sunteţi gata să riscaţi o ştergere de memorie sau spânzurătoarea?

— Totul depinde de preţ.

— Trei sute mii de dolari.

— Să zicem patru.

Téraï ridică din umeri.

— Patru, dacă vreţi! Puţin îmi pasă. Afacerea e încheiată.

— Ar fi trebuit să cer cinci! Nu, banii sunt numai o comoditate.

— Veţi putea cumpăra o altă astronavă sau să vă retrageţi…

— Aşa cum cânta adineauri *miss* Partridge, când febra plecării v-a cuprins…

— Aventurier?

— Da, frate!

— Poate. Bine, fiţi gata să începeţi încărcarea poimâine, în zori. Pista 41.

— Voi fi acolo. Mergem să cinstim afacerea?

Când intrară în bar, Téraï fu recunoscut de trei vechi camarazi, schimbă câteva amintiri cu ei, apoi se aşează la masă împreună cu Flandry. O voce enervată domină tot zgomotul. Se întoarse. Jane Partridge intra urmată de un individ masiv, roşu la faţă de furie.

— Şi credeai că am să te las s-o ştergi aşa, lăsându-mi drept garanţie doar o bucată de hârtie? Cine-mi spune că ea valorează ceva?

Téraï se ridică şi făcu câţiva paşi.

— Eu.

— Ah, dumneata. Vrei să mi-o sufli? Ei, bine, să ştii că nu merge aşa!

Luă cecul, îl rupse. Cu un ţipăt răguşit, fata se aruncă asupra lui, încercând să-i smulgă rămăşiţele. El o apucă cu brutalitate de braţ, o îmbrânci, iar ea se rostogoli sub o masă. Atunci Téraï, calm, deliberat, îl pălmui.

-VIGREL

dur cu o femeie, spuse el încet. Haide, canalie, scoate revolverul dacă ai curajul.

Doi indivizi care-l însoţeau pe Stephen se strecurară în dreapta şi în stânga lui Téraï.

— Nu aşa!

Taylor tocmai apăruse, cu arma în mână, la dreapta sa. În stânga, îl văzu cu coada ochiului pe Flandry, cu pistolul în mână.

— Joc cinstit! Fără crime!

— Te-ai înşelat, Big Mouth, continuă încet Taylor. Nu-l ataci pe Laprade sau pe protejaţii lui. Nu atunci când ţii la pielea ta!

Celălalt nu-şi pierdu cumpătul, ridică din umeri.

— Faci pe fanfaronul fiindcă eşti susţinut!

— Ţi-am spus să-ţi iei arma, repetă Téraï. Ei? Te-ai hotărât? Sau eşti şi laş, nu numai o brută?

Stephen înjură, se răsuci ca pentru a pleca şi, într-o fracţiune de secundă, scoase revolverul. Nu avu timp să tragă. Trei focuri de armă răsunară şi el alunecă încet spre sol, prăvălindu-se peste unul dintre oamenii săi. Celălalt îşi ţinea mâna zdrobită, privindu-şi năucit şeful mort.

— Ia te uită, mi-a scăpat unul? Am îmbătrânit. Oricum, am făcut o economie de 10 000 de dolari. Tu, şterge-o, închide-ţi pliscul şi mulţumeşte norocului. Hai, să dispară astea!

Împinse cadavrele cu piciorul.

— Jake, un rând pentru toată lumea, în contul meu.

Aruncă câteva hârtii pe tejgheaua barului.

— Haide, *miss,* nu-ţi mai fie teamă! S-a terminat, eşti liberă.

Ea se apropie, palidă.

— Cine eşti dumneata de fapt? Un ucigaş? Sau sir Galahad?

El râse.

— Puţin din amândoi, dacă vrei…

— Dar… doi oameni, pentru mine şi nici măcar nu mă cunoşti!

— Ei bine, o să facem cunoştinţă. Dacă ai fi ştiut în ce ape mă scald, ai fi înţeles că doi oameni în plus sau în minus, mai ales doi oameni de teapa lor… Să mergem, ţi-am promis o seară frumoasă. La revedere, Flandry, şi-ţi mulţumesc pentru ajutor. Nu uita ora! La revedere, Jake, sau adio, cine ştie?

— Nu mi-ai lăsat timp să trag, Téraï! Nu am şanse să-mi plătesc datoria!

— O s-o plăteşti profitând de relaţiile tale de la poliţie ca să muşamalizezi totul până la plecarea mea. După aia, puţin îmi pasă! Şi apoi, eram în legitimă apărare. Noroc tuturor!

Cheful se prelungi o bună parte din noapte. Băură, dansară, flirtară, bârfiră şi iar băură. Aproape de zori, el o conduse acasă.

— Ei, la revedere, poate, spuse el.

Ea îşi ridică privirea spre el şi, în blânda lumină a zorilor, păru extrem de drăguţă. Îşi întinse braţele şi o cuprinse. Ea cedă.

Téraï se trezi, surprins de a se găsi într-o cameră necunoscută. Era în plină zi. Lângă el, Jane dormea încă, cu părul despletit peste umerii goi. O privi un moment furios pe sine însuşi.

— Se va gândi că asta am vrut. Totuşi…

Dar nu regretă nimic. Vorbise mult, alcoolul îi dezlegase limba, dar ştia că nu spusese nimic care să-i pună în pericol proiectele. Povestise o parte din viaţa sa şi bineînţeles descrisese în amănunt călătoria sa cu Stella. Ea scosese un strigăt de uimire la auzul acestui nume. O cunoscuse pe *miss* Henderson, în cercul folcloric, atât cât o studentă săracă se poate apropia de o colegă atât de bogată, fusese foarte fericită de ciudata întâmplare şi cu abilitate, crezuse ea, îl descususe despre raporturile sale

cu Stella. Ei, nimic din toate astea n-aveau importanţă. Jane avea să se întoarcă pe Pământ şi va duce o existenţă fără griji imediate, graţie lui. Poate într-o zi avea să le vorbească copiilor ei despre el, când el va fi mort demult, sau exilat pentru totdeauna pe o planetă îndepărtată. Ideea îl amuză, apoi recăzu în melancolie.

— Haide, să nu ne facem mai buni decât suntem. Nu mai am ce face cu aceşti bani, am făcut o faptă bună.

Se întinse, se sculă, trezind-o pe Jane. Petrecură tot restul zilei împreună, o ajută să-şi facă modestele bagaje, o conduse la astroport cu o maşină închiriată. Ea rămase tăcută, gânditoare. *Véga* nu pleca decât peste o oră, şi ei ajunseseră acolo mai devreme. Timidă, ea ceru să viziteze *Taaroa.* El făcu pe gazda, stângaci, neştiind ce să spună. Timpul se scurse. În momentul plecării, ea îşi desfăcu de la gât colierul de pietre brute, şi-l înfăşură în jurul volanului de comandă.

— Îl am de la o bătrână vrăjitoare negresă, să-mi poarte noroc, spuse ea. Acum, s-a împlinit. Să te protejeze şi pe tine!

El o însoţi până la astronavă. Carcasa lungă se arcuia deasupra lor, vibrând uşor din cauza motoarelor ce funcţionau în ralanti. Sirena sună. Ea ridică ochii spre el.

— Păcat, spuse ea cu jumătate de glas.

— Noroc, Jane.

— Noroc, Téraï.

O privi cum urca pasarela. Înainte de a intra, ea se întoarse, îi zâmbi, apoi coborî din nou, spre el, alergând.

— Dacă o văd pe Stella, am să-i spun că o iubeşti!

Apoi făcu o piruetă şi dispăru din viaţa lui.

Taaroa zbura din nou în spaţiu. În faţa lui, în depărtare, Eldorado se rotea maiestuos, un disc mare, albăstrui, brăzdat de nori. Puţin în dreapta, se deplasa o mică scânteiere, *Fulgerul.* Téraï îşi fixă privirea pe ecranul radarului. Un alt punct se apropia de ei vertiginos.

— Trebuie să ne luptăm.

Pregăti *Taaroa* pentru război, încărcând torpiloarele, apoi îşi reglă radioul pe un post convenabil.

— Alo, navă necunoscută. Alo, navă necunoscută. Aici corveta de supraveghere *Samuel Leeman,* căpitan Johnson. Opriţi pentru inspecţie.

Téraï consultă anuarul flotelor spaţiale. *Samuel Leeman* era o corvetă de supraveghere recentă, cu un echipaj de cinci oameni, două tunuri cu gheare magnetice, 300 tone, flotă privată a B.I.M.-ului.

— O să fie un masacru, mormăi el.

Taaroa era nevăzută pentru ei, venind din direcţia soarelui, cu vopseaua antiradar rezervată navelor de luptă ale Statelor. Mări viteza şi ţinti.

— Alo, navă necunoscută. Opriţi sau deschidem focul!

Fulgerul îşi continua cursa spre planetă. Focul de avertisment explodă la un kilometru în faţa lui.

— Ultimul avertisment!

Téraï îşi orientă ţinta, lansă două torpile şi aşteptă. În ultimul moment, *Leeman* se pare că le zări, schiţă o manevră zadarnică de fugă. Pe fondul spaţiului, se văzu o scânteie orbitoare.

— Iată. Războiul a început. Cinci bieţi tipi, care fără îndoială nu erau nişte ticăloşi! Familii în care tatăl nu se va mai întoarce niciodată…

Înjură. *Fulgerul* atingea acum atmosfera încetinind viteza. Rămase o clipă să supravegheze cerul, apoi se avântă la rândul său.

Capitolul V

...CUM SE FRÂNGE ACEASTĂ LANCE...

— Iată, am terminat descărcarea. Aveţi cu ce cuceri planeta. Asta era scopul dumitale?

Téraï se întoarse, iritat.

— Nu. Şi scopul meu…

— Nu mă interesează.

Téraï ridică din umeri.

— Dar pot să-ţi spun. B.I.M.-ul este fără îndoială avertizat de distrugerea patrulei lor spaţiale. Au oameni destul de deştepţi pentru a putea deduce că m-am întors cu forţe noi. Scopul meu este să-i împiedic să distrugă această lume cum au distrus şi altele.

— Şi pentru asta vrei să le declari război. Războiul face multe ravagii câteodată.

— Partea focului! Ştiu că vor fi morţi, voi fi şi eu poate printre ei. Dar în faţa conflictului dintre B.I.M. şi indigeni, guvernul federal va fi obligat să pună în vigoare legea carantinei, şi timp de zece ani această planetă va fi salvată. În zece ani se pot întâmpla atâtea lucruri.

— Şi de ce vrei să aperi Eldorado?

Téraï îşi trecu o mână obosită peste ochi.

— Greu de spus. Fiindcă eu sunt în parte descendent din rasele pământene colonizate, fiindcă nu cred că omul să fie atât de înţelept şi dezinteresat ca să devină ghid al cosmosului, fiindcă eu am prieteni aici, printre indigeni, fiindcă B.I.M.-ul reprezintă ceea ce eu urăsc mai mult pe lume… şi, la urma urmei, fiindcă ceea ce sunt, nu pot face altfel! Dumneata însuţi ai părăsit Garda stelară, căpitane Flandry!

— Ştiai, deci?

— Mă informez întotdeauna asupra celor cu care colaborez. Am câteva surse la birouri, pe Anglia.

— Din cauza plictiselii! Garda stelară nu este ceea ce crede un popor neştiutor. Puţini piraţi spaţiali, costă mai scump decât ar putea câştiga ei, şi numai în romanele fantastice poţi aborda o astronavă în zbor. Cât despre cartografie, este monotonă. Am cerut să fiu mutat în corpul de explorare, am fost refuzat, am demisionat. De atunci,

explorez pe cont propriu. Şi ca să trăiesc, fac trafic legal sau ilegal, ca acum.

El tăcu un moment.

— Îmi placi, Laprade. Cred că eşti capabil să reuşeşti în întreprinderea dumitale, dar poate puţin ajutor ar fi de folos. Ce ai spune dacă ţi-aş propune o alianţă? Poate că am şi eu de încheiat o socoteală cu B.I.M.-ul.

— Şi *Fulgerul* tău?

— Secundul meu este capabil să se descurce singur pentru câteva luni.

— Dacă dăm greş, vei fi scos în afara legii pe Pământ.

— Sunt deja.

Téraï îl privi îndelung.

— Să mă scuzi dacă am temeri, dar m-am mai ars odată, cu puţin timp în urmă. De unde ştiu că nu eşti un spion al lui Henderson?

Flandry izbucni în râs.

— Şi aş fi transportat pentru tine un întreg arsenal ca să-i distrugi?

— Nu era greu pentru Henderson să rişte oricât ca să afle planurile mele. Ce contează pentru el câteva duzini sau chiar sute de morţi? Nu, dacă vrei să colaborezi cu mine, îmi trebuie un motiv serios pentru ca să te accept.

— Ţi l-am spus. O veche socoteală de încheiat…

— Prea vag!

Flandry inspiră profund.

— Fie. Am să-ţi spun, cu toate că aduce a melodramă. Ai fost ghid domnişoarei Henderson, nu-i aşa? În ce relaţii erai cu ea?

— Le credeam amicale. Dar mi-a făcut-o.

— Poate. Ţi-a vorbit despre tinereţea ei?

— Da.

— De prima ei iubire?

— Da.

— Ţi-a spus numele?

— Nu.

— Paul era fratele meu mai mic, Laprade. Un tânăr fizician cu un viitor frumos, cum se spune. Un viitor care fu scurt şi se termină în maşina sa, când a sărit de pe şosea cu 180 la oră. Eu lipseam când se întâmplă accidentul, dar am găsit carcasa maşinii sale într-un cimitir de maşini, înainte să fie topită. Bara de direcţie fusese sabotată. Nu am dovezi, dar îmi pot uşor imagina că idila dintre Paul Flandry care era sărac şi Stella Henderson nu era pe gustul tuturor. Bineînţeles, nu a urmat decât un simulacru de anchetă. Încă un tânăr care se sinucide, înţelegi de ce urăsc B.I.M.-ul şi pe patronul său? Şi nu cred că *miss* Henderson te-a trădat, Laprade. Paul era cinstea întruchipată şi n-ar fi iubit niciodată pe cineva care n-ar fi fost la fel. Probabil şi ea a fost dusă de nas.

— Poate s-a schimbat. Averea corupe.

— Tu însuţi eşti bogat.

— Am bani, nu am avere, în sensul ăsta puţin îmi pasă. O las altora s-o fructifice şi înaintea acestui an nu cheltuisem nici douăzeci la sută din venituri.

— O iubeşti, nu-i aşa?

— La ce ţi-ar folosi să ştii?

— La nimic, ai dreptate. Accepţi oferta mea?

— Orice ajutor sincer e binevenit, Flandry.

*
* *

Soarele aurea stepa şi, în spatele taberei Ihambé, lumina corturile roşii ale celei de-a doua armate a lui Kéno. Téraï se întinse. Departe, în câmpia plină de ierburi, siluetele negre se mişcau în dezordine, Kénoaţi şi Ihambéi amestecaţi, sub comanda lui Flandry.

— În sfârşit, spusese acesta, am să folosesc cunoştinţele pe care le credeam cu totul inutile, cunoştinţe căpătate la şcoala de cădeţi: salt înainte prin focul inamic, manevre de apropiere, amplasarea mitralierelor, etc.!

În dreapta sa, vântul îi aducea zgomotul de la şcoala de tir, unde se antrenau soldaţii de elită. Klon-Sipho, generalul Kénoat, se apropie.

— Vom fi gata în curând, senior Laprade.

— Împotriva celor câtorva grupe înarmate care sunt acolo. Dacă ar fi vorba de armată… Vom face tot posibilul şi sper că nu va fi nevoie să luptăm prea mult.

Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre cartierul general. Léo sosi săltând. Coada îi biciuia aerul, şi căzu la picioarele sale, cu graţia masivă a sălbăticiunilor.

— Da, m-am întors, bătrâne prieten! Nu, n-am să te mai părăsesc niciodată, niciodată, îţi promit. Tu eşti tot ce mi-a mai rămas.

Prinţii săi… Laélé… Stella.

Tresări. De ce o punea pe Stella pe acelaşi plan cu părinţii sau soţia lui? Ea îşi bătuse joc de el, îl dusese de nas, se servise de el, împotriva a tot ce el iubea. Şi totuşi nu putea s-o urască. O revăzu, în tabăra ihambé, pe Iruandika, sau în timpul acelei nopţi teribile de la Kéno şi mai ales în timpul dansului celor trei Selene, când o ţinuse în braţe şi ea îi răspunsese la sărutări…

Se scutură.

— Haide, n-am chef să joc Romeo şi Julieta, sunt prea bătrân pentru asta! Şi n-am nici-o garanţie că Julieta ar accepta.

Totuşi nu se putea amăgi cu iluzii multă vreme. Adesea, când retrăia evenimentele acestor ultime luni, îi căuta cu încăpăţânare scuze: ea fusese sinceră, fără îndoială, când debarcase pe Eldorado, orbită de propaganda B.I.M.-ului, apoi lezată în prejudecăţile sale de Pământeană de legătura lui cu Laélé. Şi totuşi, de nenumărate ori, i se păruse că ea era gata să înţeleagă, că ar fi trecut de partea lui, dacă ar fi fost puţin mai abil, mai puţin brutal. Când plecase, ea acceptase să-l revadă şi poate… Dar nu, totul îi despărţea, sângele, rasa, mediul social. În fond, asta valora mai mult.

Ajunsese pe poligonul de tir fără să-şi dea seama. Ofiţerii instructori, trei vechi prospectori pe care îi alesese dintre cei care îi erau cei mai devotaţi, îi dădură raportul:

— Încă nu e perfect, dar trag bine şi cunosc în amănunt armele. Sper că ştii ce faci, Téraï? Dacă vreodată se vor întoarce împotriva noastră… spuse cel mai bătrân, Ned Sommersfield, care fusese adjutant în tinereţe.

— În privinţa asta, niciun pericol, Ned. Este ora şapte. Imediat ce trupele de manevră se vor fi întors, spune-i lui Flandry să convoace şefii de secţii. Vreau să le vorbesc. Ce este, Léo?

Superleul privea spre Occident cu un aer neliniştit. Răgi încet, aproape ritmat.

— Un avion? Unde? Împrăştiaţi-vă!

Îşi încordă auzul şi desluşi un bâzâit surd care creştea din secundă în secundă şi care se transformă rapid într-un şuierat strident.

— Nu e avion. E o astronavă. Dar e o nebunie să intri atât de repede în atmosferă. Nebun, sau urmărit!

Sus, pe creasta unui nor, se ivi un punct scânteietor, care crescu părând că se precipită spre sol. Brusc, în faţa lui apăru, irizarea caracteristică tuturor câmpurilor gravito-inerţiale.

— Prea târziu! O să-şi frângă gâtul! Foarte aproape!

Téraï alerga deja spre punctul probabil de cădere iar Flandry în urma sa. Astronava atinse solul tangenţial, făcu o groapă din care ţâşniră valuri de pământ de fiecare parte a vehiculului şi rămase înţepenită într-un zgomot de tablă lovită.

— Un iaht! Ai spune că şi-a ales bine momentul, imbecilul!

Carcasa era deformată, dar spre mijloc avea o deschidere neregulată, cu lateralele topite, a cărei existenţă nu fusese cauzată de aterizarea catastrofică.

— Torpilă termică, remarcă Flandry. Au tras asupra lui.

Téraï se îndoi, încercând să deschidă uşa înţepenită a sasului.

Nici forţa sa uriaşă nu-l ajută. Bătu în perete, în morse „aşteptaţi, merg după ajutoare”, îşi lipi urechea de peretele navei. Nimic. Linişte.

— Probabil sunt în inconştienţă, spuse căpitanul. Ai un arzător de sudură?

— În peştera mea. Roberts, Ned, mergeţi să-l căutaţi! Ceilalţi, plecaţi, mai spuse el în limba ihambé, adresându-se războinicilor adunaţi acolo. Poate exploda dintr-un moment într-altul. Şi tu de asemenea, Flandry.

Calm, acesta din urmă îşi aprinse o ţigară.

— Eu rămân. Astronavele sunt meseria mea.

— Cum vrei. E pielea ta.

Se plimbară în jurul navei. Aproape de provă, acolo unde trebuiau să se găsească numele şi emblema, carcasa fusese curăţată.

— Un pirat? întrebă Téraï.

— M-ar mira. Nu are armament. Iată-ţi oamenii cu arzătorul.

Atacară sasul, decupând o deschizătură destul de mare pentru a putea trece prin ea şi răciră marginile turnând multe găleţi cu apă. Uşa interioară era deschisă şi dădea într-un culoar îngust. Trecură prin cabinele devastate de torpilă şi, manevrând uşile etanşe neblocate, tăind cu aparatul balamalele celorlalte, ajunseră în cabina de comandă. Părea să fie goală, dar, între fotoliu şi tabloul de bord, sub lumina unui bec roşu de alarmă, Téraï zări un corp încovoiat. Se apropie şi aprinse lanterna.

— Stella!

Încercă să o scoată cu inima strânsă de teamă, nu reuşi şi încercă să se calmeze. Arzătorul!

Se întoarse târând aparatul şi, ajutat de Flandry, reglă cu atenţie flacăra, după ce acoperi fata cu vesta sa de piele pentru a o proteja împotriva stropilor de metal topit, atacă baza fotoliului.

— Aici, asta e. Încet.

Traseră cu putere şi baza cedă, după ce o secţionaseră pe jumătate.

— Flandry, aparatura! Întrerupe toate contactele, dacă mai există. Ned, ajută-mă.

Cu multă grijă, gândindu-se la posibilele contuzii interne, o întinse pe Stella pe planşeul metalic şi o examină. În afara unui fir subţire de sânge care se prelingea din nas, ea părea intactă. Fractură de craniu sau un simplu vas nazal rupt din cauza şocului? Intră Robert, urmat de doi Kénoaţi care aduceau o targă.

— Petrece-ţi braţul pe sub picioare, eu îi susţin capul şi spatele. Ei, drăcie, încet, sau te dau lui Léo să te înhaţe! Repede, în peştera mea!

Apucă partea din spate a brancardei. Vântul răsfiră părul blond care-i mângâie mâna.

— Pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu! Ce voia să facă aici? Iar ei au tras asupra ei, ticăloşii!

Capul se legăna încet, palid, în lumina de amurg.

— Au tras asupra ei! Fiica marelui lor patron! Ce se întâmplă oare? O revoluţie? Şi imbecilii ăştia de la B.U.X. care mă lasă fără veşti, ca să-şi atingă scopul murdar!

— O să-ţi spună ea în curând, spuse Flandry. Nu cred că e rănită grav.

— Nu ştiu!

Dacă o văd pe Stella, am să-i spun că o iubeşti… El ridicase din umeri. Dar acum, în umbra morţii, vedea limpede înăuntrul său. Da, o iubea, în ciuda trădării. Dacă ar fi murit… Dacă ar fi murit, ar fi plecat cu *Taaroa* pe Pământ să bombardeze B.I.M.-ul. Dar de ce trăseseră asupra ei?

— Tlong, ţine targa până deschid uşa. Întinde-o încet, aici, pe pat. Şi acum, plecaţi; tu, Flandry, rămâi.

VIGREL

O aşează sub aparatul radioscop, îi examină membrele, unul câte unul, nici-o fractură. Nici la coloana vertebrala nici-o fractură. Cu inima strânsă, el îndreptă razele asupra capului şi, răsuflă uşurat. Nici-o fractură.

— Unde naiba e trusa aia?

— Aici, Téraï.

— Ştii să faci o injecţie? Stimulol 12. Eu tremur prea rău!

Se prăbuşi pe un scaun, cu capul între mâini, tulburat. Se auzi un geamăt slab şi se ridică într-o clipă. Stella deschisese ochii.

— Ah, cât îmi e de rău! Unde mă aflu? Oh, Téraï, eşti aici! Fii atent, vor să te omoare. O armată întreagă… în curând aici. Şi cafeaua, cafeaua! Să nu se bea cafea! Ah, mi-e atât de rău! Téraï, oare voi muri?

— Nu, nu, n-ai nimic! Nu te mişca! Mâine te vei simţi mai bine! Eşti numai plină de contuzii! Uite, ia asta şi dormi!

Îi ridică încet capul, îi puse un comprimat pe buze şi-i dădu să bea apă. Ea bău, apoi, după un moment, adormi.

O privi îndelung, apoi îi făcu semn lui Flandry să-l urmeze.

— Nu te nelinişti, îi spuse acesta. În câteva zile se restabileşte complet. Frumoasă fată. Eşti un tip fericit, Téraï.

— E fata lui Henderson, Flandry.

— Şi ce dacă? Ce vrea să spună totuşi? Armata care soseşte, înţeleg. Dar povestea cu cafeaua…

— Delirează?

— Nu are febră. Lasă, o să vedem mâine.

Téraï se trezi brusc şi ascultă. Veneau zorii şi, prin ferestruica cu gratii a uşii blindate, o lumină palidă pătrundea în grotă.

— Téraï!

— Sunt aici. Cum te simţi?

— Mai bine. Dar parcă sunt bătută cu leuca!

Ea vru să râdă dar durerea o opri.

— Vino lângă mine. Nu pot vorbi tare, şi trebuie să-ţi spun ceva foarte urgent. Am primit veşti de pe Pământ, acum şase zile, pe când eram pe Klobo. B.I.M.-ul va trimite trupe şi în curând vor fi aici. Au un plan diabolic, odată ce vor fi scăpat de tine.

— Avem timp. Dormi, ai nevoie de odihnă.

— Nu, nu mi-e somn. Trebuie să-ţi spun tot.

— Atunci, fie, vorbeşte.

— Au un plan îngrozitor, Téraï. Aveai dreptate. Trebuie opriţi cu orice preţ. Tatăl şi fratele meu! Cum au putut să ajungă până aici? Un genocid! Şi eu, eu care le-am făcut jocul, ca o imbecilă, le-am servit de unealtă împotriva ta! N-am să-mi iert niciodată prostia! În sfârşit, iată despre ce e vorba. Ai auzit despre Hypnon 8?

— Da, e un calmant nervos, nu-i aşa?

— Da. Ei, bine, unul dintre biologii lor a descoperit că la Eldoradieni, Hypnon 8 nu numai că distruge orice spirit de iniţiativă, dar produce obişnuinţă, la fel ca morfina pentru noi şi îi aduce la sterilitate pe 90% din cazuri. Au experimentat pe câteva duzini de indigeni transportaţi pe Tikhana, sfidând legile.

— Bine, vom putea astfel să-i încolţim şi…

— Au murit toţi, bineînţeles! Fără urme!

— Şi B.I.M.-ul crede că va reuşi să intoxice toată populaţia acestei planete? Mi se pare greu. Indigenii n-au nici un motiv să ia Hypnon 8.

— Dar nu li se va da sub, forma asta! Eldoradienii sunt mari consumatori de cafea, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Într-adevăr e singurul lucru care nu mi s-a luat niciodată, fie la Ihambé fie la Kéno.

— Ei, bine! după ce se va fi scăpat de tine, într-un fel sau altul, B.I.M.-ul, va anunţa o mare schimbare de politică şi, ca să-şi arate bunăvoinţa faţă de indigeni, va distribui foarte multă cafea în toate regiunile posibile ale acestei lumi. Astfel vor avea o dublă lovitură: pe de o parte,

indigenii, pentru a-şi procura cafea amestecată cu Hypnon 8, vor fi gata de orice josnicie, pe de altă parte, populaţia va scădea considerabil în urma unei „epidemii necunoscute”, lăsând cale liberă importului de colonişti.

— Dar opinia publică de pe Pământ nu va lăsa niciodată să se împlinească această crimă!

— Eşti naiv, Téraï. Cine îi va spune? Cine va putea vreodată s-o dovedească? B.U.X.-ul va avea destul de furcă atunci, să se apere împotriva acuzaţiilor bine ticluite, cu dovezi false, bineînţeles! Iar pentru cei câţiva anchetatori care vor reuşi să vină până aici, se vor găsi saci întregi de cafea naturală excelentă.

— Mda! Asta s-ar fi putut să reuşească, dacă eu n-aş fi fost avertizat sau dacă aş fi dispărut. Dar cum ai aflat toate astea?

— E o poveste lungă pe care am să ţi-o rezum, Téraï. Când am sosit pe Eldorado, te detestam. Tu erai pentru mine obstacolul unui vis grandios al tatălui meu, un univers care aparţinea omului. Din idealism, tu puneai beţe în roate B.I.M.-ului, care lucra pentru bunăstarea tuturor Pământenilor…

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă lucra şi pentru bunăstarea locuitorilor din lumile pe care le exploata?

— Aşa credeam, Téraï. Cu toate greşelile sale, pe Pământ, colonialismul era în final şi spre profitul popoarelor colonizate, aducându-le la o viaţă modernă, făcând să dispară, măcar prin revolta lor, în secolul 20, structurile perimate…

Téraï zâmbi ironic.

— Şi distrugând fără drept de apel toate valorile care nu-i erau de folos! În sfârşit, să trecem peste. Au existat într-adevăr şi părţi bune ale colonizării. Dar nu mă simt dator să fiu de acord decât fiindcă în vinele mele curge sângele colonizaţilor şi al coloniştilor.

— Am sosit deci pe Eldorado montată împotriva ta. Primul meu contact cu tine nu a fost de manieră să-mi

schimb impresia: brutal, insolent, orgolios, vanitos, cinic şi ucigaş …

— Metisul perfect, nu?

— Lasă-mă să termin, Téraï. Şi tot atât de brav până la nebunie, generos şi sensibil, dând naştere în ceea ce te priveşte la o lealitate superioară a orice poate defini un simplu şef de bandă. Pe deasupra o inteligenţă remarcabilă şi o extraordinară competenţă profesională…

— Şi te-ai gândit că aceste trăsături pozitive se datorau faptului că aveam şi un sfert de sânge alb…

— Taci! Eşti imposibil! Nu, nu asta am gândit. Eram dezorientată. Nu reuşeam să te clasific. Apoi am plecat la Ihambéi, şi pe drum mi-ai salvat viaţa de multe ori, chiar când bănuiai că eram acolo ca să-ţi fac rău.

— Aminteşte-ţi: *Microraptor ferox*. Erai prea frumoasă ca să te las să mori.

— Încet, încet, mi-am schimbat impresia despre tine. Am încercat să înţeleg punctul tău de vedere. Am luptat împotriva simpatiei pe care mi-o inspirai din ce în ce mai mult. Schimbarea decisivă a produs-o lacrima ascunsă la mormântul lui Gropas. Apropo, tu eşti anonimul care a trimis 30 000 dolari mamei sale, ca să-i poată creşte pe fraţii şi surorile lui? Multă vreme am crezut că era B.I.M.-ul, dar am avut proba contrarie: nu i-au dat decât salariul pe şase luni.

— Da, eu sunt. Bietul om nu merita să moară aşa pentru nişte ticăloşi. Avea stofă, micuţul, chiar dacă mă ura.

— Apoi, a urmat sejurul, aici, la Ihambéi, lupta ta cu tigrul şi seara aceea cu dansul celor trei Selene. N-am mai ştiut ce să cred. Ce voiai? Ce sentimente aveai pentru mine? Uneori simţeam cum nutreai doar dispreţ pentru mine, alteori, mi se părea că aveai… chiar prietenie.

— Nici eu însumi nu ştiam prea bine, Stella.

— Şi în tot acest timp, ezitam. B.I.M.-ul, condus de tatăl meu, nu putea fi acel monstru pe care mi-l descriai, şi pe de altă parte simţeam sinceritatea ta, roşeam de filmele pe

care le făceam pe ascuns şi care aveau să fie o armă contra ta şi contra celor pe care-i protejai. Şi-apoi mai era şi Laélé…

— Nu vorbi despre asta, Stella, te rog. N-ai să înţelegi niciodată!

— Poate… Aproape trecusem de partea ta, când te-am văzut, la Kintan, torturând şi ucigând prizonieri!

— Şi ce-ai fi vrut să fac altceva? Poate am greşit, dar sunt singur, singur împotriva resurselor inepuizabile ale B.I.M.-ului! Singur sau aproape singur împotriva Pământului, fiindcă B.U.X.-ul este practic neputincios, iar guvernul nici nu contează. Da, ştiu. Am comis greşeli de tactică. Nu sunt un general, Stella, nici un politician! În acest război viclean, nu sunt decât un amator care parează loviturile cum poate, şi le dă la fel, chiar dacă nu sunt cinstite! Nu sunt nici un zeu, nici un geniu politic! M-am înşelat, şi poate mă înşel şi acum. Dacă e aşa o voi plăti scump şi prietenii mei de asemenea, dar nu văd nimic altceva de făcut!

— Cu toate astea, când m-am îmbarcat pentru Terra, eram hotărâtă să urmez planul pentru care venisem aici sub deghizarea de ziarist. Aveam documente, care fără a fi prea mult trucate, i-ar fi prezentat pe indigeni într-o lumină defavorabilă. Totuşi, aş fi uzat de toată influenţa asupra tatălui meu pentru ca, odată acordată carta lărgită, indigenii să fie trataţi omeneşte. Şi i-aş fi sugerat să-ţi dea conducerea acestei planete, pentru a aplica aici politica noastră, dacă ai fi acceptat. Dacă nu, să te menajeze.

— Deci pentru asta mi-a oferit el… De fapt în aceeaşi zi în care tu ai evadat. Dar de ce te ţineau sechestrată, de vreme ce erai hotărâtă să-i ajuţi?

— Numai întâmplarea e de vină că, după trei zile de la întoarcerea mea, am aflat seiful secret al tatălui meu, el fiind atunci plecat în Australia. Acolo, am găsit dovezile formale ale intenţiei sale de a lua puterea, răsturnând guvernul, rapoartele asupra experienţelor făcute pe

Eldoradieni. Şi planul despre lumea lor. Tulburată, am fotografiat toate astea şi le-am pus apoi la loc. Am fost aproape surprinsă de fratele meu care era la curent. Şi am mai găsit şi altceva, dovada că accidentul care costase viaţa lui Paul, tânărul fizician pe care-l iubisem la 19 ani, nu era un accident. Tatăl meu avea alte intenţii pentru mine!

— Universul e mic, Stella. Ştii cine a transportat armele oamenilor mei până aici? Fratele lui Paul, ex-căpitanul Gărzii stelare, Dominique Flandry.

— Ex-căpitan? Acum doi ani comanda o flotilă!

— Ia te uită! El mi-a spus că a demisionat acum cinci ani! O să avem o discuţie. Iar cu documentele, Stella, ce-ai făcut?

— Aş fi putut să le transmit guvernului, dar ar fi fost periculos. B.I.M.-ul are oamenii săi, dar nu ştiu cine sunt. Le-am expediat în plic sigilat unei prietene din copilărie care locuieşte pe Klobo, cerându-i să le păstreze până le voi lua. Şi le-am luat înainte să mă întorc aici. Sunt în seiful astronavei mele. Pe scurt, luându-mi măsurile de precauţie, am aşteptat întoarcerea tatălui meu şi am avut o discuţie cu el. A fost atât de furtunoasă încât a pus garda personală să mă aresteze şi să mă sechestreze.

— În spital?

— Spital? Nici vorbă! În casa noastră de la ţară, din Colorado. Oh, închisoarea era foarte elegantă! Aveam cărţi, televizor, tot ce aş fi dorit, în afară de libertatea de a ieşi sau de a comunica cu exteriorul. Astfel am văzut la televizor filmele mele, bine măsluite şi tot astfel am văzut într-un flash că tu sosiseşi pe Pământ. Atunci m-am hotărât să fug, să te întâlnesc, să te avertizez.

— Şi cum ai făcut?

Ea zâmbi obosită.

— Oh, cel mai vechi truc din lume. Am sedus gardianul!

Aproape râse când Téraï tresări.

— Nu mi-au trebuit decât patru zile! După acest timp, fără să se teamă, el se apropie destul pentru ca să-l lovesc în cap cu o vază de flori şi să-l las să zacă în inconştienţă. Am pus mâna pe chei şi nu mi-a fost greu să alerg până la hangarul unde aveam iahtul meu spaţial – am de mult timp brevetul de pilot interstelar – şi cum aflasem că ai plecat, am pornit spre Klobo ca să-mi iau documentele. Acolo am aflat că Parlamentul mondial tocmai votase carta lărgită prin majoritate de voturi, doi dintre opozanţi, cei mai înfocaţi, suferind de un mic „accident” în ajunul votului şi am aflat de asemenea că eram căutată de poliţie pentru „declin mintal pasager”. Am început să-mi camuflez iahtul, dar a trebuit să plec înainte să-i pot picta un nume şi un număr fals. Când m-am înscris pe orbita aceasta, o patrulă m-a depistat şi pentru că nu am lăsat să mă inspecteze a tras asupra mea cu o torpilă. Şi urmarea o cunoşti.

Téraï rămas pe gânduri.

— Iată-te într-o poziţie dificilă, Stella. Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut, asta compensează înmiit răul pe care l-au făcut filmele tale. Am să merg să-ţi caut documentele în seif şi încerc să le fac să parvină B.U.X.-ului. Cum, nu ştiu deocamdată. Aş putea bineînţeles să le aduc eu însumi, dar dacă B.I.M.-ul are acum carta lărgită, una dintre flotele sale e fără îndoială în drum spre Eldorado. Deci nu pot părăsi această planetă. Bine că sunt aici. Un crucişător de la B.U.X. trebuie să sosească în câteva zile. Le voi înmâna comandantului, care e unul dintre prietenii mei vechi. Ce combinaţie are seiful?

Ea roşi.

— Este un cifru vocal. Pronunţi foarte distinct: Stella şi Téraï. Da, mă gândisem că nimeni… Dar te însoţesc.

— Nu. Mai întâi mai trebuie să te odihneşti. Şi nu ştiu dacă afară ai fi în siguranţă. După întoarcerea mea de pe Pământ, am făcut prostia să spun cine eşti. Majoritatea Ihambéilor îmi vor da crezare când le voi mărturisi că m-am înşelat în privinţa ta, dar alţii… Eenko, de exemplu. Te

urăşte cu violenţă, te face răspunzătoare de moartea lui Laélé…

— Crezi cumva că…

— Eh, nu ştiu nimic! Cred că îi cunosc pe Ihambéi atât cât poţi cunoaşte pe cineva din altă specie inteligentă! Pe Laélé o înţelegeam. Pe fratele ei? Uneori cred că pot pătrunde dincolo de masca lui impasibilă, alteori… Numai în romane autorul, care îşi creează personajele, are acces la psihologia lor. În viaţă, nu cunoşti oamenii decât pe dinafară. Tatăl tău, fratele, ţi-au ascuns adevărata lor natură, şi doar nu eşti o proastă. Aşteaptă-mă aici, am să închid uşa cu cheia şi vei fi în siguranţă. Pentru orice eventualitate, poftim un revolver, păstrează-l la îndemână.

Eenko îl aştepta, aşezat pe o stâncă, în mijlocul a cinci tineri războinici. Când îl văzu pe Téraï, veni spre el, ridicând mâna, salutându-l ceremonios.

— Mi s-a spus că femeia rea este aici, *Rossé Moutou.*

— Aşa e, Eenko Téné. Dar nu e rea.

— Înseamnă că puterea femeilor din rasa ta este mare, om-al-muntelui, dacă ţi-ai schimbat părerea aşa repede.

— Omul înţelept îşi schimbă părerea când îşi dă seama că s-a înşelat, numai nebunul se încăpăţânează. Am să expun astă-seară consiliului motivele noii mele atitudini, de asemenea şi pericolul care ne ameninţă şi despre care a venit să mă avertizeze, cu preţul vieţii sale!

Eenko zâmbi.

— Femeia rea ştie mereu să găsească cuvinte ca să facă negru din alb, dar naiv e cine o crede!

— Dar sunt dovezi, războinicule.

— Dovezi pentru tine, care eşti din rasa ei. Ce valorează aceste dovezi pentru Ihambéi?

— Le voi prezenta astă-seară. Consiliul va judeca.

— Goneşte această femeie, *Rossé Moutou!* Noi amândoi am fost fraţi, aminteşte-ţi. Am mers mult timp pe acelaşi drum, dar acum căile noastre riscă să se despartă, dacă vei urma această himeră! Ea te va duce în mlaştinile cu nisip

mişcător, unde ai să te scufunzi, şi nici-o mână nu ţi se va întinde! Goneşte această femeie rea, sau va muri!

— Este o ameninţare, Eenko?

— Un avertisment. *Rossé Moutou!*

Téraï simţi o furie nebună, furia omului care-şi vede toate eforturile gata să fie distruse de fanatism.

— Gândeşte-te bine la ce spui, Eenko! Stella este sub protecţia mea. Cine o atacă, mă atacă!

— Eşti nebun, *Rossé Moutou!* Ţi-a făcut vrăji cu ierburi magice! Iei apărarea duşmanei noastre, a celei care e cauza morţii soţiei tale şi sora mea! A celei care face parte din rasa blestemată a oamenilor veniţi din cer!

— Şi eu fac parte la fel ca ea, nu mă provoca! Mai sunt şi alte popoare pe Obala nu numai Ihambé! Dar eu sunt sigur că consiliul mă va asculta şi că tu însuţi vei înţelege că…

— Niciodată! Şi fiindcă aşa stau lucrurile, să se rupă prietenia noastră precum se frânge această lance!

El apucă lancea, o rupse în două şi aruncă bucăţile la picioarele lui Téraï.

— *Oko Sakurn!* Prin Tinaï, Tan, Antafarouto, eu, Eenko Téné, declar ruptă frăţia de sânge!

Téraï se aplecă, plin de tristeţe, culese partea care avea vârful şi o înfipse în sol, în faţa lui.

— Fie. *Oko Sakurn!* Fie ca sângele celor ce vor muri să se verse asupra ta, nebun care nu asculţi decât de ura ta! Odată războiul încheiat, dacă vom mai trăi amândoi, ne vom bate înaintea bătrânilor! Fie ca zeii tăi să te sugrume dacă te atingi de Stella, am să te gonesc cu biciul ca pe un câine în faţa tuturor războinicilor! Acum, cară-te, şi dacă te văd la mai puţin de douăzeci de metri de această uşă, te voi lăsa în ghearele lui Léo!

Téraï dormea, înfăşurat în cuverturi, în faţa uşii unde se afla Stella. Léo mârâi încet. Rapid, sări în picioare, cu arma în mână.

— Ah, tu eşti Flandry? Ce se întâmplă?

— Nimic, eram în trecere. Noaptea e prea frumoasă ca să dormi.

Arătă cu un gest valea, deasupra căreia cele trei Selene aruncau umbre mişcătoare pe marea de ierburi.

— Fiindcă tot eşti aici, aşează-te lângă mine. Vreau să-ţi vorbesc.

— Ce s-a întâmplat în seara asta? Se părea că ai avut o discuţie aprinsă cu marele sălbatic.

— A fost cumnatul meu, Flandry, şi acum îmi e duşman.

Téraï îi explică.

— Asta e rău. E un şef, cred.

— Da, dar asta n-are importanţă. Avem amândoi o socoteală, pe care o s-o încheiem mai târziu. De ce m-ai minţit, Flandry, şi care ţi-e jocul?

— Eu, am minţit?

— Da, ai afirmat că ai părăsit Garda acum cinci ani şi că pe Pământ eşti la index, iar Stella te-a văzut acum doi ani, comandant de flotilă!

Flandry se strâmbă, apoi izbucni în râs.

— Ah! Am şters urmele pe Anglia şi nu m-am gândit că un Pământean, mai ales *miss* Henderson, care mă cunoaşte, ar veni aici! Fie, să scoatem măştile!

Căută în buzunar şi scoase o fişă.

— Iată. Colonel Flandry. Serviciile secrete ale Gărzii! Şi noi suntem neliniştiţi de ambiţiile B.I.M.-ului, Téraï. Astfel, de doi ani – sunt doi ani într-adevăr şi nu cinci, – sunt scos la index „pentru că am fugit cu salariile flotilei”. Ceea ce Garda nu putea face – să distrugă din când în când câte un cargou automat al B.I.M.-ului – piraţii o puteau face. De altfel, pe riscurile şi pe pielea lor. Dar mărturisesc că îmi place mai mult planul tău.

— Şi te distrează să joci rolul de conspirator?

— Şi da şi nu. Dar, vezi, Téraï, a existat întotdeauna un Flandry în armată! Unul dintre strămoşii mei a luptat la Crécy – nu mai ştiu de partea cui, familia mea oscilând multă vreme între Franţa şi Anglia, înainte de a se stabili

parţial în Canada în secolul XIX. Au fost Flandry în echipajul lui Jean Bart şi alţii la Waterloo – la Englezi de data asta. Unul fu ucis la Dunkerque. În armata franceză, pe când veghea la reîmbarcarea unui Flandry canadian. Asta e în sânge. Şi cred că în viitor, când Terra va fi fondat imperiul său galactic, vor exista Flandry în armată sau flotă şi pot chiar să pariez că unul dintre ei se va numi Dominique. Ne-a lipsit întotdeauna imaginaţia de a găsi prenume urmaşilor! Şi toţi la fel de cinici, fustangii şi extrem de sentimentali. La fel ca tine!

Téraï râse.

— Şi scopul tău, aici, acum?

— Ţi l-am spus. Să te ajut. Fie că în numele meu, ca să-mi răzbun fratele, fie că sub numele de colonel al Serviciilor Secrete, ce importanţă are asta pentru tine? O întrebare, dacă-mi permiţi. În acest război, se pare că nu vrei să foloseşti nava personală. De ce?

— Cu ea, aş putea bineînţeles să distrug orăşelul Port-Métal în zece minute. Dar asta ar fi interpretat pe Pământ ca un simplu act de piraterie şi n-ar dovedi deloc că indigenii mă susţin. Cred că, pentru moment, e mai bine să nu mă servesc de ea. Dacă lucrurile iau o întorsătură prea rea…

Capitolul VI

ULTIMA BĂTĂLIE

Armata ondulă în savană, în faţă erau Kénoaţi înarmaţi cu puşti şi precedaţi de cercetaşi ihambé cu arcuri sau carabine uşoare. În spatele lor, de-a curmezişul, biştari domestici din Kéno erau înhămaţi la căruţele care duceau armele grele. Toate cele zece care, unul fusese amenajat ca platformă de tir antiaerian, erau înţesate cu mitraliere sau rachete şi comenzi de teleghidaj manevrate de

prospectori. Apoi, în ariergardă, grosul Ihambéilor, încadrând plutoanele de întărire.

De pe poziţia lor de conducere, Téraï, Flandry şi Stella împreună cu cele zece gărzi Kénoate ale lor priveau defilarea armatei.

— Vom traversa savana Mihosilor, care nu ne vor crea probleme, vom trece prin estul munţilor Tombou, apoi vom coborî valea Nianga, care ne va conduce drept la Port-Métal. Aş fi preferat să te las în tabără, Stella, dar nu îndrăznesc. Eenko a dispărut cu douăzeci de războinici. E pentru prima oară când văd un Ihambé că violează regulile lui *Oko Saktiru!* Nu-mi place. Când cei 10 000 de oameni ai mei vor fi ajuns la peşterile Boro-Orok, voi pleca înainte, doar cu un grup mic, în recunoaştere.

— De ce? Nu e periculos?

— Trebuie să văd dacă crucişătorul B.U.X.-ului a sosit. În acest caz totul se poate petrece fără vărsare de sânge. Îl voi conduce pe comandant la peşteri, va vedea că suntem gata să intrăm în război real şi atunci, cartă lărgită sau nu, el va declara planeta în carantină şi B.I.M.-ul nu va putea face nimic împotriva opiniei publice terestre care nu mai vrea războaie coloniale! Vom fi izolaţi cel mult pentru zece ani. De aici încolo B.U.X. … în sfârşit… de aici încolo se vor întâmpla multe lucruri.

— Şi dacă crucişătorul nu vine?

— În cazul acesta trebuie să-mi dau seama singur de apărarea duşmană. Au sosit transporturile lor de trupe sau nu? Şi-apoi, am câţiva prieteni în oraş, în uzină, printre tehnicieni. Asta poate fi util, dar trebuie să iau contact cu ei. Totul este improvizat, Stella. Nu sunt Napoleon, ţi-am mai spus, şi toate planurile mele au fost date peste cap! Îmi lipseşte îngrozitor un serviciu de informare. Nu ştiu ce se pune la cale la Port-Métal. Din fericire nu par să fie mai bine informaţi decât noi şi încă n-au aflat că am şi armată şi că ea e pe drum!

— Dar… dacă te arestează?

Téraï făcu un gest de sfidare.

— Oricum, nu mă voi duce singur!

Téraï înlătură camuflajul de ramuri şi scrută oraşul cu binoclul. De pe înălţimea colinei care îl veghea, totul părea normal. Coşurile uzinelor fumegau, un tren trecea zgomotos pe podul de pe Nianga iar pe străzi circulau maşini, nici mai multe, nici mai puţine ca de obicei. Dar, pe astroport, *Hermann Schwabe,* crucişătorul B.U.X.-ului, stătea deoparte, în timp ce, la celălalt capăt, două mari cargouri ale B.I.M.-ului debarcau un şuvoi de oameni şi materiale.

— Am sosit la timp! Tu, Roberts, întoarce-te înapoi şi dă ordin armatei să încercuiască Port-Métal, fără să se apropie la mai mult de 1 km de zonele limitrofe. Să fie plasate două aruncătoare de rachete, aici pe colină, pentru atacul astroportului. Şi fără glume, când dau ordin să trageţi, să nu ochiţi crucişătorul! Aşteaptă ordinele mele aproape de baterie. Dacă auzi focuri de armă în oraş, porneşte la atac. S-a înţeles?

— Da, Téraï. Dar, spune-mi, nu se va trage şi în prietenii noştri? Trebuie să fie destui pe acolo!

— Tocmai pentru asta mă duc şi eu! Să-i avertizez.

Bărbatul dispăru în hăţiş.

— Ei, bine! Stella, ai să aştepţi aici, cu garda. Voi fi înapoi peste trei ceasuri, sper. Haide, Léo! La drum şi ceilalţi!

— Téraï!

— Da?

— Întoarce-te!

— Nu-ţi fie teamă, Stella. Crucişătorul e acolo, nu vor îndrăzni să facă nimic.

Coborî panta, urmat de zece oameni aleşi de el, cinci prospectori, cinci Kénoaţi, traversă savana, ajunse la şoseaua care dubla calea ferată, mergând până la trecerile

Khabar. O maşină le tăie drumul, plină cu oameni înarmaţi care nu le dădură atenţie.

— Primul semn, spuse Téraï, ridicând din umeri. Ai recunoscut pe cineva la bord, John?

— Mi s-a părut că l-am văzut pe tânărul Mac Gwin, la volan. Ceilalţi trei sunt necunoscuţi.

Ajunseră la casele de la periferie: storuri trase, uşi închise, evacuate bineînţeles.

— Şi-au concentrat probabil apărarea în jurul uzinelor. Şi mă uimeşte absenţa posturilor de observaţie. Ah, iată!

O siluetă se strecura în spatele barierelor. Léo mormăi întrebător.

— Nu, bătrâne! Nu încă! Lasă-l să se ducă, ducă-se, îl vom regăsi printre ceilalţi.

Când se apropiară de centru, străzile începură să prindă viaţă: câţiva oameni circulând grăbiţi, femei, copii care se jucau în spaţiile verzi. Apoi, dădură peste un baraj. Două camioane fuseseră amplasate ca să oprească trecerea şi în spatele lor păzeau şase sau şapte oameni înarmaţi cu puşti. Téraï o luă înainte singur.

— Stai!

— Ce este? Nu am voie să merg acasă?

— Ah, dumneata eşti, Laprade? Ce făceai aici?

Téraï recunoscu un maistru din uzină.

— Mă întorc acasă, e dreptul meu.

— Înarmat?

— De ce nu? Aşa obişnuiesc.

— Oraşul e în stare de asediu!

— Asta-i un lucru nou pentru mine. De ce?

— Ne temem de un atac al triburilor ostile. Dar trebuie să ştiţi mai multe decât mine, în privinţa asta.

— Eu? De unde vin eu, totul era calm. Puţin mă interesează, la urma urmei, vreau să merg acasă şi nu mă poţi împiedica, este ilegal. Nu faci parte din poliţie…

— În virtutea articolului 4 din carta lărgită…

Téraï făcu pe prostul.

— Ah, aţi obţinut carta lărgită? Drace, o să fie neplăcut! Un motiv în plus să mă întorc să-mi fac bagajele. Haide, lasă-ne să trecem.

Oamenii se apropiară încet, cu armele pregătite.

— Haide, nu face pe tâmpitul, Jones, spuse unul dintre ei. Nu cumva o să-ţi aprinzi paie în cap pentru B.I.M.? Tot ce dorim e să ne întoarcem acasă.

— Şi ceilalţi? spuse acesta, arătând spre Kénoaţi.

— Servitorii noştri! Au dreptul să rămână trei zile în oraş.

— E-n regulă, treceţi.

Şeful barajului se scărpină în cap.

— Uite ce-i, Laprade. În locul tău nu m-aş apropia prea mult de uzină. Acolo sunt posturi constituite cu noi veniţi care vor pielea ta, aşa mi s-a spus. Acelaşi lucru e valabil şi în direcţia astroportului.

— Îţi mulţumesc, Jones. N-am să uit acest lucru. Dar eu, în locul tău, n-aş mai face pe soldăţelul. E periculos! Armele se pot descărca şi singure uneori…

Intraţi în oraş, se îndreptară spre astroport. În faţa porţilor masive, un rând de soldaţi în uniformă neagră, cea a gărzilor personale ale B.I.M.-ului, opreau trecerea. Două mitraliere adăpostite de saci de nisip supravegheau drumul. Téraï se opri, se adăposti după una din porţi şi cu binoclul cercetă poziţia liniei inamice. Erau o sută de oameni. În picioare, în spatele unui cuib de mitraliere, ieşea în evidenţă un individ foarte înalt pe care-l recunoscu: Gorilla Joe. Dar la poarta pasagerilor, ca şi la cealaltă destinată autovehiculelor, se zăreau şi alte uniforme, albastre de data aceasta, cele ale gărzilor spaţiale.

— Rămâneţi pe loc, băieţi! Voi merge singur. N-au niciun drept să mă oprească. Dacă se strică treaba, tu, Tom, să distrugi mitralierele cu aruncătorul de grenade. S-a înţeles?

Suprimând protestele unui gest, o porni. Léo îl urmă cu alura fermă a leului care se apropia de pradă.

Gorilla Joe îl văzu apărând pe Téraï şi se aplecă spre unul dintre locotenenţii săi.

— Perfect! Imbecilul vine singur în gura lupului! Lăsaţi-mi-l mie, am cu grijă de el.

— Dar, şefule ce vor face trupele spaţiale?

— Nimic, ca de obicei. De altfel va fi prea târziu. Şi în orice caz eu sunt şeful, eu îl reprezint aici pe Henderson.

Nepăsător, înaintă spre Téraï şi aşteptă undeva la mijlocul drumului.

— Ce cauţi aici, Laprade? Rolul tău s-a încheiat, acum avem carta lărgită. Va trebui să eliberezi urgent locul! Tu şi leul tău împuţit!

Téraï continuă să meargă spre el, cu paşi egali, apoi se opri la doi metri distanţă.

— Carta lărgită sau nu, n-ai dreptul să mă împiedici să vorbesc cu comandantul crucişătorului trimis de B.U.X. care se află aici, şi tu ştii asta. Dă ordin oamenilor tăi să mă lase să trec.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, ai să regreţi. Legea mondială din noiembrie 2077 impune oricărui comandant al flotei spaţiale să se îngrijească de respectarea ordinei acolo unde se află. Transporturile voastre nu sunt capabile să facă faţă unei nave de război.

— Şi de unde ştii că va fi de partea ta?

— Nu cer nimic decât dreptul de a prezenta comandantului punctul meu de vedere şi al partidului meu. Lasă-mă să trec.

Un bărbat în uniformă albastră apăru în poartă, se îndreptă spre ei cu paşi mari. Téraï îl recunoscu pe Jack Silver, dar şi Gorilla Joe îl văzu. Mimă nepăsarea, ridicând din umeri.

— Fie. Daţi-i drumul să treacă!

Coborâră armele. Téraï avansă spre ofiţer, depăşindu-l pe Joe. Cu viteză de fulger, acesta trase revolverul din centură. Prea târziu însă. O labă imensă cu gheare ascuţite se repezi spre braţul său, smulgând dintr-o dată arma şi carnea. În clipa următoare o altă lovitură îi zdrobea ceafa.

Urmă un moment de linişte şi nemişcare, în care destinul ezită. Oamenii B.I.M.-ului îl priviră pe şeful lor zăcând la pământ, într-o băltoacă de sânge care se întindea, scurgându-se din ţeasta zdrobită, pe Téraï în picioare cu armele în mâini, pe Léo culcat la pământ, gata să se repeadă din nou, ofiţerul înţepenit, palid, cu mâinile pe pistoalele-laser. Apoi, aproape simultan, o scurtă rafală de mitralieră şi explozia surdă a grenadelor. Téraï se aruncă la pământ, îl văzu pe Silver prăbuşindu-se, auzi lângă ei un răget înfundat, trase asupra unor soldaţi care alergau urmăriţi de razele laserelor. Un tanc uşor rupse barierele şi luă la rând oamenii B.I.M.-ului, în timp ce un megafon urla:

— Încetaţi focul! Încetaţi focul sau tragem!

Focul încetă.

Téraï se ridică în picioare. Doi bărbaţi în uniformă albastră îl susţineau pe Silver, care avea picioarele rănite. În faţa lor, zăcea în nemişcare o duzină de trupuri omeneşti, alături cu sacii sparţi şi mitralierele sfărâmate. Atunci el se gândi la Léo.

Şi el zăcea lungit pe pământ, cu ochii închişi, cu capul pe labele din faţă, zăcând într-o băltoacă de sânge. Téraï se repezi:

— Léo, bătrâne prietene! Te-au ucis!

Se aplecă asupra lui. Leul mai respira încă, dar şoldul drept era însângerat, ciuruit de gloanţe.

— Léo! Pentru numele lui Dumnezeu, o să mi-o plătească!

Îngenunche şi îi trecu mâna pe sub bot. Ochii mari galbeni se deschiseră anevoie, deja sticloşi, apoi se închiseră pentru totdeauna. Téraï îi lăsă încet capul jos, îşi

trecu degetele prin coama sălbatică, într-o ultimă mângâiere.

— Dormi, Léo, bătrâne prieten! Am văzut împreună multe bătălii… Dormi în pace, bătrâne, vei fi răzbunat. John, Patrick! Fugiţi la armată, daţi ordin să atace! De altfel, ei trebuie să fi auzit focurile de armă şi acum probabil că sunt pe drum. Sosesc şi eu, am numai o mică afacere de încheiat. Dă-mi mitraliera ta!

Mai încolo, spaţialii dezarmaseră oamenii B.I.M.-ului şi îi puseseră sub paza a doi soldaţi. Téraï înaintă spre ei, având în ochi o furie de moarte.

— Téraï! Unde te duci?

Silver era aşezat pe o ladă, cu picioarele bandajate.

— Să închei o afacere.

— Nu poţi trage asupra unor oameni dezarmaţi! Şi aşa au fost destui morţi astăzi.

— Când striveşti nişte paraziţi, asta nu e crimă!

— Tu n-ai de-a face cu legea. Dacă există paraziţi, eu sunt acela care-i va zdrobi! Nu îmi complica situaţia, nu mă forţa să te consider şi pe tine ca pe un duşman al ordinii.

— E o ameninţare, Jack?

— Nu, Téraï. Fără ameninţări între noi, ştii bine.

— Ai fi făcut bine să intervii mai devreme.

— De ce nu ai intrat în legătură cu mine? De două zile încerc să te găsesc prin radio.

Téraï ridică din umeri.

— Eram pe drum! Ei au obţinut carta lărgită. Ştii ce am de făcut dacă vreau să salvez această lume din ghearele lor. Să arăt că această cartă lărgită înseamnă război!

— Nu! A curs destul sânge! Peste un an vom fi destul de puternici să răsturnăm B.I.M.-ul, ştii prea bine.

— Ai aflat planul? Un an de acum înainte, ce va rămâne din Eldorado? Ceea ce nu ştii tu, e tocmai planul lor! Genocidul, foarte simplu. O să ajungeţi prea târziu, ca întotdeauna!

— Ce ştii despre asta?

— Stella Henderson, fiica Directorului general, mi-a povestit şi are dovezi. Este acolo, împreună cu armata mea. Ai putea s-o protejezi pe timpul luptei?

— Da, bineînţeles. Dar dacă ceea ce mi-ai spus e adevărat, atunci putem interveni pe loc să revocăm carta lărgită şi…

O explozie violentă îi întrerupse ultimele cuvinte. În faţa tancului ţâşni moloz. Apoi două jerbe de fum se văzură în direcţia astroportului.

— Iată răspunsul tău, Jack! Pleacă, adăposteşte-te în spatele regulamentelor! Ei trag din incinta uzinelor şi eu, eu trebuie să mă lupt cu armata! Am să ţi-o trimit pe Stella cu o escortă! La revedere, Jack, sau adio, cine ştie! Voi, ceilalţi, veniţi!

În tot acest timp, Stella îi urmărise cu privirea silueta înaltă a lui Téraï, apoi el se făcuse nevăzut între pomi. Atunci începuse aşteptarea.

Armata sosise, cu cercetaşii în frunte, şi amplasase bateriile de tragere aproape de postul său de observaţie. Ihambéii se aflau la baza colinei, gata să se năpustească în asaltul oraşului, în timp ce infanteriştii Kénoaţi coborau pantele colinei. Privit prin binoclu, totul părea să fie normal acolo jos, în afară de oamenii din faţa porţilor astroportului care înghesuiau saci cu nisip în chip de redute. Printre ei, unul gigant îi atrase atenţia, ea îl recunoscu pe Gorilla Joe şi începând cu acest moment ştiu că o tragedie era inevitabilă.

— Nu putem rămâne aşa, Téraï va fi ucis, spuse ea lui Laurent, prospectorul care era cu ea.

El făcu un gest de neputinţă.

— Şeful a spus să aşteptăm, până la primele focuri de armă.

— Dar îşi riscă viaţa!

— Şi nu o riscăm cu toţii?

Femei şi copii sosiră din oraş însoţiţi de câţiva oameni fără arme: prospectorii pe care mesagerii lui Téraï reuşiseră să-i găsească. Ei aduseră veşti: uzinele fuseseră întărite, aveau artilerie, străzile erau minate.

Ea se nelinişti şi mai mult, blestemă nepăsarea lui Téraï, setea de putere a tatălui său şi propria conduită…

— Dacă va muri… Nici măcar nu i-am spus că îl iubesc!

Apoi, în piaţa din faţa astroportului, apăru silueta înaltă a lui Téraï. Ea îl văzu cum traversă, cu leul în urma lui, şi cum se opri în faţa lui Gorilla Joe. Era prea departe, chiar şi pentru a privi cu binoclul, să poată urmări amănuntele dramei, îl văzu culcat la pământ şi îl crezu mort. Câteva secunde mai târziu se auziră detunăturile. Îşi ascunse ochii cu mâinile.

— Trăieşte, domnişoară! Trăieşte!

Laurent o scuturã.

— S-a terminat! Spaţialii au intervenit! Ce trebuie să facem? Să atacăm?

Ea îşi şterse lacrimile.

— Nu, aşteaptă! Dacă au încetat lupta, poate…

O detunătură îi întrerupse cuvintele: era unul dintre tunurile uzinei.

— Nu a fost decât un moment de răgaz. Să facem cum a spus el şi să coborâm spre oraş.

Deja tunurile bombardau aripile astroportului care adăpostea transportul de trupe al B.I.M.-ului.

Se întâlniră în colţul unei străzi după o scurtă şi feroce bătălie dusă de prospectori şi Kénoaţi împotriva apărătorilor unei baricade. După multe zile rele, Téraï avea o faţă dură şi morocănoasă.

— L-au ucis pe Léo, Stella! Am pierdut cel mai bun prieten! A murit apărându-mă, dar îl voi răzbuna, Dumnezeule!

— Téraï?

— Da?

Ea vorbi în franceză.

— Să nu fii prea crud! Mulţi dintre oamenii de acolo nu sunt răi! Se supun doar ordinelor…

El surâse cu amărăciune.

— Am să încerc să-mi aduc aminte de asta. Înainte de a comanda asaltul asupra uzinelor, voi trimite un sol ca să-ţi fac plăcerea. Am să-ţi dau o escortă care te va conduce până la crucişător, după ce se va sfârşi lupta acolo. Vei fi în siguranţă şi vei putea pleca împreună cu ei, te vei întoarce pe Pământ. Nu ştiu cum se va termina această aventură, pot fi ucis, putem fi învinşi…

— Dar pentru ce să continui, Téraï! Comandantul crucişătorului…

— O să aibă destul de furcă să-şi apere nava. Pentru moment el nu poate interveni. Şi oamenii B.I.M.-ului nu vor accepta armistiţii!

— Nu vreau să mă întorc pe Pământ, Téraï! Vreau să rămân cu tine, aici!

— Eşti nebună! Eldorado va intra în carantină, rupt de orice civilizaţie, pentru zece ani poate!

— Ei şi, ce-mi pasă! Vreau să rămân cu tine, fiindcă te iubesc!

El o privi stupefiat.

— Ce-ai spus?

— Nu mă sili să repet, nici nu ştiu dacă tu…

— Stella!

O ridică în braţe ca pe un fulg.

— Stella! Vei rămâne cu mine? Atunci bătălia asta e câştigată! Amândoi îi vom duce pe Eldoradieni spre adevărata civilizaţie! Vom face din această lume un paradis şi-atunci când imbecilii de pământeni se vor fi întors, le vom râde în nas! Noi amândoi, Stella, şi-apoi copiii noştri! Şi cei ai prospectorilor care vor rămâne cu noi!

O lăsă jos şi urlă:

— Iéno! Patrick! *Aforcité kna!* Atacaţi! Stella, unde aş putea să te ascund? La mine acasă e un beci blindat. Acolo

vei fi în siguranţă! Să nu ieşi până nu te anunţ eu! Joseph, condu-o pe *miss* Henderson la mine acasă! Iată cheia. Sunt arme în rastel, Stella. Pe curând!

O cuprinse în braţe şi o sărută.

— Grăbeşte-te, o să plouă şi o să te facă leoarcă! Am să-ţi telefonez din când în când!

Dispăru la colţul străzii înainte ca ea să poată spune un cuvânt.

Bătălia dura de cinci ceasuri. Zidul care înconjura uzinele era spart în multe locuri de tunurile lui Téraï, dar cei dinăuntru rezistau încă şi cadavre de Kénoaţi şi Ihambéi zăceau pe străzile vecine. O coloană groasă de fum urca din atelierele incendiate, acolo unde se vărsase metal topit, din topitoriile distruse. Într-o parte a astroportului, crucişătorul plana la înălţime mică deasupra carcaselor pe jumătate topite ale vehiculelor şi, din timp în timp, razele laser ale armelor străpungeau amurgul. Pe terasa unde avea postul de comandament, Téraï privi din nou cu binoclul.

— Întărituri în stânga, Ooknu, se adresă ofiţerului Kénoat de lângă el. Linia noastră e prea slabă şi când va veni noaptea inamicul îşi poate croi o ieşire şi ne poate sparge frontul. Ah, dacă măcar aş fi avut un tanc sau două! Ce se întâmplă?

Sosise un mesager.

— Comandantul crucişătorului ar vrea să-ţi vorbească, stăpâne! Eenko a fost văzut rătăcind prin oraş cu câţiva din suita sa.

Téraï încruntă sprâncenele. Ce căuta aici, vindicativul Ihambé?

— Fie, spune comandantului că am să cobor să-l văd. Trimite o patrulă să-l supravegheze pe Eenko. Dar să nu uiţi că el îmi aparţine!

Silver îl aşteptă la parter, pe o targă purtată de patru astronauţi. Doisprezece oameni îl escortau, înarmaţi. El se ridică într-un cot.

— Ai câştigat, Téraï. Sunt obligat să declar carantina: B.I.M.-ul a pierdut Eldorado. Sper că planeta nu va fi pierdută pentru Federaţia umană!

— Federaţia umană?

— Ceea ce noi, sperăm să ia locul imperiului, în câţiva ani. Poate aveai dreptate, poate era necesar să

izbucnească un conflict violent. Ceea ce am văzut eu, Flandry pretindea că era indispensabil. Cred într-adevăr că mulţi ochi se vor deschide pe Pământ asupra evenimentelor de pe Eldorado! Opreşte acum această bătălie inutilă. Ai făcut dovada că ai indigenii de partea ta. Şi dă-mi documentele de care mi-ai vorbit. Graţie lor, carantina poate nu va trebui să dureze zece ani!

— Microfilmele originale se află în grota mea, în satul ihambé, dar iată copia. Cât despre Federaţia umană... poate. Să vedem cum debutează. Să opresc bătălia? Eu vreau, dar trebuie să vrea şi ceilalţi!

— Vor accepta dacă tu le promiţi viaţa, şi dacă eu garantez.

— Bine. Am să dau ordin să înceteze focul. La revedere Jack, şi mulţumesc!

Urcă la ultimul, etaj unde îl întâmpină Flandry. Încet, încet, focurile încetară. Era noapte acum şi incendiile luminau vălul gros de fum care plana deasupra oraşului. Cu farurile aprinse, cu drapelul desfăşurat, o maşină ducându-l pe Silver dispăru pe una dintre porţile intacte ale incintei.

— Ei, victoriosule Téraï! Ce impresie îţi crează schimbarea destinului unei lumi? întrebă Flandry. Şi ce o să faci acum?

— Multă oboseală! Ce-am să fac?

Zâmbi cu amărăciune.

— Am să încerc să evit greşelile făcute pe Pământ şi nu va fi uşor. Există în această lume enorm de multe triburi sau impresii la începutul civilizaţiei lor care n-au fost niciodată în contact cu Pământenii, care sunt geloşi pe independenţa lor, se urăsc cu cordialitate, etc. Am să încerc să le unific înainte ca, datorită progresului tehnic, războaiele lor să devină măceluri. Din fericire am deja un nucleu, imperiul Kéno, puternic şi pacifist.

— Şi vei încerca să cucereşti restul continentului, pentru început?

— Dumnezeule Mare, nu! Vechea metodă, chineză! Imperialismul cultural! Dar voi avea necazuri.

Suspină.

— N-ar fi de ajuns zece ani de carantină, ci două-trei sute! Măcar dacă am fi lăsaţi în pace! Dar odată ce se va sfârşi carantina… În sfârşit, vom vedea. Şi tu, ce vei face?

— Mă voi reintegra Gărzii stelare, presupun. Nu e pasionant, dar e singurul joc în oraş, cum spun Americanii. Voi veni să te văd din când în când şi dacă ai nevoie de o mână de ajutor…

— Am să-mi aduc aminte. Voi telefona Stellei, acum, să-i dau vestea cea bună. Vrei să te ocupi de restabilirea luminii pe străzi, te rog?

Încercă să vorbească, dar la capătul celălalt al aparatului nu răspundea nimeni. Nebun de neliniţte, se repezi afară, alergă spre casă, prin ploaie.

Stella aşteptase cu nerăbdare în beciul blindat. Joseph, paznicul dat de Téraï, era la intrare şi îi comunica din când în când ştiri despre bătălie, aflate de la vreun luptător trecut pe stradă. Politicos dar ferm, el o împiedicase să iasă.

— Aşteptaţi aici, *miss.* E foarte periculos afară şi, dacă vi s-ar întâmpla ceva, Téraï m-ar jupui de viu! Obuzele cad peste tot.

În două rânduri, Téraï îi telefonase câteva mici cuvinte de speranţă. Apoi, timp de mai multe ore, linişte. Îngrijorată, ea încercase să-i vorbească, dar în zadar. El nu se mai găsea în acelaşi loc şi paznicul telefonului nu ştia să-i spună unde plecase. Luă nişte cărţi, le răsfoi fără să poată citi. O explozie mai violentă zgudui casa şi deasupra ei se auzi un zgomot de prăbuşire. Se repezi pe scări, strigându-l pe Joseph. Nimeni nu-i răspunse.

Obuzul distrusese primul etaj şi culoarul era plin de moloz. În pragul uşii, Joseph zăcea cu capul zdrobit de o schijă. Ea ezită un moment, ascultă: totul era liniştit, focurile de armă încetaseră. Coborî din nou, încercă să-l

prindă pe Téraï la telefon. Nu răspundea nimeni. Atunci, prea temătoare ca să mai gândească, luă un pistol mitralieră din rastelul de arme, verifică încărcătorul şi ieşi.

Un şoc o aruncă înapoi. Coborî capul spre piept unde primise lovitura, privi fără să înţeleagă săgeata lungă care ieşea de sub sânul stâng şi se prăbuşi la pământ. Avu timp să zărească faţa care rânjea a lui Eenko, aplecat asupra ei, apoi închise ochii pentru totdeauna.

Astfel o găsi Téraï câteva minute mai târziu, zăcând pe pragul uşii, cu faţa întoarsă spre cer. Câteva picături de ploaie i se prelingeau pe obraji, ca nişte lacrimi.

EPILOG

Armata se întorcea spre ţinutul Ihambé, coloane întregi de oameni şi vehicule încărcate cu oameni, cu pradă, cu nevestele şi copiii prospectorilor, ai muncitorilor şi ai câtorva ingineri care vruseseră să rămână pe Eldorado pe timpul carantinei. Convoiul se legăna ca o imensă omidă printre boscheţi, ascunsă din când în când de ierburile înalte ale stepei şi deasupra căruia se ridica pe aici, pe colo silueta înaltă a câte unui biştar de povară mugind din trompele lungi.

Téraï mergea în faţă, fără să vadă nimic în jurul lui, într-o linişte întreruptă numai de ordine brutale. Mergea cu sufletul împietrit, după ce o lăsase pe Stella în sicriul ei de aur, în vârful colinei care domina Port-Métal, aproape de mormântul lui Léo. Zile întregi oameni şi buldozere munciseră călind pietre şi pământ.

Acum zăceau amândoi sub o movilă imensă, mai înaltă decât oricare alta ridicată în noaptea timpurilor uitate ale pământului de triburile barbare, pentru şefii lor morţi.

Mergea, surd la tot ce se petrecea în jur. Silver şi Flandry veniseră să-l vadă şi îi vorbiseră, dar nu-şi mai amintea despre ce anume. Fusese declarată carantina,

B.I.M.-ul pierduse războiul… Puţin îl interesa. Chiar spiritul de răzbunare murise în el pentru moment. Nimic nu-l mai grăbea. Mai târziu, după ce avea să-şi recapete forţele, îl va urmări pe Eenko şi războinicii lui, dar mai târziu. Ei ieşiseră în afara legii, rupând convenţiile *Oko Sakuru,* nu aveau să găsească ajutor nicăieri în această lume, alungaţi ca câinii de semenii lor, până ce el, Téraï îi va întâlni şi ucide. Mergea. Durerea mocnea în el surdă primitivă. Mai târziu va putea să plângă, poate. Mai târziu va putea urî, va face planuri, se va ocupa de viitorul acestei lumi pe care o detesta deja, dar neluându-şi dreptul de a o părăsi. Mai târziu va putea trai şi chiar râde din nou.

Armata străbătu pădurea, apoi savana. Sub cerul greu de sfârşit de toamnă, acoperit de nori sparţi de vânt, savana se întindea la nesfârşit, roşcată şi frumoasă. Norii năvăleau dinspre orizont şi se sfărâmau în ploaie. El nu vedea, nu simţea picăturile care-i şfichiuiau faţa. Mergea înainte.

Laélé… Léo… Stella. Ce îi interesa restul? Laélé, fiică sălbatică a unei lumi străine, fusese pentru el toată frumuseţea vieţii. Léo, prietenul incoruptibil şi sigur. Stella, găsită prea târziu şi atât de repede pierdută, Stella, care era din rasa lui şi care ar fi fost mama copiilor săi. Toţi pierduţi, înecaţi, măcelăriţi în furtuna pe care el o dezlănţuise… Greşise oare? Eldorado merita preţul acesta? Nu mai ştia. Se gândea din nou la greşeli şi erorile tactice. Trebuia să o păzească mai bine pe Stella, să nu subestimeze ura fanatică a lui Eenko. Ar fi trebuit… La ce bun! Ce se făcuse era făcut, suporta pedeapsa de a se fi ridicat singur împotriva unei planete, de a fi crezut că era capabil să salveze o lume. Şi acum era singur printre însoţitorii care îl înconjurau, muţi, pe jumătate din respect pentru durerea sa, pe jumătate de frica mâniei sale ucigătoare. Singur. Aşa va fi până la sfârşitul vieţii. Singur, fără Laélé, fără Léo, fără Stella. Şi fără Eenko de

asemenea. Se întoarse. Armata mergea în dezordine, lipsea un tun împotmolit fără îndoială într-un vad. Urlă. Rândurile se strânseră, cei înceţi grăbiră paşii. Ridică din umeri şi recăzu în apatie.

Într-o seară, făcând popas, avu un şoc. Armata se oprise din întâmplare chiar în locul unde îşi abandonaseră bagajele înainte de a fugi de Umburus. Tăvălite de picioarele animalelor, ude de ploaie, pe jumătate putrezite, câteva din hainele Stellei zăceau pe pământ Se aplecă, le adună cu pioşenie, făcu focul şi le arse. Atunci îi păru că ceva se rupse în el, că o înmormântă pentru a doua oară pe Stella şi tot trecutul său.

Zilele se scurseră. Durerea, prezentă mereu, se atenuă încet încet. Reluă treptat contactul cu lumea. Pe malurile lui Iruandika, în timp ce se îmbarcau pentru Kintan, remarcă o tânără fată cu părul lung, blond, care spăla, la râu.

— Cum te cheamă?

— Sigrid Nielsen, domnule Laprade.

— Măritată?

— Nu.

— Bine. Tu vei fi soţia mea. Am nevoie de copii. Dar nu te iubesc şi să nu crezi că te voi iubi vreodată!

Tatăl, prospector bătrân, vru să protesteze, cedă în faţa privirii uriaşului, apoi ridică din umeri. La urma urmei, fiica sa nu va fi nefericită cu Téraï. Şi timpul rezolvă multe lucruri…

Téraï se îmbarcă ultimul şi rămase în picioare la pupa bărcii. Iruandika râdea după ploaie cu toate valurile sale. Şi, pe cerul spălat de nori, curcubeul îşi întindea culorile deasupra ţinutului Ihambé. Cu o dorinţă sălbatică, vru să vadă în acesta un semn prevestitor.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Prima parte.....5
ELDORADO.....5
Capitolul I.....6
PORT-MÉTAL.....6
Capitolul II.....18
NOAPTEA PROSPECTORILOR.....18
Capitolul III.....29
SPRE CÂMPIILE SĂLBATICE.....29
Capitolul IV.....42
URMĂRIREA UMBURUŞILOR.....43
Capitolul V.....60
ÎN CORT.....61
Capitolul VI.....81
SĂRBĂTOAREA CELOR TREI SELENE.....81
Capitolul VII.....92
VALURILE LUI IRUANDIKA.....92
Partea a doua.....107
PARAZIŢII LEULUI.....107
Capitolul I.....108
IMPERIUL KÉNO.....108
Capitolul II.....125
SACRIFICIUL LA BÉELBA.....125
Capitolul III.....144

GROAZNICA NOAPTE.....144
Capitolul IV.....169
DALILA.....169
Capitolul V.....206
…CUM SE FRÂNGE ACEASTĂ LANCE.....206
Capitolul VI.....225
ULTIMA BĂTĂLIE.....225
EPILOG.....240